

DEVRİMÇİ emek

15

KDV DAHİL 1000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN DEVRİMİNDE GÜÇLÜ BİR ADIM:

TÜRKİYE KOMÜNİST
EMEK PARTİSİ/LENİNİST
I. KONGRESİ YAPILDI!

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl: 2, Sayı: 15

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

Hüseyin DURMAZ

Yazı İşleri Müdürü

Hüseyin DURMAZ

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık 100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Hüseyin DURMAZ

Yapı Kredi Bankası

Aksaray Şubesi 75098-4

Adres**Merkez Şube**

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hügel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/401

Konak / İZMİR

Temsilcilikler**Avrupa Temsilcisi**

Selahattin KARATAŞ

İsviçre Temsilcisi

Haşim YORULMAZ

Almanya Temsilcisi

Mehmet KÖMÜRCÜ

Baskı

Aydınlar Matbaacılık

Tel: 522 86 14-15-16

Şirinevler / İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Gelişimi- III	2
Son Gelişmeler Işığında Ulusal Sorunun Proleter Çözümü ve Ulusalçı Yaklaşım	8
«Topyekûn Mücadele».....	19
İnfazlara Karşı Sessiz Kalınamaz	20
Sınıf Mücadelesi	22
Gündem	24
İşçi-Sendika	26
Haber-Mektup	27
Cezaevleri	29
Kamu Çalışanları	32
Okur Mektubu	38
Devlet Terörü	40
Öğrenci Gençlik	41
Ekim Devrimi	48

Yeniden buluşmanın kıvancıyla merhaba...

Son sayımızdan bu yana dergimize yönelik baskılar devam ediyor. Geçtiğimiz ay İzmir'de Kamu çalışanlarının eylemlerini görüntülemeye çalışan dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Hüseyin Durmaz polis tarafından gözaltına alındı. İki saat sonra sevk edildiği savcılıkta serbest bırakıldı. Serbest bırakıldı ama, poliste iki saat kalması polise yetmişti. Hüseyin Durmaz serbest bırakıldıktan sonra başvurduğu adli tabiblikte işkence gördüğüne dair 7 günlük rapor aldı ve sonuç alamayacağını bile bile savcılığa suç duyurusunda bulundu.

24 Eylül'de bastırduğumuz bir özel sayıyla ilgili dava açılırken, 10 Ekim'de bastırduğumuz bir başka özel sayımız 11 Ekim pazar günü savcılık tarafından toplatıldı ve yazı işleri müdürümüzle yazarı hakkında soruşturma başlatıldı. DGM'ler, MGK'nın aldığı son kararları uygulamada o kadar aceleci ki, özel sayılarımız, dergilerimiz yayınlanır yayınlanmaz bir gün içinde inceleniyor, mahkemeye veriliyor ve toplattırılıyor. Eertesi gün bu kararlar polis tarafından yayınevimize tebliğ ediliyor. Büromuzu basıp yağmalayan polisler hakkında yaptığımız suç duyurusuna hala cevap verilmedi. Yine İST. DGM'den 1 Mayıs 1991 tarihli özel sayımız için çıkan beraat kararı 4 aydan beri yazılı hale getirilemedi.

Kürt halkı, Barzani-Talabani ikilisiyle Amerika ve Türkiye arasındaki anlaşma sonucunda yine birbirine düşman edilip, birbirini kırmaya başladı. Kürt emekçi sınıfları burjuva önderlikten kurtulmadıkça bu trajediyi daha da yaşayacak.

Faşist TC, bir yandan Türkiye'de ev baskınlarında ve sokaklarda sürdürdüğü infaz politikasına son hızla devam ederken, bir yandan Kürt halkının Musa Anter gibi yiğit aydınlarına yönelik katliamlarını, bir yandan da Kürt gerillaları ve Kürt halkı üzerinde dozajını giderek arttırdığı bir soykırımı sürdürüyor. Ne yazık ki bütün bu katliamlar karşısında Türk emekçi sınıfları, özellikle işçi sınıfı sesini yeterince yükseltmiyor, tepkilerini ortaya koymuyor.

Degimizin Avrupa temsilciliği öncülüğünde, Kürdistan'daki katliamlar ve Türkiye'deki infazlar konusunda TC'yi teşhir eden bir imza kampanyası açılmış bulunuyor. Kampanya sonucunda toplanacak bütün imzalarla birlikte bir heyet BM'ye başvurup, TC'nin, sürmekte olan iç savaşta işlediği suçlar nedeniyle, savaş suçlusu olarak yargılanmasını isteyecekler.

20 Temmuz'da başlayan Maret grevi 3. ayını aştı. Devrimci Emek olarak "Maret greviyle dayanışmayı yükseltelim" şiarıyla bir kampanya başlattık. Maret grevcileri Koç Holding karşısında yalnız kaldığı sürece başarı şansını kaybedecektir. Grevci işçileri yalnız bırakmayalım, maddi ve manevi her anlamda destekleyelim. Dayanışmamızı gerek eylemlerimizle gerek Maret grevcilerine veya bize ulaştıracağınız maddi destekle somut biçimde ortaya koyalım.

Geçen sayımızda yaptığımız çağrıya cevaplar gelmeye başladı ancak yeterli değil. Bütün okuyucularımıza yeniden sesleniyoruz: Bize yazın. Gerek bulunduğunuz bölgedeki sorunları, gerek iş yerlerinizde yaşadığınız sorunları, gerekse de yaptığınız teorik çalışmaları, pratik etkinlikleri bize yazın. Devrimci Emek yayın kadrosuyla, okuruyla hepimizin, bütün emekçi halklarımızın dergisidir, yükselen mücadelenin sesidir. Her anlamda katkılarınızı bekliyoruz. Derginizi okuyun, okutun, tartışın; abone olun, abone bulun.

Yeni sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle...

**DEVİRİMCİ
emek**

TÜRKİYE'DE SINIF MÜCADELESİNİN GELİŞİMİ-III

Türkiye'de sınıflar mücadelesi tam bir gelişim yoluna girdi. Ancak, durum her zaman böyle değildi. Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, şimdiye kadar, sınıflar mücadelesi tam bir gelişim gösteremedi. Mücadele eksik bir gelişme aşamasından geçti. Bunun temel nedenini, Türkiye'de kapitalist üretim ilişkilerinin evrim yoluyla ve geç gelişiminde yattığını belirttik. Bilindiği gibi tüm toplumsal olaylar belli bir ekonomik temel üzerinde meydana gelirler. O halde irdelenecek olaylar, ekono-

mik temelleriyle birlikte ele alınmalı.

Sınıflar mücadelesi belirli bir ekonomik ilişkiler temelinde meydana gelmekle birlikte; bu mücadelenin kendisi tek başına ekonomik nedenlere bağlı değildir. Ekonomik durum temeldir, ancak, tarihsel gelişimde başka etkenler de var. Örnek olarak uluslara-

rası savaşlar, dünya savaşları ve ulusal savaşlar vb... tüm bu olgular sınıflar mücadelesini etkileyen etkenlerdir ve tarihsel gelişimde rolleri vardır. Bu anlamda biz de yazılarımızda ekonomik nedenlerin yanında toplumsal-politik nedenler üzerinde durduk. Böylece anlatmaya çalıştığımız olay hakkında tam bir fikir vermiş oluruz. Bu yazıda Kürdistan'daki mücadele ve bu mücadelenin verilmekte olan birleşik mücadeledeki yeri üzerinde duracağız.

KÜRDİSTAN DEVRİM DİNAMİZMİ, BİRLEŞİK DEVRİMİN ÖNEMLİ BİR BİLEŞENİDİR.

Türkiye ve Kürdistan devrimi, birbirinden ayrı geliştikten sonra, kendine özgü ekonomik ve tarihsel nedenlerle giderek zamanla, tek bir devrim süre-

cinde birleşti. Her iki ülkenin devriminin tek bir süreçte birleşmesi, bu devrimin bir bileşeni olan Kürdistan devriminin "ulusal" yönünün ortadan kalktığı anlamına gelmez. Kürdistan devriminin, Türkiye devriminden farkı ve ayırdedici yönü ulusal sorundur. Ancak, birleşik devrim Kürt ulusunun "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" dışlamıyor, tersine içeriyor.

Kürt ulusunun "ulusal kendi kaderini tayin hakkı" ister bağımsız devlet biçimini alsın, ister Türki-

Kürt ulusunun «kendi kaderini tayin hakkı» ister bağımsız devlet biçimini alsın, ister Türkiye halklarıyla birlikte, eşitlik temelinde birleşik cumhuriyet biçimini alsın ulusal sorunun çözümünün kesinlikle klasik sömürgelerdeki gibi olmayacağı açıktır.

ye halklarıyla birlikte eşitlik temelinde birleşik cumhuriyet biçimini alsın, hangi biçimi alırsa alsın, ulusal sorunun çözümünün kesinlikle klasik sömürgelerdeki gibi olmayacağı açıktır.

İngiltere ile Fransayı ele alalım. İngiltere yıllarca sömürdüğü en büyük sömürgeleri ABD, Hindistan ve Mısır'ı kaybettiği halde,

bu büyük sömürgeci ülkede yer yerinden oynamadı. İngiliz emperyalizmi yeni sömürgecilik politikası sayesinde, eski sömürgelerindeki konumunu yeni biçimlerle de olsa korumuştur. Eski sömürgeler gittiği zaman, İngiltere'de ne devlet yıkılmış ve ne de iktidar değişikliği olmuştur. Fransa'nın durumu da benzerdir. Fransa, Güney Asya ve Afrika'daki bir dizi sömürgesini kaybettiği zaman, kendi içinde bir yıkıma uğramadı. Bu sömürge ülkelerden Cezayir, Fransız sömürgeciliğine karşı dünyanın en uzun süren ve kanlı mücadelesini verdi. Fransa bu ülkede büyük bir bozguna uğradı. Tüm bu kayıplara rağmen, Fransa kendi durumunu korumaya çalıştı. O da, İngiltere gibi bunu yeni-sömürgecilik sayesinde gerçekleştirdi.

Klasik sömürge, sömürgeci devlet ilişkileri, ilhak edilmiş ülke ve ilhakçı devlet ilişkilerinden

Dersim sürgünlerinden biri sürgüne gidiyor

farklıdır. Bundan dolayı ulusal sorunun çözümü ve yaratacağı sonuçlarda farklı olacaktır.

Kürt ulusunun "ulusal kendi kaderini tayin hakkı" hangi biçimi alırsa alsın sonuçta, Kürt ulusunun kendi üzerindeki politik tasarruf hakkını kendisinin kullanması, birleşik devrimi hızlandıracak ve bu süreç bir devrimle sonuçlanacaktır. Bu nedenle Kürt ulusunu "ulusal kendi kaderini tayin hakkı" yalnızca Kuzey Kürdistan'la sınırlı kalmayacaktır. Kürt halkının devrim mücadelesi yalnızca Kuzey Kürdistan sınırları içinde kalmayacak kesinlikle tüm Türkiye'yi kapsayacaktır. Hiç kimse Kürdistan'daki devrim mücadelesini ulusal sınırlar içine hapsedemez. Bu devrim, birleşik devrimin önemli bir bileşeni olarak kendi "ulusal çitleri" içinde kalmayacaktır. Kürdistan devrimi, faşist Türk devleti yıkılmadan, sermaye egemenliği devrilmeden sonuçlanmayacağı gibi; Türkiye devrimi de "ulusal sorunu" tam olarak çözmeden başarıya ulaşamaz.

Şimdiye kadar açık olarak ortaya çıkmıştır ki, Türkiye devrim mücadelesinin zaman zaman ileri düzeye vardığı olmuştur. Örnek 70'li yıllarda olduğu gibi. Türkiye devrimi, Kürt halkının kesin ve aktif desteğini alamadığı için bir yere kadar gelmiş ve tıkanmıştır. Aynı biçimde Kürdistan devrimi de özellikle son on yıl içinde önemli bir gelişim göstermekle birlikte artık kendi başına yürüyebileceği noktaya kadar yürümüştür, şimdi ise tıkanmayla

yüzyüzedir. Son olaylar gösteriyor ki, Kürdistan'daki ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi Türkiye proletaryasının, devriminin kesin desteği olmadan daha ileriye gidemez. Şimdiye kadar ulusal sorunun çözümünde, Türkiye proletaryasından bağımsız ancak diğer parçalardaki Kürt ulusal hareketleriyle birlik içinde ele alan Kuzey Kürdistan'ın devrimci güçleri, son olarak Irak Kürdistan'ında KDP ve YNK'nın arkadan hançerlemesi sonucu artık çözümü Türkiye proletaryası ile birlikte arayacaklardır. Onlara bu gerçeği olaylar öğretmiştir. Olaylardan ders çıkaracaklarını umut ediyoruz.

Şimdiye kadar TC Devleti "sınırları" içinde sınıf mücadelesinin eksiksiz ve tam bir gelişim göstere memesinin bir etkeni de "ulusal sorunun" çözümlenmemiş olması ve bunun yanında Kürt halkının yaklaşık olarak 30 yıl boyunca sindirilmiş olmasıdır. Bu durumu kısaca irdeleyelim.

KÜRT ULUSAL HAREKETİNİN EN YOĞUN YÜZYILI

Geçtiğimiz yüzyılın ortalarıyla bu yüzyılın ortalarıyla kadar Kürt ulusal hareketi en yoğun ve yaygın yüzyılını yaşadı. Geçtiğimiz yüzyılın içinde meydana gelen "Bedirhan Ayaklanması" ile başlayan ve içinde bulunduğumuz yüzyılın ortalarında kurulan ve yıkılan (1946) Mehabad Kürt Cumhuriyeti'ne kadar Kürt ulusal hareketi bir dizi ayaklanma ve olayı içerir. Tam bir yüzyıl boyunca meydana gelen ayaklanmalar hiç bir zaman ne tüm Kürdistan'a yayıldı ve ne de, gerçek bir ulusal kalkışmaya dönüştü. Bu dönem içinde meydana gelen Kürt ayaklanmaları yerel ayaklanmalar olarak kaldı. 1946'da kurulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti, bir "Kürt Cumhuriyeti" isimini almakla birlikte yerel olarak kalmıştır. Bazı ayaklanmalara bakalım: Koçgiri Halk Ayaklanması, Şeyh Sait Ayaklanması, Zilan Ayaklanması ve Dersim Halk Ayaklanması. Tüm bu ayaklanmalar yerel düzeyde kaldı. Her ayaklanma Kürt halkını etkilemekle birlikte yerel olmaktan kurtulamamıştır. Kürdistan parçalanmadan önceki Bedirhan Ayaklanması tüm Kürdistanı kapsamamıştır. Kürdistan TC ve Emperyalistler arasında parçalandığı Lozan Andlaşmasından sonra her parçadaki ayaklanma kendi içinde kalmıştır. Yakın bir örnek daha

iki yıl olmadı, Irak Kürdistan'ındaki Kürtler Saddam yönetimine karşı ayaklandığında, bu ayaklanma diğer parçalardaki Kürtler tarafından desteklenmedi. Şüphesiz bunda emperyalizm ve bölgedeki Türk-Arap-Fars devletlerinin Kürt ulusunu böl-parçala-yönet politikasının büyük payı olmakla birlikte tek etken bu değildir. Bunun ekonomik ve tarihsel nedenleri de var.

Bir yüzyıl boyunca birbirinden kopuk olarak gerçekleşen Kürt ayaklanmalarının toplamı bize bir Kürt ulusal hareketini verir. Kürtlerin ulusal uyanış hareketinin bu yüzyıl içinde olması bir rastlantı değildir. Bunun ekonomik ve tarihsel nedenleri var. Bu nedenleri kısaca şöyle sıralayabiliriz:

1- Kapitalizmin Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ve bu ara Kürdistan'da ortaya çıkmaya başlaması. Bilindiği gibi geçen yüzyıl "kapitülasyonlar" dönemi yaşandı. Kapitülasyonlarla birlikte kapitalizm feodal Osmanlı devleti sınırlarına girmeye başladı. Osmanlı ticareti, uluslararası kapitalist dünya pazarına bağlandı. O dönemde kurulan Ziraat Bankası vb'nin görevi Osmanlı ticaretini kapitalist dünya ticaretine bağlamaktı. Kapitalist ilişkilerin feodalizmin bağrında ortaya çıkmaya başlaması ile birlikte Kürtler yavaş da olsa uluslaşma sürecine girdiler. Kürdistan zaten uluslaşmanın şafağında parçalandı. Bu süre içinde Kürt ayaklanmalarına önderlik edenler Bedirhan gibi "hanlar" ve Şeyh Sa'it gibi "şeyhler" olmuş olması bu hareketlerin gelişmekte olan kapitalist ilişkiler temelinde yürüyen ulusal hareketler olduğu kabul edilmelidir.

2-Feodalizmin bağrında kapitalist ilişkilerin filizlenmesi ve burjuvaların Osmanlı ve Kürdistan'da ortaya çıkması temelinde 18. yüzyılın başında Avrupa'da esen eşitlik-kardeşlik-özgürlük düşüncesinin Kürtleri etkilemesi. Kürt halkı geçtiğimiz yüzyılda burjuva devrimlerinin ve bu yüzyılın başında da proleter devrimlerin etkisinde kaldı ve etkilendi. Kürt ulusunun uluslaşma ve bağımsızlaşma yolundaki kültürel çalışmaları yüzyılı aşkın süredir devam ediyor.

3-Osmanlı İmparatorluğunun çökmeye başlaması. Geçen yüzyılın başlarından itibaren Osmanlı İmparatorluğu dağılmaya karşı karşıya geldi. Gene aynı yüzyılın yarısından sonra Osmanlılar Afrika ve Ortadoğuda arka arkaya yenilgi aldılar. Ruslar da-

Dersim katliamı ya da bugünkünden bir görüntü.

ha sonra Erzurum'a kadar girdiler. Batıda Bulgar ve diğer balkan halkları Osmanlılara karşı ulusal kurtuluş savaşı veriyorlardı. Avrupa'daki ulusal kurtuluş savaşlarını dünyada Amerika ile Asya'daki kurtuluş savaşları izledi. Tüm bunlar Kürtlerin ulusal hareketleri başlatmaları ve yaygınlaştırma-larında önemli etkenler olmuştur.

Tam bir yüzyıl boyunca görülen ulusal Kürt ayaklanmaları her seferinde kanlı bir biçimde ezilmiştir. Kürdistan bir bütünden (Doğu Kürdistan dışında) Kürt ayaklanmaları Osmanlı merkezi feodal despot devleti tarafından kanlı biçimde ezilmiş ve yüzbinlerce Kürt göçe zorlanmış ve onbinlerce Kürt bu zorunlu sürgünler sırasında ölmüştür. Kürdistan parçalandıktan sonra da Kürt halkı bölgedeki Kürdistan'ı ilhak eden gerici Türk-Arap-Fars devletleri tarafından baskı altına alınmış ve girişilen ulusal ayaklanmalar bu ilhakçı devletler tarafından kırım düzeyinde ezilmiştir. Kürt halkı büyük bir soykırıma uğramış ve dünyanın en çok ezilen halklarından biridir.

Kürt ulusal ayaklanmaları çok ağır biçimde ezilmekle birlikte, bu ulusal ayaklanmalar Kürt ulusunun daha sonraki tüm gelişmelerinde iz bırakmıştır.

DERSİM AYAKLANMASININ YENİLMESİNDEN SONRA KUZAY KÜRDİSTAN'DA DURGUNLUK

Şoven-ırkçı kemalist ordunun Dersim halk güçlerini kanlı bir kırımdan geçirmesi sonucu ayaklan-

Oy Dersim, Dersim.

ma yenildi ve Kürt halkı ağır bir yenilgi aldı. Dersim katliamından sonra Dersim halkı ve tüm Kürt halkı uzun süren bir sessizliğin içine gömüldü. Daha sonra on yıllar boyu Kürdistan'da "yaprak kılmıdamadı". Kürt halkı sindi ya da sindirildi ama şoven-ırkçı-ilhakçı Türk devletinin baskısı hiç sona ermedi. Kürdistan'a sevkedilen ordu birliklerinin sayısı devamlı olarak artırıldı. Jandarma karakolları tüm alanlara yayıldı. Kürt köylüsü üzerinde jandarma dipçiği hiç eksik olmadı. Türkiye genelinde zaman zaman parlamento yönetimi olmakla birlikte, Kürdistan'da idare her zaman ordunun elinde olmuştur. Kürdistan'da 70 yıl boyunca askeri diktatörlük vardı. Öyle ki, Kürt köylülerin kendi aralarındaki arazi ve kız kaçırma sorunlarında bile jandarma, asıl yönetici yargılayıcı rolü oynardı. Bunun yanında ilhakçı Türk devleti, Kürtlerin diğer parçalardaki Kürtlerle olan ekonomik ilişkileri "kaçakçılık" olarak nitelendirmiş ve bundan dolayı birçok Kürt köylüsü kurşuna dizilmiştir. «General Muğlalı» olayı ve «Viranşehir Katliamı» bunlardan yalnızca iki tanesidir.

Dersim Halk ayaklanmasının yenilgisinden sonra asimilasyon da en üst düzeye çıkartıldı. Kürtlerin varlığı inkar edildi. Kürtler "Türkleştirilme" po-

litikası ile asimile edildi. İsmet İnönü'nün yayınlanan "Kürt Raporunda" Kürtlerin "Türkleştirme politikası" açık olarak görülür. Bilindiği gibi onbin yıllık tarihi olan bir halk yok sayıldı ve hatta Türk sayıldı. Kürdistan'da Kürtlüğü hatırlatan ne varsa silindi. İsimler Türkleştirildi. Arkasından soyadlar Türkleştirildi ve böylece Kürtlerin Türk "soyundan" geldikleri gösterilmeye çalışıldı. Köy isimleri, ilçe ve kent isimleri değiştirildi. Şimdi pek çok Kürt'ün soyadı Türk olarak geçiyor. HEP Genel başkanı Mardin'li bir Kürt aileden olduğu halde, bu aile zorla Türk soyuna sokulmuştur(!)

Asimilasyon Kültürel alanda da sürdürüldü. Kürtlere Türk tarihi ve dili öğretildi. Dağa taş "Ne mutlu Türküm diyene" sözü yazıldı. Türkiye Türklerin, TC sınırları içinde yaşayan herkes de Türk kabul edildi. Kürt çocukları yoğun olarak öğretmen okullarına alındı. Köy enstitüleri bunun ilk adımı oldu. Buralarda Kürt çocukları Türk eğitimi - kültürü ve ahlakı ile eğitildi. Türklerin ne kadar kültürü ve tarihi varsa tüm bunlar zorla Kürtlere kabul ettirmeye çalışıldı.

Türk burjuvazisinin asimile çalışmaları kendini daha çok aleviliği benimsemiş olan, Erzurum, Erzurum, Sivas, Malatya ve Tunceli'nin belli alanlarında gösterdi. Bu bölgelerde asimilasyon ileri düzeye vardırdı. Kürdistan'da on yıllar boyu hiç ses çıkmamasının en büyük nedenlerinden biri bu asimilasyondur.

Kuzey Kürdistan'da ulusal-devrimci hareket 70'li yıllara doğru yeniden ortaya çıkmaya başladı. Kuzey Kürdistan'da ulusal hareketin yeniden ortaya çıkmasında iki yönlü etki rol oynadı. Bunlardan biri TİP'in «Doğu mitingleri» ile başlayan ve THKO'nun Nurhaklardaki gerilla mücadelesi, Kürt gerçeğinin ve "ulusal sorunun" tartışılmaya başlanmasıdır. Türkiye sol hareketi TKP'den beri Kürt ulusal hareketi karşısında şoven tutumun etkisinde kalmıştır. Pek çok konuda olduğu gibi "ulusal sorunda da" Türkiye solu, kemalizmin etkisi altında olmuştur. Bu yüzden uzun yıllar Kürtler bir ulus olarak kabul edilmedi. Bundan ötürü TİP, sorunu bir "doğu sorunu" olarak görüyordu. TİP'e karşı çıkan MDD ise Kürt ulusal sorununu bir kültürel özerklik sorunu olarak görüyordu. MDD'li programlarda Kürt ulusu için ulusal kültürel özerklik öneriliyor-

Tarihten bir Kürt lideri: Şeyh Sait

du. Türkiye solu içinde Kürt gerçeğini ilk gören ve kabul eden THKO olmuştur. Öyle ki THKO Türkiye devrimini bile başlatmak için Kürdistan'ı seçmiş ve kitlesel olarak esas olarak Kürt halkına dayanmıştır. Bu insanların idam sehpasında "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının mücadelesi" demeleri iki halkın mücadele birliğini örmede de büyük bir kilometre taşı olmuştur.

Kürt ulusal sorununun 70'li yıllara doğru yeniden ortaya çıkmasında ikinci etken Barzani'nin Irak Kürdistan'ında (Güney Kürdistan) Saddamla bir özerklik anlaşması yapması ve bu yıllarda Türkiye'de kurulan Devrimci Doğu Kültür Ocakları (DDKO)'nın çalışmalarıdır. Barzani'nin KDP'sinin Saddamla bir özerklik anlaşması yapması, genel olarak Kuzey Kürdistan'ı (Türkiye Kürdistan'ı) üze-

rine de olumlu etki yaptı. Özel olarak da DDKO'nun çalışmaları KÜrt ulusal hareketinin gelişmesinde etki yapmıştır. Esasında 70'li yıllardan sonra ortaya çıkan hemen hemen tüm "Kürt Solu" DDKO kaynaklıdır.

30 yıllık sinmişlik ve sindirilmişlikten sonra Kürt halkı yeniden mücadele sahnesine atıldı.

BİRLEŞİK DEVRİMİN TÜRKİYE DİNAMİZMİ ÖNDE OLURSA DURUM NE OLUR?

Türkiye ve Kürdistan devrimi birbiriyle ilişki halindeyken bile tam bir çelişki içinde gelişmiştir. Bu çelişkili durum günümüze kadar sürerek gelmiştir. Cumhuriyetin ilk dönemlerinde iki ülkenin devriminin birbirinden ayrı gelişmesi ve bir "çelişkinin" yaşanması doğaldı. Çünkü, iki ülkenin devrim süreci ayrı ayrı süreçler biçimde geliyordu. İki ülkenin devrim dinamizminin birbirinden ayrı ayrı geliştiği cumhuriyetin ilk yıllarında Kürt halkı Türkiye'ye karşı mücadele ederken, Türkiye solu kendi kemaalist iktidarının yanında yer aldı. Söz uygunsa Kürt ulusal hareketi, Türkiye solu hareketinden daha «bağımsız»dı. Bu dönemde TKP dağılmış ve sol hareket tasfiyeye uğramışken aynı dönem Kürt ulusal ayaklanmaları yaşanıyor. Kürt halk hareketi Türkiye sol hareketinden daha ileri düzeydedir. Türkiye sol hareketi dar konumlara hapsedilmişken, Kürt ulusal hareketi kitlesel boyutlarda gerçekleşmiştir. Ancak tüm ileri çıkmış olmasına karşın, Türkiye işçi hareketi tarafından desteklenmeyen Kürt ulusal hareketi, boğazlanmış ve yıllarca kendine gilememiştir. Eğer on yıllarca, Kürk ulusal hareketi geriye düşüyse ve bu sırada Türkiye proletarya hareketi öne çıktıysa, bu öne çıkma görecelidir. Eğer Kürt ulusal hareketi ağır bir şekilde yenilgi almamış olsaydı ve eğer Kürt halkı büyük katliamlara uğramamış olsaydı Kürt halkının devrim mücadelesi, Türkiye halklarının devrim mücadelesinden geri kalmazdı.

Türkiye sol hareketi 60'lı yıllardan sonra büyük bir gelişme ve yaygınlık gösterdi. 60-80 yılları arasında işçi sınıfı önemli bir gelişme göstererek devrimde öncü rol oynayacağını gösterdi. Bu yıllarda meydana gelen şanlı işçi eylemi hemen hemen tü-

mü Türkiye kesiminde oldu. Büyük işçi eylemleri 15-16 Haziran batıda oldu. Yetmişli yıllarda bile yapılan işçi eylemlerinin çoğu batıda olmuştur. Bu sıralar Kürdistan proletaryası kendi içinde pasif konumdaydı. Öyle ki Türk-İş bile aşamıyordu. Türkiye proletaryasının mücadelesine destek vermiyordu. Kürdistan proletaryası eylemsel olarak da örgütsel olarak da Türkiye proletaryasına göre geri kalmıştır. Birleşik devrimin Türkiye bileşeni, Kürdistan'a göre ileriye çıkmıştı ancak, Türkiye devrim mücadelesi, Kürdistan devrimi tarafından desteklenmediği için tıkanı. Eğer Türkiye devrimi, Kürdistan devrimi tarafından desteklenmezse fazla ileriye gidemez. Kürt halkının destek vermediği hiç bir hareket başarıya ulaşamaz.

KÜRT HALKI SAVAŞIYOR, BİRLEŞİK DEVRİMİN KOŞULLARI DAHA DA OLGUNLAŞTI!

Kuzey Kürdistan da Kürt halkının verdiği özgürlük savaşı şimdiye kadar hiç bu kadar yaygınlaşmamış-yoğunlaşmamış ve sertleşmemiştir. Kürt halkının, ilhakçı ve işgalci Türk devletine karşı verdiği devrim mücadelesi çok çetin süreçten geçiyor. Son yıllarda, Türk devleti binlerce Kürt insanını katletti, onbinlercesini tutsak aldı. Onlarca Kürt köyü bombalandı. Şırnak ve Kulp'ta da görüldüğü gibi çeşitli Kürt kentleri en ağır silahlarla dövülüyor. Buradaki insanların can ve mal güvenliği kalmamıştır. Faşist Türk devleti tüm askeri gücünü kullanarak, Kürt halk hareketini ezmeye çalışıyor. MGK Kürt halk hareketine ve Türkiye devrimci hareketine karşı "toplu mücadele" çağrısı yaptı. Bunun anlamı şudur: İç-savaş potansiyel olarak tüm Türkiye'ye yayılmıştır. Sınıflar mücadelesi kesin olarak bir iç-savaşta geçiyor.

Türkiye ve Kürdistan'ı kapsayan birleşik devrimin en önemli bileşeni olan Kürdistan devrimi büyük bir aşama gösterdi. Kürdistan'daki devrim dinamizmi harekete geçti. Kürt halkı elde silah savaşa yönelmiştir. Kürt halkının verdiği silahlı mücadele giderek bütünsel bir mücadeleye doğru yöneliyor. Kürt halkının elde silah savaşı, birleşik devrimin başarısı için temel önemdedir. Bu durum bundan sonraki tüm gelişmeleri kesin olarak etkileyecektir.

Türkiye sosyalist hareketi içinde, Kürdistan devrim dinamizmi, birleşik devrimin önemli bir bileşeni olarak kabul edilmezdi. Kürdistan devrimi, Türkiye devriminin basit bir "destekçisi" olarak görülürdü. Bunun için de "ulusal sorun"a gereken önem verilmezdi. Bu da gelişmenin dengesiz olmasına yol açardı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Kürdistan devrimi olmadan Türkiye devriminin kısır kalacağı ve sonuca ulaşmayacağı anlaşılmış durumdadır. Eskiden sosyalistler, Kürdistan devrimini, Türkiye devrimine bağımlı olarak ele alırlardı. Şimdi durum farklıdır. Artık her iki devrim, bir tek devrim sürecinde birleştikten sonra, karşılıklı bağımlılık var. Kürt halkı özgür olmadan Türkiye devrimi sonuca ulaşmış olmayacaktır.

ŞİMDİ PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ SINAVDAN GEÇİYOR

Türk sermaye sınıfı tüm askeri ve politik-toplumsal güçleriyle Kürt halkına karşı "toplu mücadele" başlatmışken; Kürt köylerine binlerce top bomba, yağdırılırken, Kürt gerillalar katledilirken ve sonuç olarak Kürt halkı boğazlanırken Türkiye sol hareketinin büyük bir bölümü utanç verici bir sessizlik içine gömülmüştür. Esasında Türkiye sosyalist hareketinin reformist kesimi tam bir çöküş sürecindedir. Bunlardan devrimci bir tutum beklemek için saf olmak gerekiyor. Kürt halkının ve devrimcilerinin bunu gördüklerini bilmemiz gerekiyor.

Türkiye proletaryası kendi üzerindeki şovenizmin tüm ideolojik etkilerini tamamen atmalı ve Kürdistan proletaryası ile tam bir enternasyonalizm içinde olmalı. Kürt ulusunun "ulusal kendi kaderini tayin hakkı"ını savunmanın bir demokratiklik kıstası olduğu kabul ediliyor. Devrimcilik ise, Kürt halkının özgürlüğünü kendi özgürlüğü kabul etmek ve bu uğurda mücadele etmektir. Proletarya enternasyonalizmi devrimci öze sahiptir. Biz lafazan değil, eylemci enternasyonalistleriz. Bunun için tüm gücümüzle Kürdistan proletaryasının mücadelesini veriyoruz. Proletarya enternasyonalizmi kesin bir sınavdan geçiyor. Türkiye proletaryası bu sınavdan "alınının akıyla" çıkmalıdır.

SON GELİŞMELER IŞIĞINDA ULUSAL SORUNUN PROLETER ÇÖZÜMÜ VE ULUSALCI YAKLAŞIM

Türkiye'de ve özellikle Kuzey Kürdistan'da yaşanan sürecin bir iç savaş süreci olduğu artık tartışma götürmüyor. Uzun sayılabilecek bir süre önce dergimiz sayfalarında dikkat çektiğimiz bu olgu, o zamanlar çeşitli küçük burjuva sol çevreler tarafından burun kıvrımayla karşılandı. Küçük burjuvazinin burnundan kıl aldırılmayan o kibirli tutumu, Türkiye ve Kürdistan devrimiyle ilgili oldukça önemli ve pratik değeri yüksek bir saptamanın zamanında tüm yığınlar tarafından görülmesine engel oldu. Derinden derine iki yıla yakın bir süre önce başlayan bu süreç, eğer zamanında farkedilip ona uygun pratik hazırlıklar yerine getirilebilseydi, Türkiye ve Kürdistan devriminin bugün çok daha değişik bir nokta olacağı kuşku götürmüyor. Bu olgu görülmedi ve bizim «Devrim sorununa artık pratik olarak yaklaşmak gerekir» biçimindeki uyarımız, kendi dışından gelecek her uyarı ve öneriye kibirlilikle yaklaşan küçük burjuva sol çevreler tarafından kulak ardı edildi.

Birden bire patlak veren «Şırnak Olayı» gibi büyük ve toplumu derinden sarsan toplumsal olaylar Türkiye ve Kürdistan devriminin uzak bir geleceğin sorunu olmadığını, şimdi daha açık, net ve en ham kafaların bile anlayabileceği kesinlikte ortaya koydu. Böylece iki yıl önce dergimizin ilk sayısında bir öngörü, bir uyarı olarak öne sürdüğümüz «Devrim sorununa pratik açıdan yaklaşmak» sorunu şimdi can alıcı bir pratik görev haline gelmiştir. Devletin ve hükümetin kesin ve açık bir sınıf düşmanlığıyla yaşama geçirdiği politikalar, tekelci sermayenin bu işin ayırımında olduğunu gösteriyor. Tekelci burjuvazi sorunun ayırımında olduğu içindir ki; işleri bakanı herkese meydan okuyarak Katliam yapan generale övgüler yağdırıp, «keşke böyle bir kaç generalim daha olsaydı» diyor. Başbakan, Şırnak katliamı için «Herşey programlandığı gibi gidiyor» diyor. Yargıtay başkanı «Kurtuluş savaşı ruhunun tekrar canlanmasından söz ediyor». Yine başbakan, «Bir karış toprağın bile kimseye verilmeyeceğini, her karış toprağın kanla kazanıldığını» vb. her fırsatta açıklıyor. Benzerleri hergün yüzlerce defa ve en yetkili ağızlardan tekrar edilen bu sözler, burjuva sınıfın psikolojik durumunu ve neye hazırlık yaptığını göstermesi bakımın-

dan ilginçtir. Dahası öğreticidir.

Burjuvazi işin farkında ve büyük bir hızla her türlü önlemini alıyor. Farkında olmayan ham kafalı küçük burjuva sol çevrelerdir. Bu çevreler, rahatları kaçacağı ve statükonun bozulacağını görmemek için, kapıları çalan devrimin ayak seslerine kulaklarını tıkıyor, devekuşu gibi başlarını kuma gömüyorlar. Böyle yaptıktan sonra, en ayıp yerlerinin açıkta olduğunun farkına varmayarak şöyle bağırlıyorlar: «Devrimden nasıl söz edilebilir? İşçi sınıfı partisi henüz yok, işçi sınıfı henüz çok geri ve örgütsüz, köylülük hareketsiz» vs. Bu çok bilgi ama bir o kadarda ham kafa olan küçük burjuvalar, devrimler tarihinin tüm derslerine rağmen, hala devrimi, iki ordunun karşı karşıya geldikten sonra birbirine savaş ilan etmesi biçiminde anlıyorlar. Bundan dolayıdır ki, ateş üstündeki mısır tanecikleri gibi durup durup patlak veren büyük toplumsal olayların (Şırnak gibi) aslında devrimin kendine özgü ortaya çıkışından başka birşey olmadığını anlayamıyorlar. Kendilerini, dünyanın ve olayların etrafında döndüğü eksen olarak gören ve bundan dolayıdır ki, kendileri olmayınca hiçbir gelişmenin olmayacağını sanan bu kesimin anlayamadığı şey; devrim gibi büyük bir toplumsal olayın nesnel yanının ağır bastığı ve bundan dolayı ortaya çıkmak için kimseyi beklemeyeceğidir. Devrim gibi büyük toplumsal olaylar, koşullar olgunlaştığında kimseyi beklemeden patlak verir. Ama çoğu kez birden bire değil, bir dizi olayın değişik aralıklar ve derinliklerde patlak vermesi biçiminde başlar ve gelişir. Bu süreç içinde komünistlerin hazırlıksız oluşu, yığınların öndersiz ve örgütsüz oluşu vb. gibi sorunlar, devrimin patlak vermeyeceğini değil, patlak verecek devrimin yenilgi ile sonuçlanma ihtimalinin yüksek olduğunu gösterir. Ama nasıl ki 1871 Paris devrimi Marx'ın uyarısına kulak asmadan patlak veriyse, nasıl ki 1905 Rus devrimi Bolşeviklerin hazırlık yapmasını beklemeden patlak veriyse, işte böyle patlak verir. Elbette tüm devrimlerde olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan devriminde de öznelin belirleyici bir rolü, sonucu tayin edici bir yeri vardır. Ama bu rol ve yer devrimin kazanılması ya da kaybedilmesi ile sınırlıdır. Yoksa devrim olayının patlak verip vermemesi ile değil.

Türkiye ve Kürdistan bugün böylesi bir devrim sürecinin tam ortasında bulunmaktadır. Burjuvazinin değişik kesimleri, yaşanmakta olan sürecin bir iç savaş olduğunu artık açıkça itiraf etmektedir. İç savaş ya da diğer ifadeyle devrim, dönem dönem yoğunluğunu kaybetse de esas olarak genişleme ve derinleşme yönünde yol alıyor. Kürdistan'da tüm yoğunluğu ile yaşanan savaşın tüm Türkiye'yi etkisi altına alması toplumun en uyuşuk kesiminin dahi altındaki toprağı yakarak uyandırması ve siyasal çatışmaların ortasına fırlatması kaçınılmazdır. Bu kaçınılmaz olgu daha bugünden Türkiye'nin birçok yerinde görülmeye başlanmıştır.

Türkiye'yi büyük bir altüst oluşun eşliğine getiren etkenlerin başında, Kürdistan ve Kürt ulusal sorununun olduğu bir gerçektir. Kürt halkı, kendi kaderini tayin etme hakkını elde etmek için kararlı bir mücadeleye atılmıştır. Kürt halkının ulusal bilincinin uyanmasında gerilla hareketinin payı ve önemi ortadadır. Ama bu bir yana, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme kavgası, bugün sadece Kürdistan'ın değil, Türkiye devriminin de önemli bir dinamiğidir. Soruna bir de bu açıdan yaklaşıldığında ulusal soruna yaklaşım sadece teorik değil, pratik bakımından büyük önem kazanıyor. Bu derece önemli bir soruna her sınıfın kendi çıkarları açısından yaklaşacağı açıktır. Öyleyse proletaryanın ulusal soruna yaklaşımı şimdi bir kez daha ele alınmalıdır.

ULUSAL SORUNA LENİNİST YAKLAŞIM

Proletaryanın ulusal soruna yaklaşımı elbetteki leninist açıdan olmalıdır. Çünkü proletarya bu sorunda kendi sınıf çıkarlarının en özlü ifadesini bulabilir. Gerçek böyle olduğu halde bugün, Türkiye ve Kürdistan'da ulusal sorunda en az sözü edilen ya da anımsatılan çözüm yolu da budur. Kürt ulusal kurtuluş hareketinin güçlü etkileri, sosyalizm ve işçi sınıfı adına hareket eden bir çok sol çevre ve aydın bireye leninist çözüm yollarını unutturmuş, bu çözüm ve yaklaşım biçimlerini odalarının tozlu raflarına terketmiştir. Böylece, küçük burjuva özlü ulusal kurtuluş hareketi, sözde sosyalist bir kesimi etrafında toplamıştır. Bu olgu, proletarya-

nın sınıf çıkarlarının, küçük burjuvazinin sınıf çıkarları karşısında boğulup unutulması tehlikesini beraberinde getirmiştir. Çünkü Kürt ulusal kurtuluş hareketi, etki alanına sadece çevre ve aydın bireyleri değil kendine «parti» diyen az çok örgütlü kesimleri de almıştır.

Bu etkinin sonucu olarak, ulusal soruna tüm bilimsel yaklaşımlar terk edilmiş, yüzeysel ve duyguların işe karıştırıldığı değerlendirmeler ön plana geçmiştir. Bu çerçevede, Kürdistan'a «sömürge» tezi ile yaklaşmak bir anlamda moda olmuştur. Kimisi Kürt ulusunun kalbini kazanma amacıyla, kimisi ulusal soruna karşı on yıllar boyunca sürdürülen şoven tutumu unutturmak amacıyla böyle davranmaktadır. Nedeni ne olursa olsun, sorunun bilimsel temeller üzerinde ortaya konması devrimci çözüm yolunu geciktirici bir rol oynamaktadır. Örneğin, İsmail Beşikci'nin «Kürdistan sömürge bile değildir» değerlendirmesi, ezen ulus bireyinin bir yaklaşımı olma ve Kürt halkının sevgisini kazanma açısından belki bir değer taşıyabilir, ama hiçbir bilimsel değer taşımaz. Dolayısıyla tepki ile karışık bur tür duygusal yaklaşımlar ulusal sorunun çözümünü ilerletici bir etkiye sahip olamazlar.

«Herhangi bir toplumsal sorun incelendiğinde, o sorunun belirli tarihsel sınırlar içinde formüle edilmesi, ve eğer özel olarak bir ülke söz konusu ise, (örneğin belli bir ülke için ulusal program gibi) o ülkeyi öteki ülkelerden aynı tarihsel dönem içerisinde ayırdeden özelliklerin hesaba katılması, marksist teorinin kesin bir gereğidir»(1) marxizm adına hareket edenlerin soruna yaklaşımlarını teorik çerçevesini Lenin işte böyle çiziyor. Burada, parantez içinde önemli bir noktanın altını hemen çizmemiz gerekiyor: Biz, ulusal sorunda leninist çözümün işçi ve emekçilerin çıkarına yönelik tek doğru yöntem olduğunu kabul ediyoruz ve dolayısıyla, burada leninist çözümün geçersizliğini ileri sürenler-

le bir tartışma söz konusu değildir. Burada söz konusu olan, marksizm-leninizm adına hareket edip, marksizm dışı çözüm yollarını marksizm adına ileri sürenlere karşı çıkıştır. Özellikle dünya çapındaki son gelişmeler sonrası, leninizmin ulusal soruna yaklaşımını yetersiz ve yanlış bulanlar burada muhatabımız değildir.

Evet, ulusal sorunun «belirli tarihsel sınırlar içinde formüle edilmesi» ve özel olarak Kürdistan söz konusu edildiğinde, Kürdistan'ı «öteki ülkelerden aynı tarihsel dönem içerisinde ayırt eden özelliklerin hesaba katılması» ne demektir. Ve «Marxist teorinin kesin bir gereği» olan bu yöntem Kürdistan'a nasıl uygulanacaktır. Sorunun can alıcı noktası burasıdır. Çünkü bir komünist parti, ulusal sorundaki politikalarını «soyut ve biçimci ilkelere değil, birincisi, özgül tarihsel durumun ve **her şeyden öncede ekonomik koşulların tam ve kesin değerlendirilmesine** (abç.) ikincisi; ezilen sınıfların, çalışan ve sömürülen insanların çıkarları ile ege-men sınıfın çıkarları demek olan genel ulusal çıkarlar kavramı arasındaki kesin ayrıma, üçüncüsü de; ezilen, bağımlı uluslar ile ezen, sömüren ve ayrıcalıklı uluslar arasında yapılması gereken açık ve kesin ayrıma dayandırmaya» çalışmalıdır. (2)

Demek ki marksizm-leninizme bağlı bir parti yada kişi, ulusal sorunda düşünce ve program oluştururken, sorunu «belirli tarihsel sınırlar içinde» ele alıp formülünü, «herşeyden öncede ekonomik koşulların tam ve kesin değerlendirmesine» dayandırmalıdır. Bu marxist önerme yerine getirilmeden geliştirilecek her türlü «sömürge» tezi hiçbir bilimsel değer ifade etmeyecek, ezilen ulusun ulusal duygularını okşamak dışında kuruluş mücadelesine hiçbir faydası olmayacaktır. Eğer Kürdistan için «klasik sömürge» tezinde ısrar edilecekse o zaman klasik sömürgeciliğin maddiekonomik temelleri ortaya konularak bu temellerin Kürdistan'da nasıl mevcut olduğunun gösterilmesi gerekir. Çünkü, sömürgecilik-ebedi bir olgu değil, tarihsel ve ekonomik bir olgudur. Dolayısıyla, tarihsel ve ekonomik temelleri kanıtlanmadan ileri sürülecek «sömürge» tezinin bilimsel değeri Roma İmparatorluğuna «emperyalist» demekten daha bilimsel bir değer taşımayacaktır. Kürdistan sorunu için getirilen sömürge tezi önemlidir, çünkü iki ulusun proletaryasının ve emekçilerinin ayrı örgütlenmesini savunanlar bu düşüncelerini kanıtlamak için sömürge tezine sığınmaktadırlar.

Sömürgecilik, tarihsel ve ekonomik bir olgu olarak kapitalizmin doğuş ve yükseliş döneminde ortaya çık-

mıştır. Kapitalizm, Avrupa'da filizlenir filizlenmez Avrupa devletlerini sömürge fetihlerine itmiştir. Tekniğin de gelişmesiyle başta İspanya, Portekiz ve Hollanda deniz aşırı toprakları fethetmek, o toprakların zenginliklerini kendi topraklarına taşımak üzere seferler düzenlemeye başlamışlardı. Aslında sömürgeciliğin tarihi daha eskilere, Roma İmparatorluğuna kadar uzanır. «Roma, bir sömürge politikası izliyor ve emperyalizmi uyguluyordu» (3) Ama, Romanın sömürgeciliği ile kapitalizm döneminin sömürgeciliği arasında ekonomik ve toplumsal biçimler bakımından büyük farklar vardır. Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde uygulanan sömürgeciliğin ekonomik temeli, sömürgelerde bulunan ham maddelerin, işlendikten sonra tekrar sömürge ülkeye satılmak üzere, sömürgeci devlete taşınması üzerine kuruluydu. Böylece, kapitalist gelişme yolundaki bir devlet ne kadar çok sömürgeye sahip olursa, o kadar çok zenginliğe el koyma ve rakip kapitalist ülkeler karşısında avantajlı duruma geçme olanağına kavuşuyordu. Sömürgelerin hammaddelerine el koyma ve oralara meta ihraç etme, bu dönemin temel özelliğini oluşturmaktadır.

İspanya, Portekiz ve Hollanda'nın başını çektiği sömürgecilik, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi sonucu, çok geçmeden İngiltere, Fransa ve Almanya'nın eline geçmiştir. Kapitalizm henüz serbest rekabetçi dönemini yaşıyorken bu son üç ülke, en geniş sömürge topraklarına sahip olmuşlardır. Yinede daha çok sömürge elde etme ve sömürge topraklarının çok büyük hızla ele geçirilmesi dönemi kapitalizmin teknelci evresinde görülmektedir. Kapitalizmin mali sermaye aşamasına geçişle birlikte dünyanın paylaşılması savaşımı daha da sertleşmiştir. Ama nasıl ki meta ihracı daha önceki sömürgecilik politikası temel çizgisini oluşturuyorsa, sermaye ihracı da yeni dönemin temel çizgisini öyle oluşturdu.

Kapitalizmin teknelci aşaması başka ifade ile kapitalist emperyalizm, dünyanın emperyalist devletler tarafından paylaşılmasını tamamladığı gibi, bütün ulusları ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye ayırdı. Böylece dünyanın ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye ayrılması emperyalizmin en önemli özelliklerinden birisi oldu. Dünyanın paylaşılmasının tamamlanmış olması, emperyalizmi, yeniden paylaşım ve hertürlü toprağın ele geçirilmesi yönünde harekete geçirmiştir. Bu çerçevede emperyalizmin en önemli özelliği olarak ilhakçılık, şiddet ve gericilik gibi yanlarının yanı sıra ekonomik olarak mali sermaye yönü de öne çıkmıştır. Emperyalizm, bu

eğilimleri ile dünya uluslarını ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye ayırmakla birlikte, hepsini ya sömürge yada sömürge sahibi ülke biçiminde ayırmamıştır. Bunun yanı sıra çeşitli ve geçici bağımlılık biçimleri de oluşturmuştur. «Kapitalist emperyalizm çağının sömürge politikasından söz ederken şu noktayı özellikle belirtmek yerinde olacaktır ki, mali sermaye ve büyük güçlerin dünyanın ekonomik ve siyasal yönden paylaşılması olarak özetleyeceğimiz dış politikası, çeşitli devletler içingecici bağımlılık biçimleri yaratmaktadır. Bu çağın özellikleri, başlıca ülkelerin, yalnızca sömürge sahipleri ve sömürge ülkeler olarak iki ana grup halinde toplanması değildir; görünüşte siyasal bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan, ama gerçekte mali ve diplomatik bağımlılık ağı içine düşmüş **değişik bağımlı ülke biçimlerinde vardır.**(abç) Bu biçimlerden birine, yarı sömürgelere biraz önce değinmiştik. Bir başka biçimin örneğini bize, örneğin Arjantin sunmaktadır.»(4) Lenin biraz daha aşağıda «Portekiz siyasal bağımsızlığının yanında mali ve diplomatik bağımlılığın biraz farklı bir örneğini vermektedir» diyerek Portekiz-İngiliz ilişkisini örnek olarak vermektedir.

Demek ki, emperyalizm, ulusları ezip boyunduruk altına alırken ilişkiye geçtiği ülkenin ulusal özellikleri üretici güçlerin durumu, sermaye birikimi gibi özellik-

ler tarafından koşullanan bağlar kurmaktadır. Bu çerçevede sömürgelerin durumu ele alındığında hepsinin önemli ortak özellikleri ortaya çıkmaktadır. Ekonomik alanda hammaddelerin yağmalanması ve mağmul madde ihracı biçiminde beliren ilişkiye biraz önce değinmiştik. Bunun maddi temeli sömürge ülkenin üretici güçlerinin gelişim düzeyi bakımından oldukça geri olması, buna karşılık sömürge sahibi ülkenin kapitalist aşama varmış olmasıdır. Ekonomik yapının bu düzeydeki farklılığı, geri ülkenin baskı altına alınıp ilhak edilmesini kolaylaştırmaktadır.

Sömürgelerde kapitalizmin olmaması ya da çok zayıf olması, sömürge sahibi ülkenin sömürgeyi aynı pazar ilişkileri içerisine sokmasınının, daha işin başında pazar birliğini gerçekleştirmenin önündeki başlıca engeldir. Bundan dolayıdır ki sömürge sahibi ülke sömürge ülkeyi ayrı pazar ilişkisi içinde tutarak hammadde kaynaklarının yağmalanmasını gerçekleştirir. Ama bu durum bile mali sermaye zamanında yavaş da olsa değişmeye, meta ihracı, yerini yavaş yavaş sermaye ihracına bırakmaya böylece klasik sömürgecilik yerini yeni sömürgeciliğe ve bağımlılığın farklı biçimlerine terk etmeye başlamıştır. Ama meta ihracının ve hammadde talanının başlıca sömürü biçimi olduğu koşullarda bu ekonomik temel kendini sosyal idari siyasal ve kültürel alanada yansıtmıştır. Bunun sonucu olarak, örneğin, sömürge sahibi ülke, sömürge ülkeyi bir «genel vali» atayarak yönetmiş, sömürge ülke için ayrı yasalar (hatta anayasa) çıkartmış, kendi vatandaşı ile sömürge ülkenin vatandaşını yasalar karşısında eşitsiz kılmış, sömürge ülke nüfusunun sömürge sahibi ülkenin seçimlerinde seçme ve seçilme hakkını tanımamış, ayrı bir kimlik kullanmış vb. Tüm bu özellikler aşağı yukarı tüm klasik sömürgecilikte sömürge sahibi ülke tarafından uygulanmıştır. Kısacası sömürge ülke, idari, siyasal ve ekonomik yönden sömürge sahibi ülke tarafından **ayrı bir statükoda** tutulmuştur. Elbette bunun ekonomik temeli vardır. Bu ekonomik temel herşeyden önce, kapitalizmin sömürge ülkede ya gelişmemiş olması ya da hiç olmamasıyla ilgilidir. «Meta üretiminin hüküm sürdüğü bir toplumda, sermaye olmadan hiçbir bağımsız gelişme, genel olarak herhangi bir gelişme olanaklı değildir. Avrupa'da bağımlı ulusların hem **kendi** sermayeleri vardır, hem de bunlar çok çeşitli koşullarla sermaye edinme olanaklarına sahiptirler. Sömürgelerin **kendi** sermayeleri, ya da sözü edilecek kendi sermayeleri yoktur ve mali sermaye altında siya-

sal bağımlılık koşulu dışında hiçbir sömürge sermaye edinemez»(5) Bundan dolayı Lenin, Kapitalizmin nispeten geliştiği bazı Avrupa uluslarını «bağımlı ulus» kavramını kullanarak sömürge ülkelerden ayrı tutmuştur. Çünkü oralarda kapitalizmin daha gelişmiş olması ilhaklara ve baskıya direnişin güçlenmesine yol açmıştır. Aynı şekilde bağımlı uluslarda kapitalizm üretici güçleri sömürge ülkelerde olduğundan daha çok geliştirmiştir. «Avrupada bağımlı ulusların büyük çoğunluğu (ama hepsi değil: Arnavutlar, Rusya çevresinde bulunan bir çok halklar) kapitalist bakımdan sömürgelere oranla daha gelişmiştir. Ama ulusal baskıya ve ilhaklara karşı direnişi güçlendiren de budur... kuşkusuz, kapitalizm, üretici güçleri Polonyada, Finlandiya'da, Ukrayna'da, Alsace'da Hindistan'dakinden Türkistan'dakinden, Mısır'dakinden ve öteki salt sömürge bölgelerinkinden çok daha güçlü çok daha hızlı ve daha bağımsız olarak geliştirmektedir.»(6) Sömürgelerin kendi sermayelerinin olmaması ya da olsa bile, sözü edilecek düzeyde olmaması, onu ilhak eden sömürgeci devletin o sömürge ülkeyi ayrı pazar ilişkilerinde ayrı bir siyasi statükoda tutmasına yol açmıştır. Ama sömürgeci kapitalist devlet meta ihracı yerine sermaye ihracını geçirip şu veya bu hızla sömürge ülkede kapitalizmi geliştirdikçe sömürgecilik ilişkileri yerini bağımlılığın değişik biçimlerine bırakmıştır. Emperyalist devletlerin özellikle 1945'lerden sonra geliştirdikleri ilişkiler bu yönde olmuştur.

Demek ki, klasik sömürgeciliğin temel çizgilerini belirleyen öğelerin başında, sömürgeci devletin güçlü bir sermayesi varken, sömürge ülkenin bundan yoksun olması, birincisinde kapitalizm şu veya bu düzeyde gelişmişken ikincisinde gelişmemiş ya da çok az gelişmiş olması; bunun sonucu, sömürge ülke ile sömürgeci devletin pazarlarının ayrı olması ve bu ekonomik te-

mel üzerinde siyasal, sosyal, anayasal, kültürel vb. yönlerden sömürge ülkenin bizzat sömürgeci devlet tarafından ayrı bir statükoda tutulması gelmektedir.

Öte yandan, kapitalizmin doğuş ve yükseliş döneminde ulusal bakımdan az çok homojen ulusal devletlerin yanında, özellikle Doğu Avrupa ve Asya'da çok uluslu devletler ortaya çıkmıştır. Rusya bunların başında gelmektedir. Osmanlı dev-

leti ise bunun bir başka örneğini oluşturmaktadır. Çarlık Rusya'sının bu özelliğinden dolayı bir halklar hapisanesi olduğu biliniyor. Polanya'dan Türkmenistan'a kadar uzanan bir alanda çarlık Rusya'sı onlarca ulusu kendi boyunduruğu altına almış ve varolan ekonomik temele dayalı olarak her bir ulusu farklı baskı ve sömürü yöntemleriyle kendine bağlamıştır. Bu farklı biçimler arasında sömürgeci-sömürge ilişkileri yanında, örneğin Rusya-Polonya ilişkisinde bulunan «ilhak edilmiş ezilen ulus» statüsüne de rastlanmaktadır. Bir ulusu ilhak ederek ezilen ulus konumuna getirme, çok uluslu devletlerde ender değil, sık görülen bir durumdur ve bu durumun kendine özgü tarihsel ve ekonomik temeli vardır. Dolayısıyla, nasıl ki sömürgecilik bir ekonomik ve tarihsel olgu ise, bir ulusun topraklarının ilhak edilerek ezilen bir ulus durumuna getirilmeside bir ekonomik ve tarihsel olgudur. Doğu Avrupa, Rusya ve Türkiye'de örneklerine rastlanan bu olgunun farklı bir olgu olan klasik sömürgecilik ile sık sık karşılaştırıldığına tanık olmaktadır. Türkiye ve Kürdistan sol hareketinin bir çok akımı tarafından bilerek veya bilmeyerek (ki çoğunun Kürdistan sorununda ilgisizliğini ve yetersizliğini gizlemek için en kestirme yol olarak Kürdistan'a sömürge demeyi tercih ettiğini, kiminin ise küçük burjuva milliyetçiliğinin teorik kılıfı olarak sömürge tezine sarıldığını biliyoruz) karıştırılan bu sorunun bilimsel olarak ortaya konup açıklığa kavuşturulması gerektiğine inanıyoruz. Çünkü bunun salt bir ekonomik tartışma olmanın çok ötesinde, Türkiye ve Kürdistan devrimine ilişkin örgütsel ve teorik-politik sonuçların çıkarıldığı önemli bir sorun olduğu ortadadır. Geçmişte uzun yıllar boyunca Kürdistan sorununda izledikleri şoven tutumun tüm günahlarını unutturmak için şimdi birçok sol akımın, (geçmişte şovenizmin bayraktarlığını yapmış Mao'cular bunların başında geli-

yor) hiçbir araştırma, inceleme zahmetine katlanmadan Kürdistan'a «sömürge» dediğini, buna uygun ideolojik ve örgütsel tezler geliştirdiklerini biliyoruz. Hatta öyleleri var ki, Kürt ulusal mücadelesinin zorunlu kaldığı riskleri göze almadığı için, bu işin sorumluluğundan kaçmak ve esasında ezen ulus şovenizmini değişik bir biçimde sürdürmek üzere Kürdistan sorununu Kürt sol hareketine yüklemekte, bu yaptıklarında enternasyonalizm etiketiyle piyasaya sürmektedirler. Özellikle Kürt ulusal kurtuluş hareketinin tüm yönleriyle geliştiği günümüzde, ulusal kurtuluş hareketin etkisiyle ulusal sorunda proleter çözümü bir kenara atmak, ulusal karakterdeki çözüm yol ve yöntemleri proleter çözüm olarak ortaya sürmek sık görülen bir durumdur. Başka bir ifade ile şöyle demek mümkün: Kürt ve Türk proletaryasının en sıkı merkezi örgütsel birliği biçimindeki leninist örgütlenme tezini terk ederek «sömürge» tezi etrafında iki ulusun emekçilerinin her alanda birbirinden ayrılmasını öneren akımların gittikçe çoğalması, ulusal kurtuluş hareketinin etkisinin bir sonucudur.

Ekim devriminden sonra ulusal sorunun proleter devrimin bir parçasına dönüşmesi ve bunun ürünü olarak ulusal kurtuluş hareketlerinin sosyalizmden güçlü biçimde etkilenmesi bu durumu besleyen ortamı geliştirmektedir. Oysa, bir ulusal kurtuluş hareketi, sosyalizmden ne kadar etkilenirse etkilensin, dahası, günümüzde ulusal kurtuluş hareketleri, genel olarak dünya devrim hareketinin bir bileşeni haline gelmesine rağmen sonuçta, nitelik bakımından yine de komünist bir hareket sayılamaz. Çünkü, kurtuluş hareketleri kapitalizme ve sermayenin egemenliğine darbeler indiren bir hareket olmakla birlikte esas olarak «yabancı» baskısına ve sömürsüne karşı verilen bir savaşımdır. Ama, bir komünist parti için sorun farklıdır. Komünist bir parti açısından ulusal sorun, kapitalizmin ve sermayenin egemenliğinin yıkılması için verilen genel savaşın bir parçasıdır. Burada hem ulusal kurtuluş hareketinin hem de komünist partinin düşmanının aynı olması, ki bu ilhakçı devlet ve emperyalizmdir, her iki akımın güç ve eylem birliğinin, dahası ittifakın nesnel temelini oluşturuyor. Ama bu yakınlık hiçbir zaman komünist hareketin kendi ilke ve görevlerinin ulusal kurtuluş hareketini terk etmesini gerektirmez. Komünist hareketin kendi ilke ve görevlerini ulusal kurtuluş hareketine terk etmesi işçi sınıfı çıkarlarının küçük burjuvaziye feda edilmesinden başka hiçbir anlama gelmez.

Bütün bunlardan şimdilik çıkarılması gereken so-

nuç: Her ulustan proleterlerin çıkarlarının temsilcisi olan komünist parti, ulusal sorunun her aşamasında bilimsel ve ilkeli yaklaşımını sıkı sıkıya korumak zorundadır.

Ekim devriminden bu yana, ulusal kurtuluş hareketlerinin sosyalizmden güçlü bir biçimde etkilenmeleri sürmüş ve bu durum Türkiye Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde yansımıştır. Bu yansımaya en somut biçimde aslında her biri ulusal kurtuluşçu olan tüm Kürt sol hareketlerinin adlarının başına «sosyalist», «İşçi Partisi» vb. sıfatları getirmelerinde görebiliriz. İşte bu iç içelik, -aslında buna karışıklık da diyebiliriz- ulusal sorunda sorumluluktan kaçan, bu anlamda ezen ulus şovenizmini başka kılıflar altında sürdüren Türkiye Sol hareketinin bir çok akımının işini kolaylaştırmaktadır. Çünkü bir yandan «Kürdistan sorunu Kürtlerin sorunu» diyerek ulusal kurtuluş hareketlerinin sempatisini kazanmaya, enternasyonalist görünmeye, ama öte yandan, bu gerekçenin arkasına sığınarak pratikte hiçbir şey yapmamaya, böylece de ilhakçı Türk burjuvazisinin öfke ve şiddetini üstüne çekmekten kurtulmaya çalışmaktalar. Bu köylü kurnazlığının ve ilkesizliğin, siyasette ise kişiliksizliğin hiçbir geleceğinin olmadığını belirterek Türkiye-Kürdistan ilişkilerinin bilimsel tanımlamasına geçebiliriz.

İLHAK NEDİR?

Kapitalizmin doğuş ve yükseliş dönemine özgü klasik sömürgeciliğin, ekonomik ve tarihsel koşulları yanında temel çizgilerine biraz önce değinmiştik. Bu, her şeyden önce, hammadde yağması ve meta ihracı, sömürgeci ülke ile sömürge ülke arasında derin ekonomik-toplumsal farklılık, bu farklılık üzerinde yükselen siyasal ve yasal statükonun korunması vb. biçimde belirliyor. Kapitalizmin emperyalizm aşamasına gelip, tüm dünya uluslarını ezen ve ezilen uluslar biçiminde ayırmasının yanı sıra, meta ihracının yerini sermaye ihracının alması ve böylece bağımlılığın çeşitli biçimlerinin ortaya çıkmasına da işaret etmiştik. Ezen-ezilen ulus arasındaki ilişkilerin temelinde meydana gelen bu değişim, sınıfsal ve ulusal etkenler arasındaki karşılıklı bağımlılık ilişkisini değiştirmiş, sınıfsal etkenler ulusal etkenlere oranla daha etkin ve daha belirleyici konuma gelmiştir.

Bunun yanı sıra, çok uluslu devletlerde, ezen ulus, baskı ve sömürü altına aldığı diğer ulusları, aralarındaki ekonomik-tarihsel ilişkiler tarafından koşullanan

farklı bağımlılık ilişkileri içinde tutmuştur. Özellikle doğu Avrupa ve Rusya'da görülen bu durum, Türkiye ve Kürdistan ilişkilerinde de görünmüştür. Farklı bağımlılık ilişkisi içinde en az sözü edilen sorun «ilhak» ve ezilen ulus kavramlarıdır. Öyle ise «ilhak» nedir? Lenin'in tanımı ile «ilhak kavramı genellikle şunları içerir: (1) Zor kavramını (zorla kendine bağlama); (2) başka bir ulus tarafından ezilme kavramını ("yabancı" bölgelerin ülke topraklarına katılması vb.), ve bazende (3) **statükonun bozulması kavramını»**(7)

İlhak kavramına ilişkin bu tanımlamadan çıkarılacak en özlü sonuç; ilhakin «bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesi» ve **«halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanması»** olduğudur. Burada ezen ulus, sömürge-sömürgeci devlet ilişkilerinden farklı olarak, ezilen ulusu kendi devlet sınırları içinde tutarak kendine katıp ilhak eder. Dolayısıyla, bu durumun sömürge sömürgeci devlet ilişkilerinden farklı bir maddi ve tarihsel temeli vardır. Çünkü, ezen ulus, eğer sömürgecilik ilişkileri yerine ilhak durumuna başvuruyorsa, burada bir keyfiyet değil, nesnel bir zorunluluk vardır. Zaten ezen-ezilen ulus ilişkilerini keyfiyete göre açıklamak bilim dışı, öznel bir yaklaşım olur ki, bizim bu tür yaklaşımlarla herhangi bir ilgimiz yoktur; olmaması gerekir.

Nedir bu nesnel zorunluluk? Bu herşeyden önce, ezen ulus ile ezilen ulusun içinde bulunduğu üretim ilişkileri ve sahip oldukları üretici güçler arasındaki farklılığın çok derin olmamasıdır. İlhakçı ezen ulusların çoğu, genellikle ilhak edip edindikleri ulusla eşit, hatta bazen daha geri bir gelişmişlik düzeyine sahiptir. Örneğin Rusya, ilhak ettiği Polonya'dan birçok bakımdan daha geri bir ülkeydi. Bu nesnel durum, ezen ulusu, sömürge ilişkilerini geliştirmek yerine, o ulusu zorla ilhak ederek kendi devlet sınırları içinde tutmaya götürüyor. Oysa sömürge-sömürgeci devlet ilişkilerinde temel belirleyici etken, sömürge sahibi devletin gelişmiş üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahip olması, buna karşılık sömürgecinin çok geri üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahip olmasıdır. Böyle bir durumda sömürgeci devlet, istila ettiği yabancı toprakları ayrı bir **statükoda** tutarak sömürmekte ve kendisine bağlamaktadır. Oysa ilhak durumunda, ilhakçı devletin yaptığı ilk iş, statükonun bozulması ve devlet sınırlarının ezilen ulusun iradesine rağmen saptanmasıdır.

Türkiye-K. Kürdistan ilişkilerinde işte bu durumu farklı bir biçimde gerçekleştirmiştir. Osmanlı imparatorlu-

ğunun kalıntıları üzerinde yükselen TC devleti, oldukça geri bir ekonomik düzeye sahipti. Bunun en temel nedenlerinden biri, Osmanlı İmparatorluğundan devralınan ekonomik mirastı. Osmanlı İmparatorluğu, kendi tarihsel ve siyasal koşulları nedeniyle kapitalistleşme sürecine Avrupa'lılardan oldukça geç girdi. Bu zayıf ekonomik temel, yeni kurulan TC'nin de temeli oldu. Zayıf Türk Burjuvazisi bu durumuyla Avrupa'lıların yaptığı gibi Kuzey Kürdistan'ı sömürgeleştirebilecek bir ekonomik temelden yoksundu. Giriştiği burjuva demokratik devrim ise, yine kendi tarihsel koşulları nedeniyle, yarı yolda kaldı, sonuna kadar götürülemedi. Stalin'in ifadesiyle «örneğin Türk (Kemalistler) devriminin ayırıcı özelliği tersine "ilk adım"da gelişmesinin birinci evresinde, burjuva kurtuluş hareketi evresinde, gelişmenin ikinci evresine tarımsal devrim evresine geçmeye bile girişmeksizin, çakılıp kalmasıdır.»(8) Ancak konumuz Türkiye'nin ekonomik-sosyal yapısının incelenmesi olmadığı için şu kadarını belirtmekle yetinelim: Türkiye'nin zayıf sanayi ve sermaye birikimi, dönemin sömürgeci devletlerinin çok uzağında idi. Bu durumda emperyalist işgal altındaki Türki burjuvazisinin bulduğu tek çözüm, Kürdistan'ı siyasal olarak ilhak etmek, onu kendi devlet sınırları içine katmak oldu. Statükonun bozulması ve devlet sınırlarının bir ulusun iradesine rağmen saptanması bu şekilde gerçekleşti. Türk burjuvazisinin kendisi ile birlikte ulusal kurtuluş savaşına katılan Kürtlere verdiği sözü tutmadığı, kendini toparlar toparlamaz Kürtlere karşı katliamlara giriştiği gerçeği, şu an için konumuz dışında kaldığı için kısaca belirterek geçiyoruz. ve katliamlarla Kuzey Kürdistan'ı kendi devlet sınırları içinde tutmuş ve adına Misak-ı Milli dediği sınırlarını emperyalist devletlerle anlaşarak çizmiştir. Burada Lenin'in ilhak kavramından çıkardığı en özlü sonuç olan «.... İlhak, bir ulusun **kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesidir, halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanmasıdır»** durumu bu biçimde gerçekleşmiştir.

Türk Burjuvazisi, katliamlarla gerçekleştirdiği siyasal ilhaki, kapitalizmin gelişmesi ile birlikte ekonomik ilhakiyle tamamlamıştır. Türkiye'de kapitalizmin gelişim çizgileri pek çok kez incelendi, ortaya kondu. Bu nedenle bu konuya tekrar deyinmeyi gereksiz görüyoruz. Kapitalizmin Türkiye'de gelişimi giderek Kürdistan'a da yayıldı ve egemen üretim biçimi halini aldı. Kürdistan tarımında kapitalist üretimin egemen olması, iki ülke ekonomisinin pazar birliğinin ve her iki ulus ile ulusal

topluluk burjuvazisinin aynı pazar içinde faaliyet göstermesini sağladı. Bu süreç içinde, Türk burjuvazisi, Kürdistan'ı ekonomik olarak da ilhak ederek siyasi ilhak durumunu pekiştirdi.

Kapitalizm Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gelişiminin her aşamasında kendi evrensel yasalarının etkinliğini göstermiştir. Önce kapitalizmin ulusal sorundaki tarihsel eğiliminin ne olduğunu Lenin'den görelim: «Kapitalizm, gelişmesi sırasında, ulusal sorun konusunda iki tarihsel eğilim gösterir. Birincisi; ulusal yaşamın ve ulusal hareketlerin uyanışıdır, her türlü ulusal baskıya karşı savaşım, ulusal devletlerin yaratılmasıdır. İkincisi; uluslararası her türlü ilişkilerin gelişmesi ve çoğalmasındır, ulusal çitlerin yıkılması ve sermayenin, genel olarak iktisadi yaşamın, siyasetin, bilimin vb. enternasyonal birliğinin yaratılmasıdır.»

«Bu iki eğilim, kapitalizmin evrensel yasasını oluşturur. Kapitalist gelişmenin başlangıcında birinci eğilim egemendir. İkinci eğilim olgunlaşmış olan ve sosyalist bir topluma dönüşmeye doğru yol alan kapitalizmin niteliğidir.»(9)

Lenin'in işaret ettiği kapitalizmin bu tarihsel eğilimleri K. Kürdistan'da kapitalist gelişmenin birinci ve ikincisafhalarında varlıklarını çok açık biçimde hissettirmişlerdir. Türkiye kapitalizminin ilk gelişiminin K. Kürdistan'daki yansıması, ulusal yaşam ve ulusal hareketlerin uyanışı, ulusal baskıya karşı baş kaldırılmıştır. Türk burjuvazisinin kendi ulusal devletine sahip olmasının hemen ardından görülen Kürt ulusal hareketlerinin maddi temeli, kapitalizmin bu aşamasıdır. Dolayısıyla, Şeyh Said'ten Dersim başkaldırısına kadar patlak veren ayaklanmalar, kapitalizmin ulusal sorunda ki bu

etkisiyle izah edilebilir.

Ne varki Türk burjuvazisi, kapitalizmin ilk aşamasında ortaya çıkan başkaldırıları, kan ve ateş içinde boğarak ve emperyalistlerle anlaşarak Kürdistan'ı ilhak etmiştir. Yinede peş peşe bir çok ayaklanma gerçekleşmiş, Dersim başkaldırısına kadar böyle sürüp gitmiştir. Bu dönemin Kürt halkı yönünden temel önemi, ulusal uyanışın gerçekleşmesi, ulusal baskıya karşı direniş ve kendi kaderini tayin etme isteminin yükselmesidir.

Türkiye kapitalizminin dönüm noktalarından biri, 1950'lerde emperyalist sermayenin Türkiye'ye daha yoğun ve yaygın biçimde girişiyle başlar. Türk burjuvazisi, yeni bir atılım için 1950'lerden itibaren gerekli siyasal değişimleri de gerçekleştirerek emperyalist sermayeye son derece uygun koşulları ve güvenceyi sağlamıştır. Bunun sonucu emperyalist sermaye geçmişten daha yoğun ve yaygın olarak Türkiye'ye akmaya başlamıştır. Türkiye'ye gelen emperyalist sermaye, kendi karakterini de birlikte getirmiştir. Böylece, sermayenin merkezileşmesi, giderek tekelleşmesi, kısacası tekelciliğin ortaya çıkışı ve tarımda kapitalizmin egemenliğini sağlama sürecine girilmiş oldu. Bu sürecin sonucu olarak, Türkiye tarafında, sanayide yoğun altüst oluş, iflas ve tekelleşme; Kürdistan'da ise, tarımda kapitalist üretim ilişkileri gelişimi, büyük toprak sahiplerinin, toprak üzerindeki mülkiyetlerine dokunulmadan kapitalist üretim ilişkilerinin içine sokulması, yer yer tarımda birikmiş sermayenin sanayiye yönelmesi ve Türkiye kesiminde sanayi sermayesine dönüşmesi süreci hızlandırdı. Tarımda kapitalist üretim biçiminin egemen olması, beraberinde kendi sonuçlarını getirmiştir. Bu sonuçlardan en önemlisi köyden kente göçtür. Bu göç sayesinde, önceleri Türkiye'de pek az görünen Kürt nüfus, Türkiye'de artmış ve yaygınlık kazanmıştır. Sanayi merkezi durumundaki birçok ilin çevresi Kürdistan'dan gelen nüfusun kurduğu gecekonduyla çevrilmiştir. Topraklarından kopup sanayi merkezlerine yönelen Kürt nüfusun önemli bir kısmı fabrikalara yerleşmiş ve işçi sınıfına katılmıştır.

Kısaca ifade etmek gerekirse, bütün bu sürecin sonucunda, büyük sanayi merkezlerindeki Kürt nüfus gi-

derek artmış, işçi sınıfına katılmış ve bugün işçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturma durumuna gelmiştir. Her ulusun emekçi halkı birbirine bir çok yönden önemli ölçüde yakınlaşmış kaynaşmıştır. Yakınlaşma ve kaynaşma, sadece işçi sınıfı içinde değil, toplumun diğer çalışan kesimleri içinde de önemli ölçüde gerçekleşmiştir. Sendika, dernek vb. kitle örgütleri, her ulustan gelme emekçilerin örgütü durumuna gelmiştir.

Elbette Kürdistan'dan Türkiye'ye göçün önemli nedenlerinden biri ulusal baskı ve zorla göç ettirme politikası olmuştur. Özellikle ulusal başkaldırı dönemlerinde ve sonrasında Türk burjuvazisi, bölgeyi insansızlaştırma politikası gütmüş, Kürt halkını Türkiye'ye göç ettirmek için baskı, tehdit ve katliamlar uygulamıştır. Türk burjuvazisinin bu politikası bugünde sürmektedir. Ne varki köyden şehire, Kürdistan'dan Türkiye'ye göçün tek nedeni, her zaman bu olmamıştır. Ama, bu nedenin yanı sıra iktisadi etkenler de önemli bir rol oynamış ve uzun süre etkili olmuştur, Kürdistan'da gelişen kapitalizm kendi yasalarını işletmiş ve ulusları birbirine yakınlaştırmıştır. Kapitalist gelişmenin tekeli aşmasına denk gelen bu süreç Lenin'in deyişiyle «..... ulusal çitlerin yıkılmasına doğru, ulusal farkların silinmesine doğru, ulusların birbirine **benzeşmesine** doğru» işlemiş ve önemli sonuçlara yol açmıştır. Tarihsel bakımdan bu bir ilerlemedir ve bunda marxistlerin karşı çıkacakları bir şey yoktur.

Böylece, kapitalizm, tekeli aşmasında «uluslar arasında her türlü ilişkilerin gelişmesi ve çoğalması, ulusal çitlerin yıkılması ve sermayenin, genel olarak iktisadi yaşamın, siyasetin, bilimin vb. enternasyonal birliğinin yaratılması» yönünde işlemiş, bu sonuçları gerçekleştirmiştir. Buraya kadar işçi ve emekçilerin yakınlaşması ve kaynaşmasından söz ettik. Buna sermayenin kaynaşmasını da eklemeliyiz. Kürdistan ve Türkiye arasında pazar birliğini sağlayan gelişme Türk ve Kürt sermayelerini de birleştirip kaynaştırmıştır. Böylece, gelişen aşamada artık Kürt sermayesini Türk sermayesinden ayırmak olanaksızlaşmıştır. Tüm bu gelişmelerin örgütlenme ve mücadele taktik ve stratejileri üzerinde belirleyici etkisi olmuştur.

BİRLEŞİK ÖRGÜTLENME VE ULUSAL SORUN

Ekim devrimi ile birlikte dünya proleter devriminin bir parçası haline gelen ulusal soruna komünistler, onu başlı başına, kendi kendine yeten bir sorunmuş gi-

bi değil, proletaryanın ulusal ve uluslararası çıkarları açısından yaklaşırlar. Her türlü ulusal baskı ve eşitsizliğe karşı çıkan ve mücadele eden komünistler, burjuvaziden farklı olarak sınıf çıkarlarına öncelik verir ve bu sorunu sınıf çıkarlarına tabii kılarak çözmeye çalışırlar. İşin bu yanı proleter yaklaşımla burjuva demokrasisi arasında ki ayrımı ortaya koyar. Dolayısıyla, ulusal soruna kendi tarihsel koşulları içinde ve diyalektik tarzda yaklaşmayanlar, kaçınılmaz biçimde küçük burjuvazinin peşine takılır, proletaryanın çıkarlarını küçük burjuvazinin çıkarlarına feda eder.

Günümüz koşulları, ulusal sorunu dünya proleter devriminin bir parçası durumuna getirmişse de bu olgu tek tek ülkelerde burjuvazinin ulusal kavganın önderliğini ele geçirmeye çalışmayacağı anlamına gelmez. Tersine örnekleri günümüzde bolca görüldüğü gibi, ezilen ulusların burjuvazisi, kendi ulusunu ulusal sorun etrafında toplayarak kendi istemlerini tüm ulusun istemleriymiş gibi göstererek hareketin önderliğine soyunur. Ezilen ulus burjuvazisini bu yöne sevk eden en önemli unsur pazar sorunudur. Büyük ve küçük burjuvazi, pazardan daha fazla pay almak, sömürü pasta-sındaki dilimini büyütme için bu kavgaya girer, ama onun tüm amacı ezen ulus burjuvazisi ve emperyalist sermaye karşısındaki konumunu güçlendirmek, onlarla yapacağı pazarlık için güçlü kozlar ele geçirmektir. Bu nedenle, ezilen ulus burjuvazisi kendi ulusal davasına her an ihanet etmeye, onu pazarlamaya hazır durumdadır. Bunun en canlı örneği, bugün Irak Kürdistan'ında Barzani ve Talabani tarafından temsil edilmektedir. Barzani ve Talabani'nin Kürt ulusal hareketini emperyalizm ve Türk burjuvazi ile anlaşmak, uzlaşmak ve güçlü konum elde etmek için nasıl kullandıkları herkesin görebileceği açıktır. Bu önderliğin arkasından giden Kürt halkı, büyük bedeller ödeyerek, verdikleri mücadelenin kendilerine ne gerçek bir bağımsızlık ne de özgürlük getirmeyeceğini kendi deneyleri ile öğreneceklerdir. Çünkü, emperyalizm ve bölge burjuvazisine bağımlılık koşulları altında kazanılan hiçbir şey kalıcı olmayacağı gibi, elde edilecek olan şeyde özgürlük olmayacaktır. Emperyalizm, halklara özgürlük götürmek şöyle dursun, onları daha çok baskı ve bağımlılık altına almaya çalışır. Bu emperyalizmin doğası gereğidir ve emperyalizm doğası gereği ezilen uluslara özgürlük değil onları egemenlik altına almaya çalışacaktır. Burada değişen tek şey, baskı ve bağımlılığın, sömürü ve ezilmişliğin biçimi olur. Ama biçimler değiş-

se de bağımlılık, baskı ve sömürü varlığını sürdürür.

Bundan dolayı günümüz koşullarında baskı, sömürü ve bağımlılığın ortadan kalkmasının tek gerçek koşulu, ulusal kurtuluş hareketine işçi sınıfının, onun politik örgütünün öncülük etmesi, bu mücadelenin sosyalizm mücadelesine yaklaştırılıp birleştirilmesidir. Tekelci aşamaya varan kapitalizm, ulusal sorunun bu proleter çözümünün tüm maddi koşullarını fazlasıyla hazırlamıştır. Kürdistan'da bu mücadeleye öncülük edecek bir proleter sınıf mevcut olduğu gibi, sürekli güçlenmektedir de... Bu mücadelede proletaryanın temel bağlaştığı durumundaki yoksul köylülük önemli bir potansiyel oluşturmaktadır. Ne var ki, proletaryanın bu harekete öncülük edebilmesi için kendi ulusunun burjuvazisi ve küçük burjuvazisinden ayrışması, kendi sınıf çıkarları ve enternasyonalist özüne uygun olarak Türkiye proletaryasıyla birleşik mücadelesini örgütleyecek birleşik parti örgütlenmesine gitmesi gerekmektedir. «Bu durum da Rusya'daki tüm iktisadi ve siyasal koşullar sosyal demokrasinin, (komünistlerin-y.n.) bütün ulusal toplulukların işçilerini, koşulsuz olarak, herhangi bir ayırım yapmaksızın bütün proleter örgütlerinde (siyasal örgütler, işçi birlikleri, kooperatifler, eğitim örgütleri vb.) birleştirmesini gerektirir.»(10) Rusya'ya çok benzer biçimde, Türkiye ve K. Kürdistan'ın tüm iktisadi ve siyasal koşulları, Lenin'in önerisi doğrultusunda tüm ulusal toplulukların işçi ve emekçilerini aynı örgütlerde birleştirmeye doğru götürmüştür, götürmektedir. Sendikalarda işçi sınıfı, diğer kitle örgütlerinde emekçiler,

mesleki örgütler de teknik çalışanlar ulusal farklılığa bakmaksızın örgütlenmektedir. Bu birliği bozmak veya bozmaya çalışmak, proletaryanın burjuvazi karşısındaki sınıf çıkarlarına ihanet etmek ve kendi ulusunun milliyetçi duygularına teslim olmaktan başka bir anlama gelmeyecek. Bununla birlikte, birleşmiş işçi ve emekçileri birbirinden ayırarak, ayrı örgütlerde toplama önerilerine tanık olmaktadır. Örneğin Kürdistan'daki mücadele açısından hiçbir değere sahip olmasada, marksizm-leninizm dönemiğinin hangi noktalara kadar varacağını göstermek için Newroz adlı derginin altıncı sayısında yazılanlar öğreticidir.

Bu marksizm-leninizm dönemleri birleşik siyasi örgütlenme bir yana ortak kitle örgütlerine bile tahammül edemeyip şöyle diyorlar: «TÖS'ten TÖB-DER'e oradan Eğitim-Der ve Eğitim-Sen'e gelen süreçte Kürt öğretmenleri, egemen ulus kitle örgütleri içerisinde yer aldılar. Bugünkü süreçte yoğunluk kitle ve sınıf sendikacılığını alan Eğitim-Sen'de yer almaktadır. Bu ilk bakışta doğru görülsede özde yanlıştır.»(11) diyen yazar «.... Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Eğitim-Der gibi kuruluşların Kürdistan şubeleri olmayı bırakıp, süreçte kendi öz örgütlenmemizi yaratalım» önerisiyle «Kürt Eğitim-Sen» kurulması çağrısı yapıyor. Sonrada teminat niteliğinde «Bu asla milliyetçilik değildir. Enternasyonalizme giden yolun ta kendisidir» diyebiliyor. Lenin'in yukarıdaki sözleriyle bu yazarın sözlerini karşılaştırmak marksizm-leninizm dönemiğinin kişiyi nerelere götüreceğini göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Uzun bir süredir Türkiye ve K. Kürdistan'ın iktisadi koşulları ulusal çitleri yıkmakta, halkları birbirine yaklaştırmakta ortak kitle örgütlerinde, siyasi örgütlerde birleştirmektedir. Bu sürecin sonucu olarak Türk-Kürt ve diğer ulusal topluluk emekçileri arasında güçlü bağlar oluşmuş durumdadır. Şimdi tüm uluslardan gelme komünistlerin yapacağı şey işçi ve emekçiler arasında oluşmuş olan bu güçlü bağları koparmak değil, güçlendirmek ve sermayenin egemenliğini yıkmaya yönelmektir. Proletarya ancak bu yolla enternasyonal çıkarlarına sadık kalabilir, kendini küçük burjuvaziden ve genelde burjuvaziden ayırt edebilir. «Ama aynı devle-

tin içinde, Ukrayna proletaryası ile Rus proletaryası arasında şu anda varolan bağları ve ittifakı **gevşetmek**, sosyalizme doğrudan ihanet ve Ukraynalıların burjuva "ulusal görevleri" bakımından **bile**, dar görüşlü bir politika sayılmaktadır.»(12) Bu Kürdistan ve Türkiye proletaryası için de sözkonusudur. Proletarya, sadece sosyalizm savaşını sürdürmek için değil, onun yanı sıra günlük ekonomik çıkarlarını koruyup geliştirmek için bile, tüm ulusal topluluk işçileri ile istisnasız tüm işçi sınıfı örgütlerinde tam ve sıkı bir birliği gerçekleştirmek zorundadır. Bunu gerçekleştiremediği sürece birakalım sosyalizm mücadelesini, gündelik iktisadi savaşını dahiyürütemez. Dolayısıyla, marksizm-leninizmi temsil iddiasındaki devrimci proletarya tüm uluslardan proleterlerin siyasal birliğini herşeyin üzerinde tutarak gerçekleştirmek zorundadır.

Elbette bu öyle bir çırpıda gerçekleştirilecek bir hedef değildir. Bunun için, herşeyden ve herkesten önce ezen ulus proletaryasının ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz desteklediğini açıkca ifade edip, bunun kavgasını vermelidir. Ancak bu yolda ezen ulus proletaryası kendi burjuvazisinin tüm etkilerinden kurtulduğunu, şovenizmin kırıntısını üzerinde barındırmadığını gösterebilir. Ulusların kaderlerini tayin hakkını sermaye egemenliğinin yıkılmasına dek götürecekt tek sınıf olan proletarya sıkı ve merkezi birleşik örgüt için büyük bir çaba harcamalıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası arasında şimdiden güçlü bağlar mevcuttur. Ve sermayenin egemenliğini her tarafta yıkmak için bunun yaşamsal önemi vardır.

Burjuvazinin ulusal kurtuluş hareketine önderlik etme yeteneğinde olmadığını, hareketin önderliğini pazarlık masasında uzlaşma arayışında bir koz olarak değerlendirmek istediğini Barzani-Talabani örneği ile açıklamıştık. Küçük burjuvalarında bundan pek farkı yoktur. Onlar ulusal hareketi sermaye egemenliğinin yıkılması doğrultusunda değerlendirmek yerine kırıntı niteliğindeki bazı haklar elde etme ve uzlaşma arayışları için kullanmaktalar. Türkiye'de küçük burjuvaların sermaye iktidarına yönelmek yerine sürekli bir uzlaşma arayışı içinde oldukları biliniyor. İşte bir örnek: Şirnak milletveki Mahmut Alınak 16 Eylül 1992'de Özal'la görüştüktan sonra şu açıklamayı yapıyor. «Sayın Cumhurbaşkanı'nın yaklaşımları sorunun çözümü doğrultusundadır..... Özal akan bu kandan rahatsız, bu rahatsızlığını açıkca ortaya koymakta ve akan kanın durdurulması gerektiğini belirtmektedir.» Alınak,

Özal'a hiç hakketmediği bu sözleri söyleyedursun Özal, ne olduğunu kendi ağzından şöyle itiraf etmektedir. «Benden şahini yok, helikopterleride ben aldurdum, özel timleride ben kurdurdum... vs.» Burada önemli olan Özal'ın sözleri veya konumu değildir. Önemli olan Kürt küçük burjuvazisinin ya da burjuvazisinin, düzenle, sömürü sistemiyle nasıl bir uzlaşma arayışı içinde olduğudur. Esas dikkat edilmesi gereken nokta burasıdır.

Buna karşılık, ulusal baskı ve sömürüye karşı verilen mücadeleyi sonuna kadar, sermaye egemenliğini yıkılması noktasına kadar götürmeye yetenekli tek sınıf proletaryadır. Proletarya «kendi burjuvazisinin» etkilerinden kurtulduğu oranda ulusal mücadeleyi kendi sınıf çıkarlarına, sınıf mücadelesine tabi kılarak, ona bağlayarak sosyalizm mücadelesinin bir platformu, bir kolu durumuna getirebilir. Bu amaca ulaşabilmek için her türlü ulusal önyargıdan, bencillikten ve milliyetçi duygulardan arınarak, enternasyonalist bir tutumla tüm ulusal toplulukların işçi ve emekçileriyle sıkı bir dayanışmaya girmek zorundadır. Bu ise her şeyden önce bütün sınıf örgütlerinde birleşmeyi gerektirir.

Türkiye ve K. Kürdistan'ın iktisadi ve siyasal koşulları tüm ulus ve ulusal toplulukların işçilerini tüm sınıf örgütlerinde önemli ölçüde zaten birleştirmiş durumdadır. Devrimin ayak seslerinin gittikçe daha güçlü olduğu günümüzde bu durumu sıkı, merkezi birleşik bir parti düzeyine taşımak yaşamsal önemdedir. Her ulustan proletarya komünistlerinin önündeki en acil görev budur.

Taylan IŞIK

Dipnotlar

- 1- *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Lenin. sf.63*
- 2- *Lenin'den aktaran, Lenincilik ve Ulusal Sorun. sf.146*
- 3- *Emperyalizm. Lenin. sf.59*
- 4- *age. sf.103*
- 5- *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Lenin. sf.188*
- 6- *age. sf.188*
- 7- *age. sf.175*
- 8- *Marxizm Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu. Stalin. Sf.288*
- 9- *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Lenin. sf.25*
- 10- *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları. Lenin. sf.101*
- 11- *Nevoz Dergisi. Sayı 6. sf.20*
- 12- *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Lenin. sf.30*

FAŞİST TC'NİN İÇSAVAŞTAKİ SON TAKTIĞI: TOPYEKUN MÜCADELE

Geçtiğimiz günlerde faşist burjuva basında Genelkurmay Başkanı Doğan Güneş'in ağzından MGK'nın aldığı yeni kararlar açıklandı. Bu kararların içinde «topyekün mücadele» en önemli kararlardan biriydi. Bu karar, Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan iç savaşın bugünkü durumuyla ele alındığında önemi daha da açık biçimde kendini ortaya koyuyor.

Alınan bu kararlar bir yandan zaten çanak yalayıcılığı görevini en mükemmel biçimde yerine getiren faşist basına, yazdığı haberler ve yorumlarda işlenen katliamlara ve yaşanan vahşete yer vermemesi ihtar edilirken, hemde polis, ordu gibi faşist devletin militarist gruplarının yanı sıra, sivil devlet kurumları, sivil faşist örgütler ve halk arasında da giderek yükselen devrimci muhalefete özellikle radikal biçimde düzene karşı çıkmaya başlayan kesimlere karşı faşist baskı ve terör biçimlerini her türünü uygulayarak yaşanan iç savaştan galip çıkıp, devrimci krizi tekelci sermaye açısından kazasız belasız atlatmayı hedefliyor.

MGK'nın bu kararlarından sonra yaşananları hemen alt alta sıralayıp, diyalektik biçimde yorumlarsak, birbiriyle hiç alakası yokmuş gibi görünen bir çok olayın ne denli iç içe ve girift bir durumda olduğu görülür.

Ege'de NATO tatbikatları sırasında ABD savaş gemilerince vurulan bir Türk muhribi ve olayın çok kısa bir sürede örtbas edilmesi girişimleri

Barzani ve Talabani'nin birden bire sıklaşan Ankara ziyaretleri ve ABD ziyareti.

Güney Kürdistan'da Talabani-Barzani önderliğinde Bağımsız Federe Devleti ilanı.

Peşmergelerin Kürt ulusal gerillalarına açtığı savaş ve gerillaları G. Kürdistan'dan faşist Türk ordusunun denetimi altındaki K.

Kürdistan sınırına doğru sürme girişimleri.

Faşist TC'nin Kürt ulusal gerillalarına karşı G. Kürdisatan'a yönelen operasyonları.

Türkiye'de polisin uyguladığı infaz operasyonlarının artışı

Faşist TC'nin 29 Ekim de işyerleri ve evlerde bayrak astırma kampanyasıyla daha da körüklediği Türk şovenizmi

Özellikle sosyalist basın-yayın organlarına yönelik «bölücü yayın» yaptıklarında kapatılma tehditleri.

vs vs işte MGK'nın kararlarından sonra yaşanan bir kaç olay.

NATO tatbikatları sırasında kaza diye örtbas etmeye çalıştıkları modası çoktan geçmiş bir muhribin vurulmasından hemen sonra Pentagon'un generalleri Ankara'ya gelerek yıldırım görüşmeler yapıp döndüler. Aynı günlerde Barzani-Talabani ikilisinden biri Ankara'ya, diğeri ABD'ye ziyaretler gerçekleştirdi ve G. Kürdistan'da bağımsız federe devleti ilan edildi. Bütün bu görüşmeler sırasında anti-emperyalist bir çizgide yürüyen Kürt ulusal direnişinin bastırılması planları yapıldı. Uygulamaya konan bu planın ilk adımında bağımsız Kürt Federe devleti ilan edildi ve Barzani-Talabani'ye bağlı peşmergeler, G. Kürdistan'da üstlenen gerillalara savaş açarak onları sınıra doğru sürme girişimlerine başladı. Bölgede tutunmaya çalışan gerillalara karşı günde beş on «sorti» yapan faşist TC, uçaklarının yanı sıra giriştiği kara saldırısı sonucu TC'nin açıklamalarına göre (ne kadar inanılacağı şüpheli) gerillalar 1000'e yakın kayıp vermiş bulunuyor.

Yine aynı günlerde, Türkiye'de polisin uzun zamandan beri uygulamaya koyduğu sokak infazları ve ev baskınlarında yaptığı katliamlarda cüretkar bir artış ya-

şanıyor. Tespit ettiği devrimcilerin evlerini basıyor, katliyor. Katlettiği devrimcilerin cenaze törenlerine saldırıp faşist devlet terörünü arttırarak sol hareket içinde son yıllarda hızla yayılan reformizmin gelişmesine, toplumsal muhalefetin sistemin çeperlerini zorlayan yapısını sistem içine çekmeye çalışıyor.

Bunların üzerine, 29 Ekim'de kutlayacakları faşist TC'nin kurtuluş yıldönümünü şoven bir gövde gösterisine dönüştürme hazırlıklarına hız veriyor. Halkı iş yerleri ve evlerine TC bayrağı asmaya zorluyor. Apartman yöneticilerini bayrak asmaları için uyarıyor. Kapı kapı dolaşıp bayrak asılması için uyarılarda bulunuyor.

Emperyalizm ve onun yerli uzantısı işbirlikçi tekelci sermaye yaşanan iç savaşın ayırdına varmış, durumu lehine çevirmek için son olarak «topyekün mücadele» taktiğine başvurarak, yeni yeni katliamlarla faşist baskı ve terörü artırıp, devrimci krizi kendi lehine çözmeye çalışıyor. Ama boşuna. Giderek yükselen Kürt ulusal hareketi artık salt gerilla savaşı boyutunu aşmış bir halk hareketi kimliğine bürünmüştür. Bundan sonra yaptıkları, yapacakları her katliam, faşist TC güçlerini hızla kaçınılmaz sonlarına sürüklüyor. Türkiye açısından da durum farklılık arz etmiyor. Hem sınıfın yükselen hareketi, hem devrim güçlerinin ve radikal devrimci hareketin kazandığı gelişim ivmesi, hemde en ham kafalara bile yaşanan pratik sürecin zorla yerleştirdiği Kürt-Türk halklarının birleşik örgütlenmesi yönündeki gelişmeler, tekelci sermayeyi ve onların devleti faşist TC'yi tarihin çöplüğüne fırlatarak kendi gerçek kurtuluşlarını sağlamaya doğru hızla tirmanıyor.

Nazım DEMİR

İNFAZLARA KARŞI SESSİZ KALINAMAZ!

Tekelci sermaye ve onun baskı aygıtı faşist devlet kitlelere yönelik katliam ve infazlarını daha da artırdı. Artık Türkiye ve Kürdistan hergün bu katliam ve infazlara sahne oluyor. Tekelci egemenlik yalnızca infazlar ve katliamlarla ayakta duruyor. Devlet egemenlik sistemi halkların silahlı zoruyla yıkılmadığı sürece, kanlı-terörist diktatörlük insan avına çıkmaya devam edecektir.

TC Devleti kuruluşundan beri halkların ve özgürlüklerin düşmanı bir karektere sahip olmuştur. Türk devleti, Osmanlı devletinin toprağı üzerinde boy verdi. Kurulan kemalist devlet, burjuva diktatörlüğü ile gerici Osmanlı despotizmini birleştirdi. Ortaya gerici burjuva diktatörlüğü çıktı. Gerici burjuva devleti biçimlenmesi esas olarak cumhuriyetten sonra tamamlanmıştır. Kemalist diktatörlüğün ilk uygulamaları Türk ulusu tarafından egemenlik altına alınan ulusal toplulukları ezmek ve onları "Türkleştirmek" oldu. Bunun yanında o zamanki komünistleri yoketme de kemalist iktidarın temel politikası oldu. Kemalist diktatörlük çeşitli ulusal topluluklara boyun eğdirirken; boyun eğmeyen ve direnen Kürt halkına karşı tam bir soykırım uyguladı. Faşist Demirel bile kemalist iktidarın ulusal topluluklar karşısındaki politikasını değerlendirirken "Atatürk biraz şovenistti" diyor. Şovenist olan -biraz değil, boğazına kadar şovenist olan- Atatürk'ün yalnızca kendisi değil tüm politik iktidardır. Yani bu devlet şovenizm temelinde biçimlenmiştir.

Bilindiği gibi kurtuluş savaşı sırasında ölenlerin sayısı beşbinin biraz üzerindedir. Oysa ki kemalist devletin ulusal topluluklar üzerinde yaptığı katliamlarla kırılan

insan sayısı bunun çok üzerindedir. Kurulan "istiklal mahkemeleri" ve "takrir-i sukün kanunu" gibi yasalarla binlerce Kürt ve diğer uluslardan insanlar darağacına gönderildi. Sermaye, asker ve bürokrasi aradıkları "sükunu" zorla, kanla sağladılar. Kemalist iktidarın yaptıkları katliamlar haklı gösterilmek için bir avuç dincinin idam edilmesi öne çıkartılmış ve asil katliamlar gizlenmiştir. Bilindiği gibi ulusal bir ayaklanma olan Şeyh Said Ayaklanması, Zilan ayaklanması (Ağrı) ve Dersim Halk Ayaklanması ağır biçimde ezilmiş ve buralarda dünyanın en kitlesel soykırımı uygulanmıştır. Tıpkı, bir zamanlar Avrupalılar Amerikanın yerli halkı olan Kızılderilileri yoketmek için ne yaptıysa, kemalist iktidar Kürt halkına onu yapmıştır. Bir ulus tarihten silinmeye çalışıldı.

İrkçi-şovenist-ilhakçı, gerici kemalist diktatörlük Diyarbakır'da darağaçları kurarken ve daha sonra Zilan ve Dersim'de Kürt halkını boğazlarken, Türk ilerici kamuoyu olaylar karşısında sesiz kaldı ve ses çıkaranlar ise, kemalist iktidarı desteklediler. Kürt kalımları ve infazları karşısında sessiz kalanlar daha sonra kendilerini aynı iktidarın baskısı altında buldular. Bu baskı yıllarca da sürüp-gitti.

Osmanlı despotizmi üzerinde boy veren TC devleti, giriştiği soykırımlarla ve baskılarla biçimlenmesini tamamlamıştır. TC devletinin tarihte hiç bir demokratik yönü olmamıştır. Bu devlet kuruluşundan beri gericedir, ırkçıdır, şovendir.

Kürt ulusal ayaklanmalarını ezdikten ve işçi hareketinin politik örgütlenmesini faşist Mussolini yasaları olan 141-142 sayılı yasalarına dayanarak yasakladık-

FATMA SÜZEN

KAYHAN TAZEYOĞLU

MAKBULE SÜRMELE

tan sonra kemalist devlet toplum üzerindeki egemenliğini güçlendirdi.

Türkiye sosyalist hareketi 40'lı yıllardan sonra daha çok yasal yollardan mücadele etmeye yöneldi. Sosyalist hareketin yasal yollardan mücadele ve örgütlenme çabalarına rağmen, kemalist egemenlik aygıtının baskıları ve yasakları devam etti. Gericici burjuva diktatörlüğün devlet terörü Kürt halkı üzerinde bu dönemde de hiç eksik olmadı. Kürdistan'daki işgalci Türk ordusu sürekli olarak konumunu güçlendiriyor ve NATO tahtikatlarıyla Kürt halkına gözdağı veriyordu. Gericici burjuva devletin baskıları ve yasaklamaları 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlüğüne kadar sürdü. 12 Mart'ta faşist bir biçim alan devlet, Deniz Gezmiş'lerin idamı ve Mahir Çayanların katliamıyla açık terörist faşist diktatörlüğü uyguladı.

70-80 yılları arası hem devrimci hareketin gelişimi en yoğun düzeye çıktı ve hem de devletin terörü, sivil faşist güçlerle birlikte en üst düzeye tırmandı. Bu dönemde binlerce insan, evde, sokakta, dağda kurşuna dizildi. K. Maraş, Çorum ve Sivas'ta faşist güçler kitlesel katliamlara giriştiler. Devletin örgütlediği ve planladığı faşist katliamlarla 12 Eylül'e gelindi.

Tekelci sermaye, emperyalizmle birlikte 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğünü uyguladılar. 12 Eylül faşismi koşullarında onlarca devrimci idam edildi, yüzlerce işkenceyle öldürüldü, binlercesi sakat bırakıldı ve yüzbinlerce insan gözaltına alındı, tutuklandı. Doğrudan faşist devlet tarafından yürürlüğe konulan terörle Türk ve Kürt halkları büyük kayıp verdiler.

TC devletinin tüm tarihi darağaçları, işkence, sürgün, soykırım, yasaklama ve infazlar tarihidir. Bu faşist devlet tarih ve halklar karşısında suçludur. Cezası ise silahlı halk tarafından yıkılma ve ortadan kaldırılma olacaktır. Bu süreç başladı bile.

FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE KARŞI AKTİF TAVIR ALINMALI

Tekelci sermaye babaları ve onların terörist devleti son birkaç yıldır geniş kapsamlı olarak kitle imha hareketine girişti. Kürdistan'ın tüm alanları devletin terörü altındadır. Kürt halkı daha geniş kapsamlı imha ile karşı karşıya bulunuyor. Kuzey Kürdistan'da yeni ve daha büyük Halepçelerin yaratılması için Türk şoven devleti, daha büyük bir askeri sevkiyat yaptı. bunnu yanında kentlerde bir yıl içinde yüze yakın devrimci "sorgusuz infaz" yöntemiyle katledildi. Bu katliam doğrudan bakanlar tarafından yönetiliyor. Devrimcileri katletmekle yetinmeyen faşist devlet ve koalisyon hükümeti devrimcilerin cenazelerini kaldırmak isteyen kitlelere de saldırıyor. Şimdye kadar yapılan tüm cena-

ze törenlerine saldırı yapılmıştır. Bu saldırılar sonucu yüzlerce insan tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor. Bu durum daha uzun süre böyle devam edemez ve etmemelidir!

İşçiler, emekçiler ve örgütlü devrimci güçler yapılan infazlara, katli-

MUSA ANTER

amlara karşı aktif tutum almalı. Bilinmeli ki faşist devlet yaptıklarının cezasını görmezse daha da azgınlaşır ve katliamlarını iyice tırmandırır. Faşizme, anladığı yöntem olan devrimci kitle terörü ile yanıt verilmeli. Fabrikalarda, mahallelerde protesto gösterileri düzenlenmeli, daha geniş kitleler faşizme karşı harekete geçirilmeli. Özellikle kitle örgütleri infazlar karşısındaki utanç verici sessizliğini bırakmalı, özgürlük yolunda onurlu bir savaşa girmelidir. Bilinmeli ki, faşizmin bir amacı da kitleleri korkutmak ve devrimcileri kitlelerinden tecrit etmektir. Sermayenin bu oyunu bozulmalı. Devrimciler katledilirken, ilerici demokrat ve insani duygularını yitirmeyen bir insan sessiz kalıyorsa, eğer gidip evinde rahat oturabiliyorsa bu tavır o kimseyi aşağılatan bir tavır olacaktır. Her demokratın ve her ilericinin infazlar karşısında yapabileceği çok şey vardır.

Faşist MGK aldığı "topyekün mücadele" kararıyla yapılan infazlar yaygın hale getirilecek ve sivil kitleler de bu devrimci katliamına ortak edilecektir. Daha şimdiden MHP-MÇP li faşistler MGK önderliğinde harekete geçtiler bile. Çeşitli ilçelerde asker-polis, sivil faşist-dinci tüm gericici güçler Kürtlere ve devrimcilere karşı eyleme geçiyorlar. Yaygın sert bir iç savaş tüm ulus çapında yayılıyor. Devlet ve sivil faşist güçler tüm hazırlıklarını yaptılar. Ya devrim güçleri. Onlar henüz yeterli bir hazırlık içinde değiller. Bu durum böyle sürüp gidemez. Bunun için gerçek devrim güçlerinin önderliğinde biran evvel silahlanmak gerekiyor. Gerçek devrim güçlerini biraraya getirmek ve gözüpek askeri saldırılara yönelmek için koşullar her zamankinden daha olgundur.

Artık infazlar karşısında sessizliği bırakıp, eyleme geçilmeli. Her cenaze eylemi çatışmalı eyleme dönüştürülmeli. Devlet güçleri tüm güç kullanılarak geri püskürtülmeli. Bunun olanakları elimizdedir, yüreğimizdedir.

Zafer zor yoluyla kazanılacaktır.

MARET GREVİ 3. AYINI AŞTI DİRENİŞ SÜRÜYOR...

20 Temmuz 1992'de Maret işyerinde başlayan grev büyük bir kararlılıkla sürüyor. Grev başlayalı üç ayı aşmasına rağmen işçiler haklarını alma kararlılığını koruyor ve ısrarla sürdürüyorlar. Bu grevin başarısı ve kazanımları için çok önemli bir gösterge elbette.

Koç Holding, grev boyunca, zararını asgariye indirmek, işçilerin istemlerini vermemek için çabalara girişti. Bunlardan birincisi, grevi kırmak için Maret adına fason et kestirmek oldu. Bu durumu tesbit eden Maret işçileri, grev kırıclığı yapan İstanbul Büyük Şehir Belediyesine bağlı İSMER'i defalarca bastılar, sendikacılarla işveren temsilcileri arasında görüşmeler yapıldı, ancak Büyük Şehir Belediyesi ısrarla grev kırıclığını sürdürüp Koç ve Maret için et kesimini sürdürdü.

İkincisi, Koç Holding, kendi sınıf tavrını en açık biçimde ortaya koyarak, Maret işçilerinin istemlerini karşılayamıyor. Çünkü Koç biliyor ki, Maret işçileri haklarını grev sonucu alırlarsa, bugünlerde toplu sözleşme dönemine giren Madeni Eşya Sanayiindeki işçilerde haklarını grevle alma yoluna gidebilir.

Koç Holding, diğer kapitalistler gibidir. Hatta onların başını çeker, onlara örnek olur. Bu durumda kendi sınıf çıkarlarını korumak için kavgayı göze alıyor, kavgaya giriyor. Bu bir tercih sorunu değil, sınıf çıkarlarının kaçınılmaz sonucu olarak çıkıyor karşımıza. Maret işçileri bu sonucu görüyor, yaşayarak kavıyor ve daha büyük kavgalara hazırlanıyorlar. Onlar da kendi sınıf çıkarlarını korumak için harekete geçiyorlar.

Koç, TC devletinin uluslararası finans kuruluşlarından kredi alabilmesi için onay veriyor, TC'ye kefil oluyor. Koç grubu Türkiye'nin en büyük, bu yanıyla da en acımasız tekellerinden biridir. Maret işçileri Koç Holdinge karşı kavga verirken, aynı zamanda devlete karşı da bir kavgaya giriyorlar. Çünkü devlet, Koçuyla, Sabancıyla, Eczacıbaşıyla, Nariniyle, Hasiyla tüm tekellerin devletidir ve bu tekellere karşı verilen kavga bir yanıyla da doğrudan devlete karşı verilen kavga demektir.

Maret işçileri, grev kırıclığı yapan İSMER'e yönelik baskın eylemlerinin sonuncusunu gerçekleştirdiklerinde, Maret işyerine toplu

olarak girerek, işyerini tam anlamıyla işgal ettiler. Bu sırada İSMER'de bulunan Maret yöneticileri panik içinde kaçıştılar. Bu durum karşısında işveren hemen devlet güçlerini jandarmayı yardıma çağırdı. İşçiler, İSMER'in salonunu boşaltıp, geriye döndüler.

GREV ZİYARETİ VE DAYANIŞMA KAMPANYASI

16 Ekim 1992'de, grevin 88. günü, Devrimci Emek çalışanları Maret işçilerini ziyarete gittik. Önce işçilerin üyesi bulunduğu Tek Gıda-İş 3 No'lu şube'ye uğradık. Burada bulunan işyeri temsilcisi arkadaşlar ve bazı sendikacılarla birlikte bir minibüs kiralayıp Kurtköy yakınlarında bulunan işyerine geldik. İşyeri, deyim yerindeyse dağın başında ve insanlardan yalıtılmış bir bölgede bulunuyor. İşyerinde grev sözcüsü arkadaşlarla görüşüp, sorunlarını dinledik. İstemlerini öğrendik. Görüşebildiğimiz az sayıda işçi, bizleri coşkuyla ve sevinçle karşıladılar. Bugüne kadar grevlerinin kamuoyuna mal olmadığını ve grevlerine destek verilmediğini dile getirip, sorunlarına sahip çıkmaya devam etmemizi, seslerini duymamızı istediler. Biz Devrimci Emek olarak, zaten her zaman olduğu gibi işçi sınıfının yanında olduğumuzu belirtip, onların davalarının bizim davamız olduğu gerçeğini bir kez daha vurguladık.

Bunun somut göstergesi olarak da şu anda sürdürmekte olduğumuz «Maret işçileriyle Dayanışmayı Yükseltelim» kampanyasının başladığını, bu kampanya çerçevesinde Maret işçilerine manevi desteğin yanı sıra, maddi destek için diğer işyerleri ve emekçi halkımız arasında bir çalışma yürüttüğümüzü belirttik. İşçi arkadaşlar, grevlerine

destek sağlamak ve grevlerinin sesinin duyulması amacıyla «Grev Kalemi» basturdıklarını belirttiler. Bizde bu kalemlerin satışı için çalışacağımızı belirtip, bol miktarda kalem aldık. Şu anda bu kalemler değişik işyerlerinde satılıyor.

GREV SOKAKLARA TAŞIYOR SERTLEŞİYOR

Grev kırıcılığı yapan Büyükşehir Belediyesini protesto için 20 Ekim 1992 salı günü, Maret işçileri, Cevizli'de bulunan sendikalarından yola çıkarak Kartal postanesine kadar yürüyüp, Büyükşehir Belediye başkanı Nurettin Sözen'e telgraf çekmeye karar verdiler.

Sendikadan çıkan işçiler, Cevizli tamirhane çıkışında sloganlarla hem grevlerini duyurmaya, hem grev kırıcılığı yapan İSMER'i ve Büyükşehir Belediyesini teşhir etmeye, hem de hak almanın ancak sokak eylemleriyle gerçekleşeceğini dost düşman herkese göstermeye başladılar. Atılan sloganlar «Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği», «Açlığa, Zulme, Sömürüye Son», «İşçilerin onuru Koç Holdingi Yenecek» vb. idi. Sloganlarla birlikte ilk polis barikadı da kuruldu. Polis, işçilere, «Yasadışı yürüyüş yapıyorsunuz. Dağılım, yoksa dağıtacağız» diyerek göz dağı vermeye çalıştı. Bu durum işçilerin kararlılığını ve öfkesini daha da artırdı. İşçiler «Yılgınlık Yok, Direniş Var», «Direniş Sürüyor, Sürdüreceğiz» sloganlarıyla cevap verdiler. Barikat

karşısında (10 dakika kadar süren) bir oturma eylemi yaptılar. Bu bekleyişi yeterli gören işçiler, kalkarak kararlı bir biçimde polis barikatına doğru yürümeye başladılar. Bu durum karşısında polis, barikadı kaldırarak işçilere yol verdi. Ancak, yöneticilerle polis arasında zımnî bir anlaşma doğdu: işçiler zaman zaman yolu trafiğe kapatsalar da yürüyüşlerini kaldırımdan sürdürdü, poliste yürüyüşe engel olmadı. Ancak «slogan atılmadan sessiz yürüyüş yapmalarına izin vereceğini» söyledi. İşçiler sloganlarını kesmeden yollarına devam ettiler. Polis, SSK'nın önünde yeniden barikat kurdu. İşçilerin kararlılığı karşısında «sessiz yürüyüş» yapılmasına yeniden «izin verdi». Bu durum yürüyüş boyunca 3-4 kez tekrarlandı.

Yürüyüş korteji Kartal Meslek Lisesi önüne vardığında, öğrenciler yol boyunca dizilerek işçileri alkışlarla desteklemeye başladı. İşçiler «İşçi gençlik elele, mücadeleye» sloganlarıyla öğrencilerin bu desteğine cevap verdi.

Yürüyüş boyunca bazen polis barikatıyla, bazen halkın desteğiyle karşılaşan işçiler, Kartal postanesine geldiler. 10'arlı gruplar halinde postaneye girerek Nurettin Sözen'i ve grev kırıcılığı yapan İSMER'i protesto eden telgraflarını çektiler.

Postanenin önünde bekleyen işçilere çevre hakından ve diğer işçilerden destek geldi. Bazan alkışlarla gösterilen destek, bazen «Helal olsun. Bak haklarını nasıl arıyor-

lar. Bizim de böyle yapmamız lazım» biçimindeki konuşmalarıyla dile getiriliyordu.

Telgraflar çekildikten sonra polis, sendikacılara, «durumun tesbiti için işçiler gittikten sonra karakola gelmelerini» söyledi. Sendikacıları daha önce karakola götürmeye çalışan polis, işçilerin tepkileri karşısında onları almaya cesaret edememişti. Bu kez, kurnazca bir taktikle sendikacıları karakola çağırdı. Sendika yöneticilerinin (Tek Gıda İş 3 No'lu şube) ve işçi temsilcilerinin iyi niyeti ve sınıf kavgasındaki tecrübe yetersizliği bu durumda polise tavrı almalarını engelledi (ancak başkan hariç. Çünkü o durumun farkındaydı ve işçi hareketinin radikal boyutlara varmasını istemiyordu). Başkan Nevin Türktekin, Sekreter Ali Koloş ve Ekrem Kılıç, polisin bu yalanına inanıp Kartal emniyet Amirliğine gittiler. Polis, üç sendikacıyı da hemen alıp apar topar Gayrettepe'ye götürüyor ve gözaltına alıyor. Bir gün gözaltında tuttuğu sendikacıları, Kartal adliyesine sevk ediyorlar ve savcı ününü de serbest bırakıyor. Sendikacılar adliye binasına geldiklerinde, bütün işçiler de onlara sahip çıkıyor ve onları karşılamak üzere adliyeye geliyorlardı.

Bu eylemden hemen sonra, Pendik Belediye Başkanının aracılığıyla Tuzla'da bulunan Nurettin Sözen'le sendikacılar arasında bir görüşme gerçekleşti. Nurettin Sözen, bu görüşmede, İSMER'de süren Koç adına canlı hayvan kesimini durduracağına dair söz vermiş bulunuyor.

Biz Devrimci Emek çalışanları, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfının tüm eylemlerinde onunla omuz omuza yürümeye devam edecek, mücadeleyi onlarla birlikte omuzlayıp sürdüreceğiz. Bu mücadelenin bir parçası olan Maret işçileriyle de grevleri sürdüğü sürece yakın teması kesmeden, her türlü eylemliliklerinde onlarla yanyana yürümeye devam edeceğiz.

BARZANİ VE TALABANİ'NİN

Kuzey Irak'ta Barzani ve Talabani'nin önderliğindeki peşmergelerle, PKK'nın gerillaları arasında günlerce süren sert bir çatışma meydana geldi. KDP ve YNK, Türk devleti ile birlikte PKK güçlerini Kuzey Irak'tan çıkarmak ve imha etmek için tam bir anlaşma ve eşgüdüm içinde oldular. Peşmergeler karadan saldırıya geçerken, Türk hava kuvvetleri de havadan saldırıya geçti. Faşist Türk devletinin yanında tüm Türk burjuva çevreleri, peşmergelerin hareketini destekledi. Böylece Talabani'nin YNK'si ile Barzani'nin KDP'si, Kürt halkından savaşçılara karşı, Kürt halkının düşmanı olan Türkiye ile işbirliğine gittiler. Bu yapılan, PKK'luların deyimi ile bir «ihanetti». Hatta PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, özellikle Barzani ailesinin emperyalizm tarafından ta işin başında bir ajan olarak Kuzey Irak'a yerleştirildiğini, Özgür Gündem gazetesine açıkladı. Biz burada Barzani ailesinin «özgeçmiş» üzerinde ve son çatışmaların askeri yönü üzerinde durmayacağız. Üzerinde durulması gereken yön, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin önderliği ve bu önderliğin sınıfsal niteliğidir.

Barzani'nin Kürt halkına ettiği kötülükler yalnızca Kuzey ve Doğu Kürdistan halkına değil, aynı zamanda kendi halkına Güney Kürdistan halkına, kadar uzandı. Barzani'nin yaptığı kötülüklere «ihanet» değil, dayandığı sınıfsal güçlerin doğasına uygun davranışlar demek gerekir. Barzani'nin önderliğindeki KDP hareketi, bir burjuva ulusal harekettir. Burjuva olan yalnızca ulusal hareketin

özü değildir, aynı zamanda önderliğidir. Asıl önemli olan da burasıdır. Kuzey Irak Kürt halkının tüm ileri istemlerine rağmen, buradaki kurtuluş hareketi gericedir, emperyalizmin kuklasıdır. Öyle ki, Körfez savaşı sırasında Saddam, tüm dünyada ve bölgede ABD'ye ve tüm batıya «kafa tutan» önder biri görüntüsü yaratırken; Barzani ve Talabani, emperyalizmin kuklası bir önderlik olarak davrandı. Zaten Irak Kürt burjuva önderliğinin Saddam'a karşı giriştiği ayaklanma tamamen emperyalizm desteklidir. Aynı emperyalist güçler, ayaklanma tam gelişme aşamasına girmişken, bu defa da «Irak'ın toprak bütünlüğünü» bahane ederek ayaklanmayı ortada bıraktılar ve Saddam ayaklanmayı ezdiği gibi, bunun sonucunda binlerce Kürt insanı aylarca çok zor günler yaşadı, göç etti, aç kaldı, telef oldu, hırpalandı, güçten düşürüldü. Ancak Barzani ve Talabani gibi gerici burjuva önderlikler kendi halkına karşı bu kadar kötülükler yapabilirler.

Bilindiği gibi, KDP ve YNK, bugünkü konumunu emperyalist «çekiç güç»e borçlular. Seçimle oluşturulan Kürt meclisi ve ilan edilen «federe devlet», aynı biçimde ayakta kalışını «çekiç» güce borçludur. Peki bu harekete «ulusal-devrimci» bir hareket denebilir mi? Bu hareket bir ulusal harekettir, ancak devrimci değil, gerici bir ulusal harekettir. Stalin, ulusal sorunda bizlere, eğer bir ulusal hareket emperyalizme karşıysa ve eğer bu ulusal hareket proletaryanın dünya çapındaki çıkarlarıyla uyumlu ise destekleneceğini

söylüyor. Kuzey Irak'taki Kürt hareketi ulusal-gerici bir harekettir, emperyalizmin egemenliği altındadır ve emperyalizmin orta-doğudaki çıkarları için kullanılmaktadır. Bu hareket hiçbir biçimde desteklenemez.

Barzani, Kuzey Kürdistan ve Doğu Kürdistan halkına her zaman kötülük etti. İşte bunun çarpıcı örnekleri; bilindiği gibi İran KDP'si, Irak KDP'sinin yanında 70'li yıllarda kurulan Türkiye Kürdistan KDP'si nin liderleri Sait Kırılmaztoprak ve Sait Elçi bir görüşme için Barzani'nin yanına gittiler. Bu sırada MİT devreye giriyor. Barzani (Molla Mustafa) MİT'in isteği üzerine bu iki kürt yurtseverini öldürtüyor. Bunun yanında, Barzani önderliği her zaman Türkiye'nin sadık bir dostu olmuştur. Bu dostluk son yıllarda ilerleyerek tam bir uşaklığa dönüştü. Gene aynı yıllarda Barzani, kendi burjuva çıkarları için Şah'la da ilişki içindedir. Bu sırada İran KDP'si şahla savaş halindedir. Şah yenilgiye uğrayan peşmergelerin peşine düşüyor. İran Kürt peşmergeler kardeş bildikleri Kuzey Irak'taki peşmergelerin yanına geçiyorlar. Barzani tam da uşak tutumunu sürdürüp, gelip kendine sığınan İran Kürt peşmergelerini tutup Şah'a teslim etti. Şah bunları kurşuna dizdi. Kendi çıkarlarını halkının çıkarlarından üstün tutan bir burjuva önderlikten başka kim kendi halkına bu kadar kötülüğü yapabilir. PKK tüm bunları bilmiyor muydu?

OLAYLAR ÖĞRETİCİDİR

Son olaylara kadar Kuzey Kür-

«İHANETİ» İLK DEĞİLDİR

distan Kürt sol hareketi içinde «Kürt ulusal sorununun» çözümünün diğer üç parçayla birlikte aranması gerektiği düşüncesi egemendi. İleri sürülen tüm öneriler, TKSP'nin politikası ile söyleyecek olursak: «Önce Kürtlerin birliği» temelinde toplanıyordu. Bilindiği gibi bu amaçla Avrupa'da iki ayrı tarihte toplantılar yapıldı. «Önce Kürtlerin birliği politikasına Avrupalı Sosyal-Demokratlar büyük bir ilgi gösterdiler. Onlar bu ilgilerini toplantılara ev sahipliği yaparak da gösterdiler. Neyse, asıl konumuza girelim. Ne oldu bu toplantılarda? «Önce Kürtlerin birliği» politikası doğrultusunda kararlar alındı. Son toplantıda bölgede bulunan devlet sınırlarına saygı gösterilmesi gerektiği ve Kürt sorununun mevcut sınırlar içinde çözümlenmesi gerektiğinin önemi üzerinde duruldu. Aradan daha iki yıl geçmeden, Kürtlerin düşman karşısında birliğini sağlamak bir yana, Kürtler birbirlerinin düşmanlarıyla anlaşıp, birbirlerini vurmaya başladılar. Her parçadaki Kürt burjuva hareketi «düşmanımın düşmanı dostumdur» anlayışından hareketle bölgede Kürt halkını ezen gerici-faşist devletlerle işbirliği yaptı. Sonuçta Kürt ulusunun özgürlüğü sürekli darbe yedi.

Sözü edilen «önce Kürtlerin birliği» politikası, tamamen burjuva-milliyetçi bir politikadır. Bir ávuç işbirlikçi dışındaki tüm Kürtleri bir ulusal bayrak altında toplama politikasıdır ki, Kürt halkının özgürlük mücadelesini geciktiriyor. Bir kere bu önerme, parçalanmış ve kendini ilhak eden ülke-

nin ekonomik durumuna göre biçimlenmiş olan Kürdistan gerçeğine aykırıdır. Nesnel gerçeklere aykırı olan bu politika pratikte bir kaç kez iflas etti. Yeniden aynı iflas etmiş politikada ısrar etmek demek, Kürt halkına en büyük kötülüğü yapmak demektir. Kürdistan'da kapitalizm egemen üretim biçimi haline gelmiştir. Bunun sonucu olarak toplum, iç sınıfsal ayrışmaya uğramıştır. Toplum, kendi içinde ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen diye iki temel sınıfa ayrılmıştır. Hiç kimse, çıkarları antagonistik karakterli bu sınıfları bir «ulusal bayrak» altında toplayamaz. Her kim ki bunu yapmaya kalkıyor, o kimse, ezilen ve sömürülen Kürt emekçisine karşı, kendi Kürt burjuvalarının yanında yer alıyor demektir. Bugün Kuzey Kürdistan'daki Kürt ulusal hareketi de toplumun tüm sınıflarını içeriyor. Bu bir yere kadar gider. Zaten bir yol ayrımına gelmiş bile. Bundan sonra toplum tüm sınıfları bir arada tutulamaz. HEP'e bakalım. Bu partinin lideri, Mardin'in önde gelen zengin sömürücü ailesinden geliyor ve kendi ailesinin emrindedir. Bunun gibi pek çok Kürt burjuvası HEP saflarındadır. Aynı saflarda Kürt yoksulları da bulunuyor. Çıkarları birbiriyile uzlaşmaz olan iki ayrı sınıfın insanlarını, «ulusal bayrak» altında uzun süre birlikte tutmak olanaklı mı? Kesinlikle değildir. Bundan sonra bu küçük burjuva hareketinde sınıfsal duruma uygun ayrışmalar olabilir. Bu hiç de kötü bir şey değildir. Örnek olarak Filistin hareketini ele alalım. Tüm Filistinlilerin ortak asgari davası olan ba-

ğımsız ve özgür Filistin hedefi tüm Filistinlileri ana hareketi olan EIFetih içinde tutmaya yetmedi. Ayrışma, ayrışmayı getirdi ve sonuçta hareket daha sağlıklı zemine oturuyor. Kürt ulusal hareketi de aynı yolu daha kısa sürede ve daha sert olarak yaşayacaktır. Kürt ulusal hareketinin ileri sürdüğü «önce kürtlerin birliği» politikası, her parçadaki Kürdistan proleterlerini ve halk hareketini, kendilerini ilhak eden ülkenin proletaryasından koparmayı amaçlamıştır. her kim ki ezilen ulusun ulusal hareketini, ezen ülkenin proletarya hareketinden koparmaya kalkar, o kimse kendi halkına kötülük ediyor demektir. Türkiye Kürdistan'ını (Kuzey Kürdistan) ele alalım. Altını defalarca çizdiğimiz ekonomik ve tarihsel nedenlerle, Türkiye ve Kürdistan proletaryası, kurtuluş için en sıkı ve merkezi birliği gerçekleştirmek durumundadır. Kaldığı, kendine özgü tarihsel ve ekonomik nedenlerle Kürdistan ve Türkiye devrimi tek bir süreçte birleşerek birleşik bir devrim haline gelmiştir. Kürdistan devrimi tek başına ele alamaz. Zaten böylesine bir devrimi hiç kimse yalnızca Kürdistan'la sınırlı tutamaz. Ortak devrim dinamizmi sonucu Kürdistan ve Türkiye birleşik devrimi, kendi ulusal çitlerini yıkacaktır.

Kürt ulusal hareketi, Kuzey Irak'ta yaşanan son olaylardan her halde gereken dersi çıkaracaktır.

Kürdistan proletaryası, kendi burjuvalarından bağımsız, Türkiye proletaryasıyla birlik içinde olmalıdır.

BURJUVA SENDİKACILIĞI DEĞİL SINIF SENDİKACILIĞI

DİSK'le TÜRK-İŞ arasındaki rekabet giderek daha da şiddetleniyor. Sendikalı ve sendikasız işçiler kendilerini bu mücadelenin ortasında buldular. Bu durumda işçiler için doğru tutumun ne olması gerektiğini ortaya koymak gerekiyor.

Şimdiye kadar söylediğimiz gibi TÜRK-İŞ; uzlaşmacı, sarı burjuva sendikacılığı anlayışını temel alan bir devlet sendikası durumundadır. İşçilerin ayağına vurulmuş bir pranga olan TÜRK-İŞ, sermaye sınıfı için bir şans, işçi sınıfı içinse bir şanssızlık olmuştur. İşçi sınıfının, sermaye sınıfı ve faşizmle daha iyi savaşmak için ayağındaki bu prangayı kırması gerekiyor. DİSK içinde ise şimdiye kadar iki sendikal anlayış vardı ve ikisi arasında süregelen bir de mücadele. İlki DİSK'e egemen olan reformist burjuva sendikacılık anlayışı; ikincisi, tabanda yaygın olan sınıf sendikacılığı anlayışı. DİSK yönetimleri sürekli sermaye ve devletle uzlaşma içinde olmuşken; tabandaki mücadeleciler de savaş halinde olmuşlardır. 12 Eylül'de Askeri Faşist Diktatörlük uygulandığında, DİSK yönetimi faşizme teslim olup yüzbinlerce işçiyi cuntaya teslim ederken; tabanı, faşizmin koşulları altında mücadelelerini cıvz da olsa devam ettirdi.

DİSK, faşizm tarafından kapatılıp, yargılandığında, «faşizm işçi sınıfını yargılıyor» diyerek DİSK'in açılması için kampanya yürüttük. Bu sırada DİSK üzerine eleştiri hakkımızı saklı tuttuk. Sonuçta DİSK yeniden açıldı, tabi saklı tuttuğumuz eleştiri hakkımız yeniden doğdu. DİSK açılır açılmaz bu sendika hakkındaki eleştirilerimizi ve görüşlerimizi belirttik. Şimdi yeniden altını çizelim. DİSK, Avrupa burjuvazisi ve DYP-SHP ile pazarlık sonucu açıldı. DİSK yayınladığı sendikal görüşleriyle bu pazarlığın politik yönünü ortaya koydu. Bu sendikanın yönetimi, geçmişte sözde de olsa savunageldiği «sınıf ve kitle sendikacılığı» anlayışını tamamen terkederek, uzlaşmacı burjuva sendikacılığı anlayışını benimsediğini ortaya koydu. DİSK yönetimi geçmişte işçilerin baskısıyla üstünü örttüğü «uzlaşmacı sendikacılık» anlayışını artık açıkça ortaya koyuyor. DİSK'in sendikacılığı, sınıf sendikacılığı değil, burjuva sendikacılıktır.

DİSK bir taraftan «toplumsal mutabakat» anlayışını savunarak, işçi sınıfının sermaye ve faşizme karşı verdiği sınıf mücadelesi karşısında yer alırken; diğer taraftan, işçi hareketini ezen devrimcileri katleden ve Kürt halkına karşı tam bir soykırım uygulayan terörist koalisyon hükümetine «tam destek vererek» politik olarak da karşı-devrim safında yer almıştır. Öte yandan

DİSK, şimdiye kadar TİSK'in savunduğu pek çok ilkeyi alıp savunuyor artık. Örnek verecek olursak; sermaye sınıfı ve cunta, yıllarca «verimliliğe göre ücret» politikasını savundular. DİSK bu politikayı temel almış durumdadır. Özcesi DİSK toplumsal sistem olarak ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmi, politik sistem olarak da burjuva diktatörlüğünü destekliyor. Bunun için diyoruz ki: TÜRK-İŞ parçalanmalı, DİSK aşılmalıdır. Bunun için işçiler tabanda komiteler aracılığı ile örgütlü olarak davranmalı, TÜRK-İŞ'in parçalanması ve DİSK'in sınıf savaşı politikası temelinde yeniden örgütlenmesi için planlı bir çalışma içine girmelidir. Artık TÜRK-İŞ'i parçalama olanağı doğmuştur. Bu olanak zayıf çıkışlarla dağıtılmamalı, örgütlü olarak davranılmalı, DİSK yönetimine ve burjuva sendikal anlayışa teslim olmadan, DİSK gerçek anlamda sınıf sendikacılığı temelinde örgütlenmelidir.

İŞÇİ SINIFI İÇİN TEMEL SORUN İKTİDARI ELE GEÇİRMEKTİR

İşçiler, sendikalararası rekabetin aracı olmamalıdır. Burjuva sendikacıları, işçileri yeniden sendikal rekabet ve ekonominin batağına sokarak, asıl verilmesi gereken politik iktidarı ele geçirme mücadelesinden uzaklaştıraraklar. Bu oyuna gelinmemelidir...

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durum sürekli olgunlaşıyor, iç-savaş giderek tüm alanlara yayılıyor. Sınıf mücadelesi şiddetleniyor ve yoğunlaşıyor. Böylesi devrimci koşullarda tali sorunlarla uğraşıp, temel sorun olan ve birincil duruma geçmiş olan devrim ve iktidar sorunu ikincil plana itilmemelidir. İtilmesi tam bir ihanet olur. Devrim davasına ihanet etmemek için işçi sınıfı, tüm dikkatlerini ve tüm gücünü devrimi yükseltme ve bu devrime önderlik etmeye yöneltmelidir. Bunun için devrimin mücadele aracı olarak fabrikalarda işçi konseylerini örgütlemek yakıcı bir sorundur ve bu sorun acil olarak çözümlenmelidir. Bu, fabrikaların devrim mücadelesinin birer «kalesi» durumuna getirilmesi için zorunludur.

Zor'a dayanan devrim tüm yakıcılığı ve çekiciliği ile önümüzde duruyor. Şimdi tüm hazırlıklar devrim için ve devrimin temel hedefi olan politik iktidarın ele geçirilmesi için yapılmalıdır.

**ARTIK!
KAPİTALİSTLERE SERVET
KENDİMİZE SEFALET
BİRİKTİRMEK İSTEMİYORUZ!...**

Özgür ZORLU

DİSK MİTINGİ BURJUVAZİYE GÜVEN PROLETARYAYA GÜVENSİZLİK VERDİ

3 Ekim Cumartesi günü, 12 Eylül 1980'den bu yana ilk DİSK mitingi yapıldı. Mitinge katılımın azlığı, DİSK'in sendikal anlayışının ve çalışma ciddiyetsizliğinin anlaşılması açısından bir göstergeydi.

DİSK'in «Demokrasi mitingi»ne Devrimci Emek Dergisi olarak biz de katıldık. Cumartesi sabahı DİSK'in tahsis ettiği otobüslerle İzmit'e doğru yola çıktık. İzmit girişindeki Emniyet Sarayı önünde polis otobüsleri durdurdu. Otobüs ve üst araması yaptı. Uygun görmediği pankart, döviz ve özel sayıları aldı. Daha sonra miting alanına doğru yürüyüşe geçilecek yere varıldı. Gruplar kortejdeki yerlerini aldılar. Bizde Devrimci Emek logosunun bulunduğu ve "Artık kapitalistlere servet, kendimize sefalet biriktirmek istemiyoruz" yazılı iki pankart ile kortejdeki yerimizi aldık. Daha sonra yürüyüşe geçildi. Bu andan itibaren DİSK'in polisle işbirliği içinde, mitingi kontrol altında tuttuğu açıkça görülüyordu. Henüz kortejin başı alana girmeden DİSK başkanının konuşmaya başlaması, alana girerken de DİSK görevlilerinin yardımıyla polisin üst araması yapması ilgi çekiciydi. Bütün gruplar alana girdikten sonra da 10-15 dakika içinde mitingin ni-

şan töreniyle bitmesi, DİSK başkanının konuşması boyunca Devlet Bakanları ve diğer üst yetkililere teşekkür etmesi, DİSK devlet işbirliğini açıkça ortaya koyuyordu.

Tüm bunlar olurken, biz de yürüyüş boyunca "Yaşasın işçilerin mücadele birliği", "Faşist devlet terörüne son", "Kürdistan Faşizme mezar olacak", "Yaşasın Kürt, Türk halklarının mücadele birliği" ve "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, herşey emeğin olacak" vb. politik iktidar hedefli sloganlar atarak işçi sınıfı hareketinin esas hede-

finin ne olması gerektiğini burjuvazinin ve burjuva sendikal anlayıştaki DİSK yöneticilerinin yüzüne haykırdık.

Miting öncesi alana sakladığımız, DİSK'in teşhirine yönelik "Sınıf uzlaşması değil, sınıf savaş" başlıklı özel sayılarımız polis tarafından gasp edildi. Yürüyüş sırasında dergimiz muhabirlerinden bir arkadaşımız, fotoğraf çekmek için yanımızdan ayrıldığı sırada polis tarafından kaçırılıp gözaltına alınarak iki gün işkence altında tutuldu.

Bu arada yürüyüş sırasında ilginç bir olayla karşılaştık. Arkamızda bulunan SHP korteji bizimle birlikte politik iktidar hedefli sloganlarımızı atmaya başladı. Bunun üzerine polis SHP grubunu bizim yanımızdan uzaklaştırarak kortejin başka bir yerine götürdü.

Mitingin sona ermesiyle beraber DİSK görevlileri polisten aldıkları talimat doğrultusunda pankartları kapattırıp kitleyi dağıttılar. Zaten mitingin başından sonuna kadar gösterdikleri sınıf uzlaşmacı tavırlarıyla, DİSK'in işçi sınıfı için bir umut olamayacağı ortadaydı. DİSK düzenlediği mitingde kendi kendini teşhir etti.

TC'NİN BİTLİS HEREK KÖYÜNDEKİ KATLIAMI NASIL OLDU

Bitlis Merkeze bağlı (Herek) Cevzlidagi köyü katliamanının görgü tanığı yöre halkından bir köylünün açıklaması.

- Önce şunu belirtmekte yarar var. Kürdistan'da gerilla-halk arasında büyük bir taban sağlamış durumdadır. Bu bir gerçektir. Gerillalar rahatlıkla köye girip do-laşmakta ve vatandaşla diya-log içerisine girmektedir. Cevzlidagi köyünde yirmiye ya-kın korucu var. Bu korucula-ra sürekli olarak ikazda bu-lunuluyordu. Yani silahları-nızı teslim edin deniyordu. Korucuların bir kısmı silah-larını teslim etmekten yanay-dı, ama bir kısmı ekonomik nedenlerden dolayı istemi-yorlardı. Gerillalar köylüler-le tek tek görüştü. O esnada köye yakın bir askeri birlik, bir istihbarat sonucu köye saldırdı. Köylünün silahını teslim edeceğini anlayınca

da askeri birlik hemen panzer-le, roketatarla ve zırhlı araç-larla kanlı katliama geçmiş-tir. Katliamdan sonra, köyde olmayan Kasım isminde bir korucu yaralıların Bitlis dev-let hastanesine getirildiğini duyunca hemen hastaneye koş-tu. Hastanede yaralı ve ölü ya-kınlarını görünce askeri bir-lik subayına saldırdı ve "bu bir soykırımdır. Bizden ne isti-yorsunuz? Bizi kendi toprakla-rımızdan niye kovuyorsu-nuz?" diyerek subaya her tür-lü küfürü saydı.

Eğer askeriye ve polis timle-ri köye girmeseydi, hiç kimse ölmeyecekti. Bu katliamın tek sorumlusu T.C. askeri faşist subaylardır.

Bu katliamın bir örneği de Bitlis'in Sarıkonak köyünde olacak ve vahşet yaşanacaktı. Fakat köylü çok akıllıca hare-ket edip 25 köy korucusu si-lahlarını kanatsız bir şekilde teslim ettiler.

İsimsiz, kimliksiz, coğraf-yasız, aç-susuz bir biçimde oradan oraya, katliamlarla savrulan Kürtlerden daha umutsuz bir halk var mıdır dünyada? Göğsünden bomba yemiş masum çocuğun par-çalanmışlığına benziyor Kürt halkı. Bir ülkenin hal-kının isimlerini değiştir-mek, evlerinin numarasını değiştirmek... Anadille ko-ğuşmamız, yazmamız, dergi çıkarmamız yasak. Yolları-mızı kavşaklarımızı, caddele-rimizi değiştirmekle bir yere varılmaz. T.C.'nin inkarcı asimilasyoncu politikaları durdurmasının zamanı gel-miştir.

Kürdistan coğrafyasında kölelik, acı ve gözyaşından başka bir şey görmeyen Kürt halkının özgür ve eşit koşullarda kardeşçe yaşama isteğinin desteklenmesi... An-cak böyle bir kardeşlikten sö-zedilebilir. Gerisi perdelen-miş Türk ırkçılığıdır. Türk ve Kürt halkının böyle bir ırkçılığa ihtiyacı yoktur.

Kürt halkı kendi geleceğ-i kendisi tayin eder. Kimse-nin Kürt halkının geleceği hakkında söz etme ve belir-leme yetkisi yoktur. Askeri ve polisiye tedbirlerle bir so-nuç elde etmenin imkanı yoktur. Bu herkes tarafın-dan böyle bilinsin.

BUCA CEZAEVİNDE DEVLET TERÖRÜ

Siyasi tutsaklara karşı sürdürülen saldırıların sonuncusu Buca Cezaevinde yaşandı. Faşizm sürekli değişik bahanelerle saldırıyor. Devrimcilerin kişiliklerini yok etmek için, sindirmek için, hatta yaşama haklarını almak için baskı ve terörü sürdürüyor.

İdamların, faşist baskı ve terörün 12 Eylül'den beri yoğun olarak yaşandığı Buca Cezaevi, devrimci dininin yaşandığı ve mücadelenin sürdüğü bir yer olarak tarihimize geçiyor.

14-15 Eylül günlerinde Buca cezaevinde faşizm yine terör estirdi. Sürmekte olan baskı ve terörü ağırlaştırdı. Bu durum karşısında siyasi tutuklular 20 Ekim'de gaspedilen haklarını almak ve saldırıları geri püskürtmek için süresiz açlık grevine başladılar.

BUCA CEZAEVİYLE DAYANIŞMA SÜRÜYOR.

Cezaevindeki saldırının duyulmasından sonra cezaevinin önünde toplanan kalabalık aile grubu, basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasından sonra sloganlar atılarak otobüs durağına kadar yüründü. Polis ailelerin üzerine saldırdı ve bir kaç kişi yaralandı. Ertesi gün İHD'de bir basın açıklaması yapıldı. Öğleden sonra 60-70 kişilik tutuklu yakını, toplu olarak ve slogan atarak Cumhuriyet savcılığına giderek cezaevindeki tutsaklara saldıran ve baskıyı sürdürenler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Baskıların sürmesi üzerine aileler, tutuklu yakınları ve duyarlı kesimlerden oluşan bir kalabalık toplandı. Basın açıklaması'na bile tahammül edemeyen faşizmin kolluk güçleri, saldırarak terör estirdi. Saldırının sonucu 33 kişi yaralandı, 34 ki-

şi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 2 kişi İHD yönetim kurulu üyesi olmak üzere 4 kişi tutuklandılar.

Cezaevi önündeki polis saldırılarından sonra tutuklu aileleri ve duyarlı kesimlerce açlık grevi başlatıldı. Cezaevindeki direnişe destek ve kamuoyu oluşturmak için sürdürülen açlık grevinin yanı sıra imza kampanyasında sürdürüldü. Açlık grevine destek, daha çok ailelerin kararlılığıyla sürüyor. Polis açlık grevine bile tahammül edemiyor. İHD'nin gece kapalı olması nedeniyle Tüm Bel-Sen'de açlık grevi sürdürülecekti. Polis Tüm Bel-Sen ve İHD'nin etrafını sarak ve Tüm Bel-Sen'in olduğu apartmanda bulunan dairelerdekilere baskı yaparak açlık grevini kırmaya çalıştı. Polisin baskıları karşısında açlık grevi, Buca HEP'te sürdürüldü. 19. günden sonra İHD'nin yeni yerinde sürüyor.

10 Ekim günü Karşıyaka İnsan Hakları Parkında 60-70 kişilik bir grup toplandı. İHD'liler tutuklu yakınları ve duyarlı kesimlerden oluşan grubun içerisinde İHD başka-

nı basın açıklaması yaptı. Polis etrafta yığınak yaparak baskıyı artırdı. Basın açıklamasından sonra yürüyüşe geçildi. İskelenin önünden çarşıya girildi. Düzensiz ve pasif olarak süren yürüyüşü polis kordon altına aldı. Yürüyüş çarşı içerisinde polis kordonu altında sürdü. Yürüyüş bitirilince toplanmış olan imzalar Adalet Bakanlığına postalandı. İmza kampanyası Buca ve Elazığ cezaevindeki baskılara karşı yapılmıştı.

Devrimci tutsaklara yapılan saldırıları püskürtmek için mücadele yükseltmeli kitlesel ve aktif destek verilmelidir.

Aşağıda Buca cezaevinden yapılan bir basın açıklamasını yayınlıyoruz.

BUCA CEZAEVİNDE YAŞANAN DEVLET TERÖRÜ!

14-15 Eylül ve izleyen günlerde Buca cezaevinde tutulan devrimci-yurtsever tutsaklara karşı polis-asker ve gardiyanlardan oluşan bir ordu tarafından katliam amaçlı saldırılar başlatılmıştır.

Bu saldırılar ülke gerçeklerinden ayrı ele alınamaz. Egemen güçlerin zor ve şiddet aygıtı olan devlet, ülkemiz halklarına karşı uyguladığı terör başta olmak

Cezaevlerindeki tutsakları destekleyen ailelere polis yine saldırdı

üzere her türlü özel kirlı savaş yönetimini çözümsüzlüğünün getirdiği büyük bir pervasızlıkla uygulamaktadır.

Sokak infazları, cinayetler, katliamlar, grev yasaklamalar, demek basmaları-kapatılmaları, sosyalist basın organlarını toplatılmaları-yasaklamaları, parti kapatılmaları, gözaltında kayıplar, işkence ve işkence sonrası ölümler devlet terörünün sonuçlarıdır.

Hemen hepsi evrensel hukuk ilkelerine, adelet kavramına, ülke ve dünya kamuoyuna göre birer insanlık suçu olan bu terörist faaliyetlerin ve sonuçlarının tek nedeni vardır:

Faşizmin karakteri gereği kendi dışında, kendine muhalif herkese, her şeye tahammülsüzlük ve toplumsal muhalefet-devrimci mücadele karşısında acizlik ve çözümsüzlüğüdür.

Bu acizlik yasal kılıfını 12 Nisan 1991 tarihli 3713 sayılı Anti-Terör yasasında bulmuştur. Bu yasanın nasıl somutlandığını devlet terörünün geldiği boyuta, işkence, infaz, katliam, gözaltında kayıplara bakarak daha iyi anlayabiliriz.

Ancak bu terör cezaevlerinde de yoğunlaştırılarak sürdürüldü. Dışarda sürdürülen saldırıların cezaevinde de olmaması düşünülemezdi. İlk etapta siyasi tutsakların uzun direnişler sonucu kazandıkları açık görüş hakkı büyük bir eşitsizlikle ortadan kaldırıldı. Ardından insanca yaşam için gerekli tüm haklar birer birer gaspedilmeye bununla birlikte savunma hakkı engellenmeye başlandı, ve ünlü Eskişehir saldırısı, 1 Kasım 1991'de gündeme getirilerek tutsaklar diri diri tabutluklara gömülmek istendi. Bu saldırı başta siyasi tutsaklar olmak üzere ülkemiz ve dünya kamuoyunun duyarlı kesimlerinin başlattığı direnişler geri püskürtüldü.

O günlerde henüz iktidar olan DYP-SHP koalisyonu ise Eskişehir Cezaevini kapattığını söyleyerek, insan hakları ve demokrasi(!) havarisi kesiliyordu.

1992 yılı başlarından itibaren bir yandan «yargıda reform», «devrim gibi reform», «çağdaş infaz kurumları» demogojilerini kullanan iktidar bir yandan da cezaevlerini Nazi Toplama Kamplarına çevirmeye çalışıyor, baskı ve hak

gaspları ardarda geliyordu. Mantık hep aynıydı; «Asmayalım da besleyelim mi?» Ülkenin içinde bulunduğu politik durum nedeniyle asamıyorlardı ancak insanca yaşatmaya da niyetleri yoktu. Siyasi tutsakları insanlık onurlarından ve siyasi kimliklerinden arındırabilmek için akla gelebilecek her türlü yöntemi denediler. Bu uğurda mevcut hukuku ve çetilli insan hakları sözleşmelerini binlerce kez çiğnediler ve çiğnemeye devam ediyorlar.

İşte Buca Cezaevinde de bir süredir hak gasplarına ve baskılara maruz kalan siyasi tutsaklar bu uygulamalara karşı insanca yaşam için zorunlu olan koşulları ve haklarını istiyorlardı. Bu istemler bir süre görmezden gelinmiş, daha sonra «bekleyn», «sabredin», «yeni genelge, tüzük, yasa» denilerek her geçen gün insanca yaşam koşulları tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Ve siyasi tutsaklar bu taleplerindeki siyasi kimlik ve onurlarını korumada gösterdikleri kararlılık karşısında iktidar-idare tutsaklara katliam amaçlı saldırılara başlamıştır.

Bu saldırılar sanıldığı gibi sadece havalandırmaya kısıtlamasından oluşmamıştır. Aksine bununla birlikte siyasi tutsakların insanca yaşam talepleri karşısındaki çözümsüzlükten kaynaklanmıştır. İktidar nasıl ülkemiz halklarının istemleri karşısında çözümsüzlükle saldırganlaşıyorsa Buca Cezaevinde yaşananlar da bunun birer parçasıdır.

İlk saldırı 14 Eylül akşamı saat 19.00 sularında EB.1. koğuşta bulunan bayan siyasi tutsaklara yöneltilmiştir. Polis ve gardiyanlarca öldüresiye dövülen bayan tutsaklar zorla hücre haline dönüştürülen koğuşlara yaralı olarak atılmışlardır.

İkinci saldırı 19.20 civarında Eski Bölüm 3. Koğuşta (EB. 3) kalan Devrimci Sol davası tutsaklarına yöneltilmiştir. «Devletin gücünü göstereceğim» diyen cezaevi savcısı Tefik Cemal Külünkoğlu, Yarbay İsa....., J. Müdür Mehmet Akıncı asker, polis, gardiyan ve itfaiyeden oluşan orduya saldırı emrini bizzat vermişlerdir. Bu saldırı sırasında tutsaklar koğuşlara alınmaktan ve havalandırmadan köşelerinde onlarca asker ve gardiyan tarafından öldüresiye dövül-

müşlerdir. Bayılan tutsaklar asker koridorlarından geçirilerek, joplanarak koğuşlara alınmışlardır.

Saat 19.45 sırasında başlayan üçüncü saldırı bu kez EB. 5. koğuşta tutulan TDKP, TİKB, TKP/ML Hareketi, D.K. davası tutsaklarını hedef almıştır. Tutsaklar yüzü aşkın asker ve gardiyanlarca birbirlerinden koparıp işkenceden geçirilmişlerdir.

Ancak saldırılar durmamıştır. Bu kez E.B.4. Koğuşta bulunan PKK davası tutsaklarına saldırılarak koğuşları talan edilmiştir. Her türlü dava dosyası, duruşma tutanağı, kitap, dergi, gazete, fotoğraf, kıymetli eşya ve para bizzat savcı, müdürler ve yarbayca gaspedilmiştir. Gaspedilen savunma belgeleri ve mahkeme tutanakları geri verilmemiştir.

İlk gün 19.00' da başlayan saldırılar 21.30' a kadar sürdürülmüş ve cezaevinde terör estirilmiştir. Gece, yaralılar için doktor istenmesine karşın tutsaklara herhangi bir yanıt verilmemiş ve doktorun içeri gimesine izin verilmeyerek tutsaklar ölüme terkedilmişlerdir.

15 Eylül günü tutsakların can güvenliklerini sağlanması ve yaralıların tedavi edilmesi istemi yine 19.00' da başlayan saldırılarla karşılanmıştır. Bu kez asker, polis ve gardiyanlardan oluşan yüzlerce kişilik ordu daha net bir hedefle saldırıya geçti. Bu kez hedef tek kelimeyle KATLİAM'dı!

Bu kez havalandırmada saldırılar E.B.1. ve E.B.3. koğuşta kalan siyasi tutsakları. E.B.3 koğuşunu saldırıdan önce talan edenler bir süre sonra siyasi tutsakları birbirlerinden kopararak dövüyorlardı. Özellikle kafalara vuruluyor, darbelerin öldürücü olmasına özen gösteriliyordu. Artık koğuşlara götürmüyorlar, tutuklarını yere yatırıp kafalarına jop, kalas, palaska, postal vs ile vuruyorlardı. Bu şekilde süren operasyon tutsakların tamamının yaralanmasıyla son buldu.

Bu saldırı sırasında subay, astsubay ve askerî personel tahrik ederek, özellikle «kökünü kazıyacağız», «kim kimden hesap soracak göstereceğiz», «hepinizi öldüreceğiz» diyerek asil niyetlerini dile getiriyorlardı.

Operasyon sırasında astsubayların

gözü dönmüşlüğündeki kesinlik ortaya çıkıyordu. Operasyon sonrası tamamı ağır derecede yaralanan tutsaklara, her şey bittikten sonra domates, soğan, elma atıyorlar, hızını alanayanlar «Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti!» sloganıyla dolaplara karate yapıyorlardı.

Tüm saldırılar sadece cezaevi idaresinin tasarrufu olmaktan öte bir anlam taşıyor. Bu gün görülmesi gerekli olan olgu budur. Tüm bunlar siyasi tutsaklarak yönelen bir kontr-gerilla saldırısıdır. Daha düne kadar «biz yakalıyoruz, mahkemeler bırakıyor» diyen kontr-gerilla şefleri, artık asıl kendilerini yargı organı yerine koyarak infazlar yapıyorlarsa, artık «biz yakalıyoruz, cezaevlerinde yatıyorlar, kaçıyorlar» sözlerinin yerine cezaevlerine de el atmışlardır. Hasbelkader sağ yakaladıklarını, öldüremediklerini cezaevlerinde katletmeye çalışıyorlar. Buca Cezaevinde yaşanan işte budur. İşkence ve cinayetler siyasi şubelerden sokağa sıçratılmış ve bu arada cezaevleri unutulmamıştır.

SİYASİ TUTUKLULARIN CAN GÜVENLİĞİ İSTEMİNE YANIT: «ÖLSÜNLER!»

15 Eylül'de yaşanan katliam amaçlı saldırıdan sonra beyin kanaması, iç kanama, omurilik zedelenmesi, boyun kırığı gibi hayatı tehlike arzedecek şekilde yaralanan tutsaklar uzun süre hastaneye götürülmemiştir. Cezaevi doktoru Şakir Zeybek'in sevk etmesine karşın bizzat 1. müdür Mehmet Akıncı ve görevli Yarbay «ölsünler» yanıtı vererek uzun süre hastaneye göndermemişlerdir. Hastaneye götürülenler de yolda dövülmüş ve üzerlerindeki paralar gaspedilmiştir.

Adı Tabip uzun süre çağrılmamış, çağrıldığında ise tutsakların çıkmaması için engellemeler uygulanmıştır. Suç duyurusu yolları ise kapatılmış ve idare hemen her isteme saldırarak yanıt verir olmuştur.

SAVUNMA HAKKI ENGEL- LERİ!

14-15 Eylül kontr-gerilla saldırıları sırasında tutsakların mahkeme dosyaları, savunmaları, tutanaklar vb. tamamen gaspedilmiştir. Avukat-müvekkil görüşmeleri kısıtlanmış, tutsaklar avukat görüşüne çıkartılmamaya, çağrılmamaya çalışılmaktadır. Bununla birlikte «ara-

ma» bahanesiyle tutsaklar mahkemelere götürülmemekte böylece yargının üç saçıyağından biri olan savunma yokedilmektedir. Tutsaklar aramaya karşı olmadıkları halde insanlık onuruyla bağdaşmayan ve 14-15 Eylül'den önce varolmayan bir arama dayatılmaktadır.

Tüm bunların yanında havanlandırma yarım güne indirilerek adeta tutsaklar mezara gömülmek istanmaktadır.

Katliam saldırısı sonrası mahkemelerin onaylaması dahi beklenmeden siyasi tutsaklara «operasyon yedikleri için» 3'er aylık mektup-görüş yasakları uygulanmaya başlanmış, böylece aile ve yakınlarıyla olan ilişkileri askıya alınmış, kaldırılmıştır. Hem suçlu hem güçlü psikolojisiyle getirilen yasaklar bir acizliğin de ifadesidir. Eskişehir'i kurumsallaştırmayanlar siyasi tutsakların bulunduğu her cezaevini, Eskişehir ölüm kampına dönüştürmeye çalışmaktadırlar.

Bu saldırılara karşı süresiz açlık grevine (SAG) başlayan tutsaklardan bayanlara bir kez daha operasyon çekilmiş ve koşullarından alınarak hücrelere atılmışlardır. Hücre cezaları olmayan ve hücre cezalarının kaldırılmasının tartışıldığı bir dönemde bayan tutsaklar hücreye çevrilen cezaevi kapalı spor salonu soyunma odalarına atılmışlar, geride kalan koşulları talan edilmiştir.

DEVLETİN DİĞER YÜZÜ KONTR-GERİLLA VE İZMİR'DEKİ GÖRÜNÜMÜ K.A.P.!

Sonuç olarak devlet devrimci-yurtsever mücadele karşısında acizliğinden dolayı özel-kirli savaşını en iğrenç yöntemlerle sürdürmektedir ve maşa görevini kontr-gerilla yapmaktadır. Kontr-gerillayı devletin dışında aramak büyük bir safalık olur. DYP-SHP hükümeti aynı zamanda demogojik olarak ne vaat ederse etsin aynı zamanda bir kontr-gerilla hükümetidir. Bu iktidarın İçişleri Bakanı katliam emirleri vermekte, devlet terörünün amigoluğunu yapmaktayken, İnsan Hakları Bakanı katliam seyrederken, Adalet Bakan'ı cezaevlerindeki saldırılara karşı sessiz kalırken başka bir tanınlamaya gerek yoktur.

Buca Cezaevinde tutulan siyasi tutsaklara yöneltilen bu saldırılara gerçekler ışığında bakıldığında bir kontr-gerilla saldırısı olduğu ve katliam amacı taşıdı-

ğı görülecektir. Kontr-gerillanın İzmir'deki adı KAP (Kemalist Asker-Polis Gücü) dür. Ve KAP imzalı bildirimler İzmir'de bir senedir dağılıyordu. Bu bildirimlerde «Biz cezaevlerinde de varız, bizden kaçamazlar, hepsini öldüreceğiz» ibareleri yer almaktaydı. 14-15 Eylül günkü saldırılarda kontr-gerilla KAP'ın gerçek yüzü açığa çıkmıştır. Evet, Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ın aylar önce söylediği gibi Adalet Bakanlığı'nun ve İnfaz kurumlarını bir «çete» yönetmektedir. Bu çete kontr-gerilladır, KAP'dır.

Sonuç olarak; 14-15 Eylül 1992'den itibaren Buca Cezaevindeki siyasi tutsaklara kontr-gerilla saldırıları başlatılmış ve çeşitli biçimlerde sürdürülmektedir. Bugün Buca Cezaevindeki tutsakların can güvenlikleri ortadan kaldırılmış ve hemen hergün yeni bir saldırı beklenmektedir. Tüm bunların, olası olayların ve ölümlerin sorumlusu koalisyon hükümetidir. Bu anlamda yaşadığımız saldırıların doğrudan sorumluları başta Süleyman Demirel, Erdal İnönü olmak üzere Adalet Bakanı Seyfi Oktay, İzmir C. Başsavcısı Melih Tam, C. Savcısı Tevfik Cemal Külünkoğlu, Cezaevi müdürü Mehmet Akıncı, 2. müdür İsa Uzun, Osman..., ve Yusuf..., askeri personel komutanı yarbay İsa..., Üsteğmen..... ve KAP üyesi astsubaylardır.

Buca cezaevinde bulunan bizler tüm saldırılara, baskılara, insanca yaşam için gerekli haklarımızın gaspına, savunma hakkımızın engellenmesine mektup ve görüş olanağının ortadan kaldırılmasına karşı ve insanca yaşam koşullarının sağlanması için süresiz açlık grevindeyiz.

Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever ve vicdanı sızlamadan insanım diyen hemen herkesin, demokrasi mücadelesi içerisinde yeralan tüm DKÖ'lerin, kişilerin duyarlı olmalarını istiyor ve saldırıları-baskıları durdurmak için herkesin yapabileceği birşeyler olduğuna inanıyoruz.

Devrimci Sol - TDKP - TİKB - TKP/ML Hareketi davası tutsakları.

Not: Dergimiz yayına hazırlandığı sırada Buca cezaevindeki direnişin zaferle sonuçlandığı haberini aldık.

TÜM BEL-SEN KONGRE DEĞERLENDİRMESİ

Tüm Bel-Sen 1. olağanüstü genel kurulunun değerlendirilmesine geçmeden önce önemli bir kaç noktanın altını çizmek gerekir.

Genel kurulların verimli olması üyelerinin ve sendikanın genel çıkarlarına cevap vermesinin yolu sendikal kadroların seçme ve seçilme kaygılarından kurtulmaları bir zorunluluktur.

Sendikanın geldiği noktayı ve bu noktaya gelirken izlemiş olduğu mücadeleye perspektifini sendikanın önündeki engelleri ve bu engellerin nasıl aşılabacağı konusunda sendikal anlayış ve işleyişlerin tartışılacağı bir ortamı yaratmak gerekir.

Yönetici kadroların genel kurulla kadarki uygulamalarının hata ve zaaflarının değerlendirildiği, hata ve zaafların aşılması konusunda düşüncelerin üretildiği, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının demokratik bir şekilde işletileceği ortamı yaratmak gerekir.

Toplu iş sözleşmesi ve grev konusunda, çağdaş kölelik yasası olarak yorumlayacağımız 657 sayılı devlet memurları yasası konusunda, 87 ve 151 sayılı İLO sözleşmeleri konusunda, 2821 ve 2822 sayılı sendikalar yasası konusunda, bir bütün olarak 12 Eylülün hukusal mantığı olan anti-demokratik 82 anayasasının değiştirilmesi konusunda, egemen güçlerin bile rek ve isteyerek yaratmaya çalıştığı Kürt ve Türk emekçilerinin düşmanlığı konusunda düşünceler üretilmeli tartışmaya açılmalı ve karara dönüştürülmeliydi. Toplu iş sözleşmesiz ve grevsiz güdümlü bir tabela sendikacılığının kabul edilemeyeceğini ve bu konuda üretimden gelen gücü kullanılması

başta olmak üzere her tür mücadele yöntemlerine başvurulacağı konusunda işverenimiz konumunda olan hükümet yetkilileri uyarılmalıydı.

Ancak genel kurullara sadece seçme ve seçilme mantığıyla bakan yönetim kurulunun bu mantıkla sendikamızı ve genel kurulumuzu getirdiği noktaya bir göz atalım.

Baştan beri seçimi kaybedeceği kuşkusu ve korkusunu yüreğinden söküp atamayan ve ne pahasına olursa olsun tek amacı seçimi kazanmak olan yönetim kurulu delege dengesini kendi lehine çevirmek amacıyla geçmiş genel kurulun kendilerine tanımış olduğu 6 aylık süreyi 11 aya çıkararak Türkiye'de genel kurul kararını çiğneyen sendika olma kamburunu ve lekesini sendikamıza yüklemiştir. Uzatılan yaklaşık 5 aylık süreye rağmen amacı yalnızca genel kurulda seçim kazanmak olan yönetim kurulu sendikal konularda politikalar üretmek, sendikal anlayışı ve buna yönelik sendikal işleyişini belirlemek yerine, sendikanın başta ekonomik olmak üzere tüm olanaklarının da kullanarak seçime yönelik delege avcılığını hedeflemiştir.

Bu konuda örnek olması açısından bir kaç konuyu açıklamakta fayda görüyorum.

1- İzmir'de reklama dayalı göstermelik olarak İzmir Karşıyaka Belediye Başkanıyla yapılan görüşmenin 657 sayılı devlet memurları yasasında zaten yer alan bazı sosyal haklara toplu iş sözleşmesi adı verilerek kamuoyunda reklam amacıyla yayınlanmış olması.

2- Sanki toplu sözleşme hakkı

elde edilmiş gibi toplu iş sözleşmesi taslakları hazırlanarak tamda hükümetin istediği oyalama taktiği doğrultusunda memur hareketinin dikkatini ve gündemini değiştirmeyi başarmış memur örgütlülüğünün toplu iş sözleşmesi ve grev hakkı için vermesi gereken mücadeleyi böylece engellemiştir.

3- Yine tamamen bireysel reklama dayalı olan 6 günlük Ankara yürüyüşü kitleden soyutlanarak sadece yönetici düzeyinde yapılmıştır.

4- Bu kariyer ve koltuk meraklıları amaçlarına ulaşmak için Ankara yürüyüşü sonrasında memur hareketinin bir günlük iş bırakma eyleminden sonra kitlenin mücadeleye gücünü ve sendikal örgütlülüğünü inkar ederek bireyin başarısı olarak basında reklama dayalı haber yapmaktan kaçınmadılar. (Vicdan hanımın ikinci başarısı- Günaydin gazetesi)

5- Ülkede gelişen insan haklarına yönelik olumsuz gelişmelere müdahale etmek bir yana, memurların açığa alınmasına, sürgün edilmesine katliamlara, sokak infazlarına karşı tepki gösteren memurları ve şube yöneticilerini de delegelerin geri duygularına hitap etmek amacıyla aşırılıkla suçlamaktan kaçınmadılar.

6- Şef ve kadro sendikacılığı mantığıyla delegeye tek yanlı ulaştırılması ve tek yanlı yapılan aldatmacaya dayalı propaganda sonucu delegelerin yeterince tanıma ve araştırma fırsatı bulamadan oylarının sandığa yansması sağlandı.

7- Sendikanın 1618 kurucusu olmasına rağmen sendikamız bundan önce 2 kez genel kurul yapmış ve gelen kurucuların tama-

mını evlerinde barındırmış böylece iller arası birbirlerini tanıması ve sendikal konularda tartışması sağlanmıştır. Ancak son genel kurulda kazanmak için her şeyi mübah sayan genel merkez yöneticileri, delegeleri hiç kimseyle görüşürmemek ve delegelerin sendikamız hakkında gelişen olumsuz gelişmeleri öğrenmelerini önlemek amacıyla genel merkeze yakın oteller kiralımlıdır. Artık Türk-İş varı otel lobilerinde seçim kazanılma hesapları yapılmıştır.

8- Genel kurulda verilen önergelerin tamamı açıkça taraflı olarak davranan divan tarafından saat 6'dan sonra oylanmaya konuldu. Çünkü saat 6'dan sonra İstanbul delegasyonu dağılacığı, evlerine gideceği için Ankara delegasyonu ağırlıkta olmak üzere sendikal gelişmelerden yeterince haberdar olmayan çeşitli illerden gelen delegelerin olduğu bir ortamda istedikleri sonucu elde edebilirlerdi.

a- İşte bu olumsuz davranışın sonucudur ki; kürsü özgürlüğünün yalnızca seçilenlere ait olmadığı bu kürsüden sendikal sorunlarını haykırmak isteyen her üyeye kürsü özgürlüğünün sağlanması gerektiğine yönelik önergemiz reddedildi.

b- Yine işkolumuzda BEM-SEN adı altında memurları örgütleyen bir memur sendikası daha bulunmaktadır. İşkolumuzda temel amacımız çalışanların birliği ve sendikal birlik olan bizlerin BEM-SEN'le birlik sağlanması konusunda vermiş olduğumuz birlik önergesi reddedildi. (Sanıyorum, sınıf ve kitle sendikacılığını savunduğunu söyleyen bir sendika çalışanların birliği ilk kez reddediliyordu)

c- Yine unutulmaması gereken ibret verici bir önerge Ankara'lı bir kısım sendikalının 1402 imza top-

layarak vermiş olduğu Ankara'nın tek şube olması yerine üç şube olması gerektiğine ilişkin önergenin reddedilmiş olmasıydı. Hiç bir sendika veya kitle örgütü gösteremezsiniz ki örgütlülüğü ve örgütlülüğün gelişerek büyümesini reddetsin. Ankara olayına değinirken daha iyi anlaşılması için biraz daha konunun üzerinde oturmakta yarar görüyorum. Ankara'da Belediye memurlarını sayısı İstanbul'daki Belediye memuru sayısı kadar olmasına rağmen İstanbul'da 6 şube, Ankara'da 1 şube bulunmaktadır. İstanbul'da 6 şubenin olmasına karşı olmayan hatta destekleyen zihniyet her nedense Ankara'da 3 şube olmasına karşı çıkıyor.

Kendini Ankara Tüm Bel-Sen örgütlülüğünün mutlak ve tek hakimi olarak gören Ankara şube başkanı Hasan Hayır kürsüye çıkarak Ankara'da 3 şube olmasını isteyenlerin siyasi kaygı taşıdıklarını ve bu anlamdada Ankara'da 3 şubenin oluşmasının reddedilmesi gerektiğini savunurken bir taşla iki kuş vuruyordu. Bir taraftan Ankara'da kendisi gibi düşünmeyen arkadaşlarını siyasi kaygı taşıyorlar diyerek üstü örtülde olsa ihbar ederken, diğer taraftan Ankara'daki örgütlülüğün kendi tekeline aşacağı kuşkusu ve kaygısıyla gelişmesini ve büyümesini önlemiş oluyordu. Tüm bu olumsuzlukları yaşayarak seçim gününe geldiğimizde her konuda olduğu gibi aday listesinde kazanmak için her şeyi göze alan hiç bir demokratik kural tanımayan bir mantıkla hazırlanmıştı.

Seçim kazanmak ve yönetimi elde tutmak adına hiçbir burjuva ayak oyununu uygulamaktan çekinmeyen, kendi siyasi çıkarlarını sınıfın genel çıkarlarının her za-

man önünde tutan bu reformist anlayış, ne yazık ki kendilerine devrimci diyen, hatta sınıfın öncüsü partileri olduğunu her kitle gösterisinde afişe edenlerinde payanda desteğini yanına alarak, hem gerçek devrimcileri ve hemde Kürt ulusunun iş kolumuzdaki temsilcilerini dışalamayı başarmıştır.

MGK kararlarıyla yönetilen ve her türlü kitle kıyımı ile tek yanlı devlet terörünün tehdidi altındaki ülkemizde, devlet aygıtının baskı araçları kamu sendikalarına yönelik zaman, sendikamızı ve üyelerimizi tek başlarına koruyabilecekler mi? Dün sendikamızı kurarken tüm devrimciler demokratlar, yurtseverler mücadele birliği içindeydiler. Bugün yönetimi ele geçirenler konumlarını kaybetmemek uğruna sistemle uzlaşabiliyorlar. Ama unuttukları birşey var. Bugün uzlaştıkları sistem yarın kendilerini eritmeye başlayınca onları yine biz devrimciler kurtaracağız ve koruyacağız. Sendikamızı koruduğumuz gibi.

Bizler Emekçi Belediyeciler olarak, bundan sonrada sendikamızı, burjuvazinin baskılarına ve saldırılarına karşıda, reformizme ve uzlaşmacı sendikal anlayışlara karşıda korumağa devam edeceğiz.

Biliyoruz ki emek-sermaye çelişkinin uzlaşmazlığı temelinde yürüyen sınıf mücadelesi mutlaka işçi ve emekçilerin zaferiyle sonuçlanacaktır...

***YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!..**

***YAŞASIN KAMU EMEKÇİLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!..**

***YAŞASIN TÜM BEL-SEN!..**

EMEKÇİ BELEDİYECİLER

MEMURLAR MÜCADELE BİRLİĞİNİ SAĞLAMALI SESİNİ YÜKSELTMELİDİR

Değerli Arkadaşlarım,

İnsanlık tarihinin başlamasıyla birlikte, daha iyi yaşam koşulları yaratmak için egemen güçlere karşı sürekli mücadeleler verilmiştir. Bu mücadeleler egemen güçler tarafından baskı zulüm ve kan dökülerek zaman zaman durdurulmaya çalışılmışsa da, tarihin akışı ve insanlığın gelişimi hiç bir zaman engellenememiştir.

Tarih bizlere bir şeyi daha öğretmiştir ki, o da polisiye tedbirlerle baskıyla, zulümle hiç bir ülke çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak bir yana, ekonomik ve siyasi anlamda bile gelişmemiştir. Bugüne kadar elde edilen hak ve özgürlükler bir bedel ödenerek elde edilmiştir. Baskıya zulme işkenceye rağmen insanlar kanı canı pahasına yılmadan usanmadan onurluca direnerek daha güzel daha onurlu bir dünya için mücadeleler vermişlerdir.

Gelinen noktada artık dünyada insan hak ve özgürlükleri yeterli olmasa da belirli bir noktaya ulaşmıştır.

Dünyada Durum;

Dünyadaki olumlu ve olumsuz gelişmeler, aynı oranda olumlu veya olumsuz yönde ülkemizi etkilemekte, bu etkilenme dolaylı olarak çalışan emekçilere de yansımaktadır.

Bugün ABD önderliğindeki güçlerin yayılcı politikasının daha da azgınlaştığı bir dönemi yaşamaktayız. Bu politikaların ABD'nin çıkarlarına olduğu, Ortadoğu halklarının üzerinde oynandığı açıkça görülmektedir.

Sözde insan hakları ve birleşmiş milletler hukukunun çiğnendiği iddiasıyla Ortadoğu'ya müdahale

ettiğini öne süren ABD'nin özde petrol çıkarlarını gizlemek ve Ortadoğu'daki hakimiyetini pekiştirmek amacıyla davrandığı açık ve net bir şekilde görülmüştür. Ceza-yir, Vietnam, Panama, Granada gibi ülkeleri kendi çıkarları adına işgal edenler insan hakları adına müdahalede bulduklarını nasıl ifade edebilirler. İsrail'in Filistindeki işgalci konumu nasıl ifade edebilirler. Saddam rejiminin 1988 yılında yaptığı Halepçe katliamına sessiz kalanlar bu günde başka türlü davranamazlar.

Bu çıkar çatışmasında ABD kârlı çıkmıştır, zararlı çıkanlar ise kanı dökülen katledilen yoksul halklar olmuştur. Ortadoğu halklarının çıkarı ne gericı yerel rejimlerin, ne de egemen güçlerin yanındadır. Halkların ortak çıkarları özgürlük, bağımsızlık ve sömürsüz bir dünyada yatmaktadır.

Ülkemizde Durum;

Uluslararası durum bu halde iken ülkemizde yaşayan emekten bağımsızlıktan yana olan güçlerin gelişip serptiği buna karşı egemen güçlerin keyfi uygulamalarının yasallaştırıldığı bir dönemden geçmekteyiz. Son çıkarılan anti terör yasayla birlikte ülke yargı devleti olmaktan çıkarılıp polis devletine dönüştürülerek bir bütün olarak açık cezaevine çevrilmek isteniyor. 12 Eylül'den bugüne uygulanan ekonomik ve siyasi politikalarda demokrasinin ortadan kaldırıldığı, insan haklarının çiğnendiği, emekçi haklarının çıkarılan yasalarla gaspedildiği, hukuk devleti ve yargı yetkisinin polisçe yerine getirilerek sendikalarımızın mühürlen-diği çok açık bir şekilde yaşanarak

görülmüştür. Demokrasinin olmadığı yargı yetkisinin gaspedildiği, devletin hukuk devleti olması yerine polis devletine dönüştürüldüğü ortamlarda, emeğin hakkını arama-da ve korumadaki tek örgütleri olan sendikaların sağlıklı mücadele vermelerinin ve emeğin hakkını korumalarının da koşulları ortadan kalkar. Bu anlamda kamu çalışanlarının sendikal hak mücadelesi, yaşanan hayatımızın ve gelişen demokrasi mücadelesinin bir parçası olmalıdır. Bu günkü yasaların kimden yana olduğunu anlamak için bu alanda lokavt yasasının 5. maddesinin son cümleleri diyorki; Toplu sözleşmelerde kanun ve tüzüklerin emredici hükümlerine aykırı hükümler konulamaz. Yani emekçiler ne kadar haklı bir istemde bulunsa da, bu istem işveren tarafından kabul edilse de, eğer bu hüküm yasalarda yer almıyorsa geçerli değildir.

Burada yasaların devlet kurumlarının kimden yana olduğunu çok açık bir şekilde görüyoruz. 12 Eylül yasaları işverenin istikrarının bozulmaması için gerekli tedbirleri almıştır. Hala eksikliklerimiz var(!). 12 Eylül'ün uzantısı olan iktidarca onlarda gideriliyor. İşte son haliyle grev tüzüğü; emekçi aç mı kalıyor? İşsiz mi kalıyor? İşveren toplu sözleşmeyi yürürlüğe mi koymuyor? Emekçilerin haklı taleplerini elde etmeleri için başvuracak yasal yol, yer mi yok? Bütün bunlar devleti ve yasaları fazla ilgilendirmiyor.

Ancak unuttukları bir şey var, o da emekçinin üretimden gelen örgütlü gücüdür. Emekçiler çok iyi biliyorlarki, bir toplumsal yapıda

üretimi kim yapıyorsa en güçlü odur. Çünkü üretimin durması demek yaşamın durması demektir.

Emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyi sermaye sahiplerinin 12 Eylül yönetimi eliyle dayattıkları zorbalıkları vermiş oldukları ve verecekleri örgütlü mücadeleyle fiilen aşacaktır. İşverenin jandarmalığını yapan devlet yıllarca işçi memur ayrımı yaparak emekçilerin güçlerini bölmekle yetinmeyip çıkarmış olduğu sözleşmeli personel yasasıyla emekçilerin gücünü dağıtmayı hedeflemiştir. Ama çok iyi biliyoruz ki emekçilerin başarısı işçi ve memur arasındaki suni ayrışmanın ortadan kaldırılarak tüm çalışanların birliğinin sağlanmasıyla mümkün olacaktır.

Değerli Arkadaşlar; son dönemlerde egemen güçler tarafından bilinerek istenerek Kürt ve Türk düşmanlığı körüklenmektedir. Bu olumsuz tutuma karşı kamu emekçileri çok dikkatli olmak zorundadır. Çünkü Kürt ve Türk düşmanlığı demek emekçilerin bölünmesi birbirine düşman olması demektir. Kürt Türk düşmanlığı demek kardeşin kardeşi kırması iç savaş demektir. İç savaş demek olağanüstü hal demek sıkıyönetim demektir. Sıkıyönetim demek sendikalarımızın kapanması daha çok baskı daha çok zulüm demektir. Daha çok baskı daha çok sömürü demektir.

Sendikal Durum:

Sendikamızın geleceğine yönelik olumlu kararlar verebilmek için sendikamızın gelmiş olduğu bugünkü noktayı ve bu noktaya gelmek için hangi engelleri aştığını ve bu engelleri aşmak için izlemiş olduğu mücadele perspektifini iyi tahlil etmek gerekir.

Çünkü sendikamızın önünde aşması gereken çok ciddi engeller

var. Başta toplu sözleşme ve grev hakkı olmak üzere 12 Eylül mantığının hukuksal ürünü olan anti-demokratik 82 anayasasındaki 2821 ve 2822 sayılı sendikalar yasası, çağdaş kölelik yasası olarak yorumlayacağımız 657 sayılı devlet memurları yasası tüm olumsuzluğuyla duruyor. Yukarıda engel olarak sıraladığımız yasalar değiştirilmeden kalıcı ve istenilen düzeyde haklar elde etmek mümkün değildir. Bu anlamda memur hareketinin öncelikle bu yasaların değiştirilmesine yönelik ciddi bir mücadele anlayışını önüne koyması gerekiyor memur hareketinin çok iyi bilmesi gerekiyor ki gerek bugüne kadar elde etmiş olduğu hakların kalıcı olması gerekse elde edilmesi zorunlu olan toplu sözleşme ve grev hakkının yine kendi örgütlü mücadelesiyle elde edileceğidir. Seçim meydanlarında insan haklarından çalışanların sorunlarından demokrasi-den memur sendikalarından bolca söz eden siyasi partilerin iktidara geldikten sonra seçim dönemlerinde vermiş oldukları sözleri unuttukları ve buna yönelik ciddi adımlar atmadıkları açıkça bilinen bir gerçektir. Bundan böylede farklı olmayacaktır. Bizim için düşündükleri tabela sendikacılığını aşmayan toplu sözleşmesiz grevsiz bir sendikal haktır. Sendikal hak mücadelesinin önünü tıkamak için kamu çalışanları vakfı adı altında ne olduğu belli olmayan bir kuruluş oluşturdukları ve memur mücadelesini kırmak için bu kuruluşa destek verdikleri açıkça bilinen bir gerçektir. İlkokul öğrencilerine atılan dayanın tartışıldığı günümüz Türkiye'sinde memura kapıkulu anlayışıyla bakan bağınaz yöneticiler tarafından tokat atıldığı, sendikamız kadrolarının, kurucularının yöneticilerinin

her türlü baskıya maruz kaldıkları ve sürgün edildikleri açıkça bilinen bir gerçektir. Sendikamızın kuruluş döneminde olduğu gibi bir an önce örgütlü gücünü toplayarak fiilen mücadele vermesi, kamuoyu yaratarak memurun haklı sesini duyurması zorunludur.

Tüm bu ve buna benzer olumsuzlukları aşmak için yine fiili mücadelenin zorunluluğu kendi dayatmaktadır. Bu mücadeleyi başta işçi sınıfı olmak üzere demokratik kitle örgütleri ve kent yoksullarıyla örgütlü ve kalıcı birlikler oluşturarak sağlayabiliriz. Bu birliği sağlamak için kendi içimizdeki birliği oluşturmak ve çok sesliliği fikir zenginliği olarak kabul ederek içimize sindirmekle mümkündür. Ayrışmayı ön plana çıkaran çatışmacı zihniyet yerine birlikte hareket etmenin koşullarını yaratarak hedeflenen noktaya birlikte yürümekle mümkündür. Merkezîyetçi anlayışları yıkarak tabanın eli ayağı olan şubeleri ve tabanı yetkilerle donatmakla mümkündür. Kapalı kapılar arkasında gizli pazarlıklar yaparak değil, Çünkü orada pazarlanan tabanın iradesidir. Çünkü hiç bir pazarlığa katılmamış, bağımsız olarak yarışmak isteyen insanların seçilmeleri önüne set çekmektir. Çünkü bu hareket nispi temsil anlamında herkesin ve her düşüncenin gücü oranında yanışmanın önüne set çekmektir.

Değerli arkadaşlarım; bizim görevimiz buradaki 300-400 delegeyi paylaşmak değil bu sayıyı milyonlara çıkararak özgürlük ve demokrasinin tüm toplum yaşamına egemen olduğu haksızlıkların adaletsizliğin ve sömürünün olmadığı bir yaşam kurmak olmalıdır.

**Tüm Bel-Sen Başkan Adayı
Mazlum ARI**

TÜM MALİYE SEN I. OLAĞAN KONGRESİ YAPILDI

Ülkemizde yoğunlaşan faşist baskılar karşısında, yükselen toplumsal ve sınıfsal muhalefetin, patlama noktasına yaklaştığı nesnel koşullar içinde, Tüm Maliye-Sen ilk olağan kongresini yaşadı.

Sendikamız Tüm Maliye-Sen 26-27 Eylül 1992 tarihlerinde örgütlü olduğu 52 elden toplam seçilen 500 delegeden gelen 417 delegenin katılımıyla gerçekleşti. I. Olağan kongreye delegelerin dışında geniş bir üye ve zilyeci misafirler kitlesi katıldı.

98 delegeye sahip İstanbul 47 delegeye sahip Ankara, 28 delegeye sahip İzmir'in kongreye gerçek anlarında canlılık ve dinamizm katacağı beklenirken bu böyle olmadı. Zira tüm toplumun sorunları olan Demokrasi-Sosyalizm insan hakları, Kürt ulusunu demokratik taleplerini, devrimci ölçüde bir delegelerin dile getirmesi beklenirdi.

Sendikal oluşumları, çalışanlarla işverenin uzlaşmaz çelişkilerini bir sonucu olarak tanımlayabilir, dünyada ve ülkemizde var olan koşulları doğru el aldığımızda, sınıf mücadelesini uzlaşmaz bir sınıf karakteriyle başarıya ulaştıracağını görebilirdik. Tüm Maliye-Sen'in yapılanma ve işleyişindeki eksikliğe rağmen Tüzük ve programıyla, mücadeleci bir sendika olduğunu gösterebilirdi.

Kongresini ilk gününde, koltuğa sahip olma ve koltuğunu kaybetmeme hırşınılığı içinde olan uzlaşmacı-reformist anlayış ile Devrimci Sendikal anlayış bir kez daha karşı karşıya gelmiş oldu. Ancak bundan önceki kongrede olduğu gibi kürsüye her çıkanın sınıf ve kitle sendikacılığını ağızlarından

eksik etmeyen sendikal demokrasyden, demokratik merkezîyetçiliğin gerekliliği konusunda mangalıda kül bırakmayanlar; blok liste değilde, çarçaf liste çıkması için ehp birlikte parmak kaldırdılar.- Böylece her koyun kendi bacağından asılır misali bir yarışma sergilediler.

Bu hata ve zaafı ve zaafının zararlarını bir çok kamu çalışanlarının sendikalarında görmekteyiz. bu sendikal anlayış (reformizm) yaklaşımından ve kariyerizm tutkusuna giren sendikacılardan kaynaklanmaktadır. Burada ortaya çıkan sorun, oluşturulan örgütlülüğün kalite ve kitlesini ortaya koymaktadır. Maliye işkolunun İstanbul'da yaptığı I. olağan kongre değerlendirmesinin bu yönde yapılması gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Bir sendikal yapılanmanın ne kadar kendi çalışanına mal olduğu ölçüsü, elbetteki sadece yazılı kaynaklardaki doğru söylemlerin yaşam geçirilmesinde oluşan eksiklikler sendikaları önemli açmaz-

lara sapmalarına götürür.

Sonuç olarak; Devrimci sendikala anlayışı savunan çalışanların örgütlü, katılımcı alternatif listelerini kitlelere ulaştırmadığı için seçim, reformist sendikacıların arasındaki koltuk kavgası şeklinde geçti.

Reformistlerin bir bölümü koltuklarını kaybederken, bir bölümü yeni koltuklara sahip oldular. 2. gün yapılan seçimlerin sonucu, Genel Merkez yönetimine adayaların 8'i İstanbul biri Samsun'dan olmak üzere 9 kişi seçilmiş oldu.

Yapılması gereken, Devrimci Sendikal anlayışa sahip olanların her durumda ve koşulda çalışanların önceüleri ve bayrakları olmayı sürdürmeleridir. Kongrede görüldüğü gibi bu bir zorunluluk ve sorumluluk gereğidir.

**Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendika mücadelemiz
Yaşasın Tüm Maliye-Sen**

Emekçi Maliyeciler

KAMU ÇALIŞANLARI MÜCADELEYİ SÜRDÜRÜYOR!

İzmir'de bulunan kamu çalışanları platformunun kararıyla kamu çalışanları 10 Ekim günü Karşıyaka Belediyesi önünde saat 14.00 da toplandılar. Genel merkezin aldığı kararlar doğrultusunda pankartlı balon uçurulacak, sloganlar atılacak ve mektuplar postalanacaktı!

Saat 14.00'ye kadar 150 civarında kamu çalışanı Karşıyaka Belediyesi önünde toplandı. Saat 14.00'de sendikal talepleri içeren, kamu çalışanları sendikaları genel merkezlerinin yayınladığı açıklamalar dağıtıldı.

Elde bulunan uçan balonlara «sendikal hakkımızı söke söke alı- rız» pankart bağlanarak uçurul- maya hazırlanırken, dergimizin sahibi, yazı işleri müdürü Hüseyin Durmaz gözaltına alındı. «Tek gerekçe fotoğraf çekmek» Bu sırada gelen çevik kuvvet önce kamu çalışanlarının etrafını sarıyor, arkasından saldırıya geçiyor. Polis faşist yüzünü ortaya koyarak kamu çalışanlarına jop, tekme, tokat, yumrukla saldırıyordu. Kamu çalışanları dağılmaya başlayınca hızını alanayan polis etrafa rastgele saldırıyor, önüne geleni tekmeliyor, jopluyordu.

HALK YİNE DESTEĞİNİ VERİYOR.

Bu sırada polisin vahşetini gören, çevrede bulunan esnaf ve halk, yaralıları korumaya çalışıyor ve polisin almak istediği kişilere sahip çıkıp, polisin elindeki- leri almaya çalışıyordu. 50-60 kişilik faşist saldırganlar estirdikleri terör vahşetinden sonra sadece 5 kişiyi alarak polis arabasına götürdüler. Daha fazla insan almak isteyen polis, halkında karşı tavır almasıyla bunu başaramadı. Polis aldıklarını döverek arabaya bindirince, çevreden yuhlanarak ve alkışlarla protesto edildi. Gö-

zaltına alınanlardan Eğitim-Sen üyesi Rıza Çetin'in kaşı patlamış durumda ve kanlar içerisindeydi. Gözaltındakiler 50 metre ötede olan Karşıyaka karakoluna götürüldüler.

Bu arada halkın desteği, faşizmin yalan makinalarının yalanlarını bir kez daha çürütüyor. Bütün yalan ve demogojilere baskı ve jopa karşı halk saldırıya uğrayanları korumak istiyorsa, polise karşı tavır alınabiliyorsa, faşizmin propagandası, 055 hikayeleri ve halkı muhbirliğe teşvik etmesi işe yaramaz hale geliyor demektir.

2 saat gözaltından sonra Karşıyaka Cumhuriyet Savcılığına götürdüler. Yapılan saldırıda yaralananlar suç duyurusunda bulunuyor. Hak arama eylemine katılanlardan 100 kişiye yakını savcılığa dilekçe vererek bizde onlarla birlikteydik diye aynı uygulamaya tabi tutulmalarını belirten ve polis hakkında suç duyurusunu içeren dilekçeler verildi. Polisler adliye koridorlarında gözaltındakileri diğer arkadaşlarla hatta eşyle bile görüştürmeyerek, isimlerinin öğrenilmesini engelleyerek iğrençliklerini sürdürüyorlardı. Çıkarıldığımız mahkemede polisin yalanlarına rağmen avukatların olayı aydınlatan girişimleriyle serbest bırakıldık. Savcılığa yaptığımız suç duyurusu ve adli tıptan muayene isteği doğrultusunda, adli tıpa sevk olarak kontrole gittik. Kontrolde Hüseyin Durmaz 7 günlük rapor, Rıza Çetin 5 günlük, Hüseyin Taşkın 3 günlük rapor alarak faşist saldırıyı resmi kanallarla da belgeldik.

11.10.92 günü Eğitim-Sen Karşıyaka şubesinde birgün önceki polis saldırısını protesto eden ve yaralıların durumunu sergileyen basın açıklanması yapıldı. Kamu ça-

lışanlarının haklı mücadelesi bu güne kadar engellenemedi. Bugünden sonrada engellenemeyecek.

BASIN AÇIKLAMASI

Kamu sendikaları olarak ekonomik-demokratik hak ve taleplerimizi kamuoyuna duyurmak amacıyla Karşıyaka Belediyesi önünde basın açıklaması yapmak için toplandığımızda polisin, joplu, tekmeli-tokatlı, küfürlü saldırısına uğradık.

Bu olay yüzlerce Karşıyakalının gözleri önünde cereyan etmiştir. Hiçbir uyarı bile yapılmadan gerçekleştirilen bu insanlık dışı saldırı sonucunda çok sayıda arkadaşımız yaralanmış ve Karşıyaka Cumhuriyet Savcılığınca hastaneye sevk edilmiştir. Ayrıca basın mensupları ve olayı izleyen halktan insanlarımız da yaralanmıştır. Bununla yetinmeyen emniyet güçleri aramızdan 6 arkadaşımızı da gözaltına almıştır. Ancak nöbetçi asliye ceza mahkemesine çıkarılan arkadaşlarımız serbest bırakılmıştır.

Polisin bu saldırgan tutumunu, azgınlaştırılarak sürdürülen devlet teröründen ayrı olarak değerlendirmek mümkün değildir.

Yapılan bu saldırı ile ilgili olarak Karşıyaka Cumhuriyet Savcılığına yüzlerce sendika üyemiz, suç duyurusunda bulunmuş ve bizlere saldıran devlet güçlerinin tutumunu kınamıştır.

Demokratiklikten, şeffaflıktan ve memurlara sendika hakkının tanınacağından söz eden koalisyon hükümetinin gerçek yüzü bu saldırıyla bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kamu sendikaları olarak yapılan bu saldırıya boyun eğmeyeceğiz. Haklılık ve meşruiyet temelindeki mücadele geleneğimizi devam ettireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz... 11.10.1992

Kamu Çalışanları Şubeler Platformu (İzmir)

Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Tarım-Sen
Tüm Sağlık-Sen, Tüm Haber-Sen
Tüm Maliye-Sen,

Nereye Eğit-Sen Nereye

Kuruluşuyla ülkemizde kendi özgül alanında genele yansıyabilecek şeklide bir dönüm noktasını başlatan EĞİT-SEN, üye sayısının artışına paralel olarak kuruluşunda yakaladığı birlik-telikten, değişik görüşlerin ortaklaşa hareketliliğinden ayrılmaya başladı. İlk kurtuluşunda, ülkenin değişik bölgelerinden gelen insanlara, «Biz ne şartlar altında çalışıyor, mücadele ediyoruz, siz burada nelerle uğraşıyorsunuz, artık bizden destek beklemeyin, ne haliniz varsa görün» dedirtti.

Sendikaya ve sendikal gelişmeye aktivite kazandıran grupların varlığı grupçuluğa dönüştükçe, sendikamız yeniden kendini üretim sürecinden uzaklaşarak kendini tekrarlamaya ve giderek durağanlaşmaya başladı. Değerlendirmesi ancak bir kongre ile olabilecek I. olağan kongreye kadar geldik. Kongre öncesi saflık derecesindeki iyi niyetimizle tek liste diye direttik, iki liste olursa üçüncüsünün de çıkacağını belirttik. Bırakalım yeniden üretimi, kendini bile tekrarlamaktan aciz olanlar, yönetim içinden bir arkadaşı «günah keçisi» ilan ettiler ve tüm ısrarlarımıza rağmen bu arkadaşın günahını bir türlü öğrenemedik.

«Bunca zamandır böyle rezillik görmedim» dedirten kulisler sonucu ilkeli(!) birlikler kurularak iki liste ile seçime katılma kesinlik kazandı. Tam da bu durumda listemizi hazırladık ve seçime katılacağımızı ilan ettik. Bizim devreye girişimizle kimsenin seçimi kazanma garantisiz kalmayınca, son gece ittifaklar yeniden değişti. Ne pahasına olursa olsun yönetimden pay alma; sendikayı geliştirme değil, sendikada gelişme ilkesi birincil ilkeleri oldu ve bu ilkeyi yüzlerinin akıyla hayata geçirdiler.

İlke(!)li birlikler, ilkeli davranışlarını kongrede de olabildiğince sergilediler. Önergeler içeriğine göre değil, kimin verdiği göre oylandı/parmaklar kalktı indi. Bir arkadaşın önergesi önce kabul edildi, ilkeli birliklerden büyük ilkelere, (ilkellilerin diyecektik kalemimiz sürçtü) durumu farketmesi ve divanın yönetmek yerine yönlendirme görevini ifası sonucu önerge yeniden oylanarak reddedildi. Reddedildi, çünkü önergeyi veren Mahmut ÖKTEM'di. Eğer o arkadaş EĞİT-SEN'in adı EĞİT-SEN olsun

diye önerge verseydi o da reddedilecekti. Burada; sistemin yeniden kendini üretimine katkılarından dolayı divanı kutlamak gerekir. Görev alanı dışına çıkarak yönetme yerine yönlendirme görevini başarıyla yerine getirdi, genel kurulca alınan bir karar «ilga» etti. Divan iradi mi davrandı, aldığı bir görevi/emri yerine mi getirdi? Hani ülkemizde adettendir, birileri adına karar, yasa, anayasa, tüzük, yönetmelik... ilga etmek ve birileri lehine dayatmacı yeni kararlar almak.

Ayrıntılara inmeden genel hatlarıyla sendika yönetimini eleştirirken, eski yeni aynı gütmeyeceğiz. Çünkü yeni yönetim, geliştirmek yerine eski yönetimi gerileterek tekrar etti. Zira aynı hamam aynı tas idi ama tellaklardan bazıları değişmişti.

Yönetim eğer üç buçuk saat gıyaben, onbeş dakika vicahen üyelerinin ailesel sorunlarını tartışacağına tüzüğü okuyup tartışalardı, tüzükte belirtilen işleri yaparlardı, beni/bizi tüzük bağlamaz, tüzük geçicidir vs. dedirten tartışmaları yaptırarak genelgeleri yayınlamazlardı. Eğer tüzüğü okumuş olsalardı, üyelere sağmal inek mantığıyla yaklaşmaz, dergi dağıtımında kargaşa ve kavgaya meydan veren dağıtım kararını almazlardı. Eğer tüzüğü okumuş olsalardı, aidat gerekçesiyle yeni üyeleri eski üyelere tercih etmezlerdi. Eğer tüzüğü okumuş olsalardı üyeleri resmileştirirler ve başvuru "KABUL" ederek üyelere üye olduklarını bildirir ve tüzüğün amir hükümünü yerine getirirlerdi. Ayrıntılı hesap incelemesiyle görüleceği gibi; sendikamızın parasını ne kendilerine ne de verilen tekliflerin reddiyle iş yaptırma gerekçesiyle bir yerlere peşkeş çekmezlerdi. Eğer tüzüğü okumuş olsalardı, her üye giib onlar da üyelik aidatlarını sonuna kadar öderlerdi ve yüz kızartıcı suçlar dışında tutuklanan üyelerine ve fiili saldırıya karşı kendini korumak zorunda olan/kalan üyelerine sahip çıkarlardı.

Arkadaşlarımız meşru olduklarını, meşru mücadele verdiklerini söylüyorlar. Hayır arkadaşlar, biz yasalız, ama ne yazık ki yeterince yasal mücadele bile veremiyoruz. Biz sistem içinde, sistem alternatif bir sendikayız (bu durum parlamento içinde muhalif partilerin hükümete alternatifliği gibi algılanmamalı).

Bazı kafası kaşıklar, yasal mücadele ile meşru mücadeleyi birbirine karıştırıyor. Bu iki mücadele biçimi, iç içe olmakla beraber aynı şeyler değildir. Meşru mücadele, mücadele alanlarında veriliyor, hapishanelerde veriliyor ve en önemlisi Kürdistan'da veriliyor. Kafası bulaşıklar, afedersiniz bulanıklar, icazet sınırları içinde bir şeyler yapıp yapmamayı tartışırken kendini tanımlayanlar, mücadele alanlarında geleceğin nüvelerini oluşturuyorlar.

Devlet bizi tanıyor, bütün partiler bizi tanıyor ve kabul ediyor. Bazı bakanları ve başbakanları tanısa bile hükümet bizi tanımıyor. Bir de genel merkezimiz. Kuruculardan başka üyelerimiz var mı dersiniz?

Arkadaşlarımız sistem içinde sistem alternatif politika üreceklerine, sisteme eklenerek, sistemin yeniden kendini üretimine katılarda bulundular. Tüzükteki ilkeleri hayata geçireceklerine, amaçları gerçekleştireceklerine ulufe kıntılarının bir kaç ay evvel verilmesi için kitlesel eylemler düzenlediler. Öyle ya 60 altıdan fazladır.

Niyazlarla bir yere varılmayacağını can ü gönülden niyaz edenler bile bilir isteklerin iş ve eylemliliklerle belirtilmesi gerekmektedir. Asıl olan sendikayı daha ileri daha iyi bir yerlere götürmektedir, bazıınının, hele hele şu içinde bulunduğumuz seçim atmosferinde yaptıkları gibi, sendikada bir yerlere gelmek değil. Sendika, var olan hakları koruma geliştirme ve yeni ekonomik-demokratik hakları elde etmenin aracıdır, grupların gelişme aracı değil. Gruplarını geliştirmek için sendikayı ele geçirmeye çalışılan ilkeli(!) birliklerin gelişme aracı hiç değil. Grupların gelişebilmesi için sendikamızın gelişmesi gerekmektedir. Sendikamız sistemin idamesi ve kendini yeniden üretmesi için alternatifler sunma değil, alternatif zorunluluğunu somutlama durumundadır.

DKÖ'lere bakışımızı yıllar önce aşağıdaki bildiriyle sunduk.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNE GENEL BAKIŞ

Bilindiği gibi D.K.Ö.ler ekonomik-demokratik, akademik mücadelenin vazgeçilmez ve en gerekli unsurlarıdır. Aynı zamanda ekonomik-demokratik mücadele ile politik mücadelenin özellikle gün-

müz koşullarında- sarmal bir bütünlük göstermesi nedeniyle D.K.Ö. ler politik mücadelenin can damarı olan bir parçasıdır.

D.K.Ö.ler; politik mücadele yapılanmalarının pratiğe ilişkin görüşlerinin keştiği, ortak çalışmaların yapılabildiği ve aynı zamanda politik yapılanmalara eleman kazandıran harmanlardır. Görüşlerin, kutuplanmaların ayrı yönleri savrulurken ortak çalışma zemininin yok edildiği politik mücadele arenaları değildir.

Çalışmalarının kalıcı ve demokrasi mücadelesinde etkili olabilmesi için kendi alanlarında geleceğin nüvelerini yaratmak zorunda olan D.K.Ö.ler iç işleyişlerinde ve çevre ilişkilerinde demokrasiyi yeşertip geliştirmek ve en genel anlamıyla demokratik davranmak zorundadırlar.

Güven, bağlılık, sorumluluk, ilgi ve bilgiye dayalı sevgi, saygı buralarda kazanılacak ve geliştirilecektir. Yapıcı yönde eleştiri-özeleştiri mekanizması anlamını en güzel olarak buralarda bulacak ve geliştirecektir. Dostluk, arkadaşlık, kardeşlik duyguları buralarda gelişecek, insanın kendisine koyduğu yasaklar buralarda kaldırılarak kendine güven duyguları gelişecektir.

Karşılıklı saygı ve hoşgörü temelinde herkese söz ve karara katılma hakkı tanınarak demokratik, iç işleyişin yürütülmesi, dış ilişkilerin koordinesi, geniş kitlelerin onayını alacak kararların verilmesi yönünden merkezîyetçi olmak üzere demokratik merkezîyetçilik hayata geçirilecektir.

D.K.Ö.ler yapıları gereği seslendikleri kitleleri nedeniyle bir takım farklılıklar göstermektedirler. Öğrenci dernekleri, akademik-demokratik meslek örgütleri, ekonomik-demokratik sendikalar ekonomi ağırlıklı demokratik mücadele verir; üyelerinin haklarını arar, korur, geliştirir ve bilinçlendirirler. Bu arada demokratik mücadelenin içinde olan çeşitli hak arama derneklerini de belirtmek gerekir.

Halkevleri ve Kültür dernekleri ise demokrasi mücadelesinin ve kendi içlerinde demokrasiye katılma mücadelesinin verildiği, iç demokrasinin en iyi yeşertildiği birimlerdir. Bu dernekler; halka ulaşma, bilinçlendirme, geleceğin toplumunu oluşturma açısından örgütlenme yönünden daha avantajlı durumdadırlar. Özellikle bu iki örgütlenmenin dar grup hegemonyasına girmesine, şu veya bu yapılanmanın yan kuruluşu durumuna ge-

tirilmesine karşı şiddetle mücadele edilmelidir. Özellikle bu birimlerde değişik siyasal yapılanmaların düşüncelerinin keşilmesi ve ortak eylemliliğin hayata geçirilmesi olanakları vardır; yaratılmalıdır.

Ülkenin dününü ve bugününü nedeniyle D.K.Ö.ler geçmişteki benzerlerinden farklı olarak hem bugüne ilişkin mücadelesini yürütmek, hem de geleceğin nüvelerini yaratmak ve geleceğin nüveleri olmak zorundadırlar. Bunun için her kuruluş; geçmişteki kendisine benzer kuruluşların tarihini, yapısını, mücadelesini, eleştirel bir gözle inceler, şimdiye ve ileriye ilişkin dersler çıkarır. Dün durum ne idi, bugün nasıl, yönetim nasıl olmasını istiyor (hükümet ve ilgili kurum ve kuruluşların programlarının ve uygulamalarının incelenmesi), biz bugüne ilişkin nasıl davranmalıyız, gelecekte nasıl olmalıdır sorularının yanıtı bulunmalıdır.

Her D.K.Ö, kendi çalışma programını çıkarır ve kendisinin bir üst evreye evrileceği şekilde çalışmasını sürdürür. Örneğin; mesleki derneklerin sendikalaşma çalışmalarını yürütmesi...

D.K.Ö.ler üyelerinin haklarını arama, koruma, geliştirmenin yanında; dünyayı ve ülkemizi anlamak, tanımak, yorumlamak ve değiştirmek yönünde ne yapabileceğini belirtmek zorundadır. Üyelerini; izleme, araştırma, inceleme, tartışma eylemleri içinde eğitmeye, bilimsel yöntemleri kavratmaya ve karar verme sürecine katılmaya hazır olmaya yönelmelidir.

Demokrasi mücadelesinde ekonomik-demokratik mücadelenin merkezleri konumunda olan D.K.Ö.ler; açlığa ve tutsaklığa karşı olan, demokratikleşme ve özgürleşmeden yana olan bütün düşüncelere açıktır. Bu düşünce ve görüşleri bir pota içinde eriterek ortak eylemliliğe dönüştürüp kalıcılığını sağlamak, yapısı gereği ulaşabileceği her alana ulaşarak davranışlarına meşruiyet kazandırıp geniş kitleleri mücadeleye sokarak baskıcı, yasaklayıcı yasaların değiştirilmesi veya yürürlükten kaldırılması için, eylemliliğini geliştirmek ve yükseltmek zorundadırlar.

Gelinen süreçte ülkemizde D.K.Ö.ler burjuvazinin icazet sınırları içinde kalarak ekonomik ve demokratik haklar elde etmek ve bunları korumak için mücadele vermez, elde edilen hakların korunarak, geliştirilerek bir üst evreye evrilmesi yolunda mücadele verirler. Bu gün D.K.Ö.lerin anlamı ve varlık nedeni budur.

Artık halkımızın yeni baskıcı dönemlere tahammülü yoktur. D.K.Ö.ler gelebilecek olan baskıcı dönemlere engel olmak, set görevini üstlenmek ve öyle bir dönem gelebilirse yapılarını koruyarak mücadele vermek zorunluluğunun sorumluluğunu taşımak durumundadırlar.

D.K.Ö.ler ülkemizde gelişen süreci iyi değerlendirerek bugüne ve geleceğe ilişkin en etkin çalışmaları yürüterek hak edecekleri yere geleceklerdir. Hayat pasif kalıp yan çizecek olanları; tarihin hurdalığına sevinerek ve aşağılayarak konuk edip yok oluş yolculuklarına peşlerinden tenekelerle uğurlayacaktır.

Günümüz koşullarında bu bildiriye ekleyeceklerimiz; parmak hesabı, aritmetik toplam, fiziksel karışım değil, KİMYASAL BİLEŞİMdir. Kuruluşumuzdaki birlikteliği, polisle karşı karşıya getirildiğimizdeki birlikteliği, 3 Temmuz Ankara eylemindeki birlikteliği, 15 Şubat Etlik Kasalar mevkiinde hükümetle birlikte çıktığımız enuru-muzu kurtarmak için örgütlenen korman yürüyüşün, gelişen olaylar karşısında binlerce kişinin sessiz yürüyüşüne dönüşündeki beraberliği savunuyoruz.

Kendini tekrarlayarak sistemin yeniden üretimine katkılar, tutuculuk boyutundan gerici boyutuna aşarak sürdürüldükçe daha çok zaman seçim adı altında önceden belirlenenleri/atanları onaylayıp geçeriz. Birileri birinin boynuna davulu asar, yanına bir kaç trampet tutucu verir, tam tam sesleri arasında alkışlarla, onayladıklarımızı "seçtik" diye zafer naraları atarız.

Genel merkez ve şube yönetimleri genel oyla ve nispi temsille seçilmeli, genel kurulların seçim yapma hakkı olmamalı, kitlelerden kopmamalı. Kitlelerden korkmamalı ve kitleye güvenmeliyiz. Doğru olan demokrasiyi kitle örgütlerinde uygulamalı, içsel olgu haline getirmeliyiz. Bunun zemini vardır, yaratılabilir, yaratılıyor.

Kitle ile beraber ön saflarda aktif militan mücadele yürütenler kitlenin verdiği görevi yerine getirerek aynı zamanda perspektif sunabilenler sendikamızı ileriye doğru götürülebilirler. Yönetim buyurganlar kurulu olamaz.

Dünyayı anlayıp yorumlamakla yetinmeyelim. Haydin hep beraber dünyayı değiştirelim.

Bir Devrimci Öğretmen

Yazı İşleri Müdürümüz Hüseyin Durmaz'ı Gözaltına alan İzmir Polisi İşkenceyi Sürdürüyor!

BİZİ YILDIRAMAZLAR

Faşizmin saldırıları her alanda ve çok yönlü olarak sürüyor. Dergimizin geçen sayısında, yapılan son saldırılara, baskılara değinmiştik. Saldırıları yine çok yönlü sürüyor. Her gün yeni katliamlar, yeni saldırılar, yeni kayıplar ve baskılar yaşanıyor. İşçi-emekçi kesimlerin mücadelesi yükseldikçe faşizm saldırganlaşıyor. Faşizm devrimci durumu, saldırılarıyla bastırmaya, yoketmeye çalışıyor. Faşizmin saldırıları ve yükselen mücadeleyle ortam sertleşiyor. Faşizm ancak bir devrimle yıkılır. Bu nedenle faşizme karşı mücadele sertleşerek faşizmin korkusunu artırıyor.

Faşizm hiçbir ayırım yapmadan saldırıyor. Her türlü mücadeleyi şiddetle bastırmaya çalışıyor. Devrimcilere yönelik infazlar, ilerici, yurtsever, devrimci basına yönelik baskılar katletmeye kadar varıldı.

Biz Devrimci Emek olarak Kürt-Türk proletaryasının ve emekçi kesimlerin sesi olmaya devam edeceğiz. İlk sayımızda saldırılara ve baskılara uğrayacağımızı bilerek yola çıktığımızı belirtmiştik. Bu süreç içerisinde bir çok saldırıya ve baskıya maruz kaldık. Bu baskılar her seferinde kararlılığımızı daha da artırmaktadır. Bu güne kadar boyun eğmedik, bu günden sonrada boyun eğmeyecek mücadelemizi sürdüreceğiz.

Devrimci Emek yazı işleri müdürü olduğumdan bu yana 2 yılda 10 kezden fazla gözaltına alındım. Bir çok arkadaşımıza ve devrimcilere yapılan baskıları yaşamak mücadelemizin başında bilinenlerdi ve yaşıyoruz.

Son sayımızda belirttiğimiz üzerimizdeki baskılar yine sürüyor. DİSK mitinginde bir arkadaşımız gözaltına alındı. Özel sayılarımıza da toplatma kararı olmadığı halde el konuldu. Telefonla tehditler yapılıyor. 10 Ekim cumartesi günü İzmir Karşıyaka Belediyesi önünde kamu çalışanlarının düzenlediği pankartlı balon önünde kamu çalışanlarının düzenlediği pankartlı balon uçurma ve basın açıklamasının fotoğraflarını çekerken gözaltına alıyorum. Sivil polisler beni zorla götürürken dergici olduğumu belirtiyorum. Buna rağmen işlediğim «büyük suçtan» dolayı zorla götürüyorlar. Bu sırada kalabaha da duyurarak, fotoğraf çekmenin suç olmadığını bu hakkımızın olduğunu ve engellenemeyeceğini söylerken polis arabasına götürülüyorum. Ben polis arabasına binerken dışarıdaki kamu çalışanları da saldırıya uğruyor. Aradan 3 dakika kadar bir süre geçince 5 kişiyi daha getiriyorlar. Çevrede birikenler alkışlarla yuhlayarak polisi protesto ediyorlar.

Karakola götürülüyoruz. Kapıdan girince yanyana duruyoruz. Dergici olduğumu bilen bir sivil polis kim olduğumu soruyor. Devrimci Emek Dergisi sahibi ve yazı işleri müdürü olduğumu belirttiğim anda yumruklar inmeye başlıyor. Dışarıdan duyulacak şekilde «İnsanlık onuru işkenceyi yenecek» sloganlarını atmaya

başlıyorum. Tekme ve yumruklarla içeriye alınıyorum. Arka bölümde Jop, tekme, tokat ve yumruklarla bütün köpekliklerini sergileyerek saldırılarını sürdürüyorlar. Onlar bütün iğrençliklerini sergilerken, ben de sloganlarla karşı koyuyorum. Diz üzerine çök, zıpla gibi emirleri boşlukta kalıyor. Devrimci iradeye bir kez daha yeniliyorlar. Saldırıya başlarken, çevik kuvvete bağlı bir polis dışarıda kimseyi dövemedim, kimseye vuramadım» diyerek ağzından salyalarını akıtarak o eksikliğini üzerimde gidermeye çalışıyordu. 5 kişi civarındaki it sürüsü 15 dakikaya yakın bir süre boyunca kafama ve vücudumun her tarafına vurarak benim boyun eğmemi boşuna bekletiler. Aynaya baktığımda suratımın değiştiğini görüyorum. Dışarıdan gelen bir polisin «durun dövmeyin» emri ve kısık sesle «doktora çıkacaklar» demesi üzerine jopu bırakıp yumrukla ve kendilerine göre daha düzenli olarak saldırı biraz daha sürüyor.

Daha sonra tutanak için yukarı çıkarılıyor. Karakolda 2 saat kadar kaldıktan sonra mahkemeye çıkarılıyor. Karakoldayken kafasından yaralanmış olan Rıza Çetin doktora götürülüyor. Detaylı tedavi gerektiğini belirten doktor film çekilmesini istiyor. Tehlikeli durum olduğunu belirtiyor. Ama yaralı arkadaş tedavi edilmiyor. Suçüstü mahkemesine çıkartılıp serbest bırakılıyor. Polis gözaltına alırken makinamda bulunan fotoğraf filmlerini ve çantamdaki dergilerimi vermiyip gasp ediyor. İşkence ve dayak nedeniyle suç duyurusunda bulunuyoruz. sevkedildiğimiz adli tabiplikten ben 7 gün diğer arkadaşlar 5 ve 3 günlük rapor aldık.

Yine tekrar ediyoruz bu ne ilk ne de son olacak. Biz baskılar karşısında mücadelemizi daha da yükselterek sürdüreceğiz.

Hüseyin Durmaz

YENİ DÖNEME GİRERKEN SORUNLARIMIZ

Devrimin nesnel koşullarının olgunlaştığı ülkemizde, olgunlaşan nesnel koşullar yaşamın her alanında kendisini datıyor. Eski yönetim biçimleriyle, ülkeyi yönetemeyen tekeli sermaye halk üzerinde katıksız bir faşizm uyguluyor. Düzenin dışına çıkma eğilimi gösteren işçi sınıfı ve halkın üzerine, devlet, tanklarla, silahlarla, kanla gidiyor. Sömürü düzenini koruyabilmek için halkı katletmekten başka çare göremiyor. Hergün onlarca, yüzlerce insanın katledildiği ülkemizin dört bir yanı kan gölüne dönmüş durumda. Kürt halkının bastırılmaz ulusal devrimci mücadelesi, tekeli sermaye için her geçen gün daha da büyük bir tehlike arz etmeye başladı. Şımak, Çukurca, Kulp... vb. katliamlar karşısında Kürt halkı sinmediği gibi, daha bir öfkeli, daha bir kararlı olarak sokaklara taşmaya başladı. Türkiye ve K. Kürdistan'da bir iç savaş yaşanırken tekeli sermaye gittikçe derinleşen ekonomik ve siyasi bir krizin içerisinde çırpınıyor.

İşte Türkiye'de böyle bir durum yaşanırken, üniversitele- rin ve üniversite gençliğinin durumuna baktığımızda, ülke koşullarına hiçte yakışmayan, üniversite gençliğinin layık olmadığı bir tabloyla karşılaşılıyor. Ülkemiz emekçi halkına oranla daha çok okuyan ve sorunları daha kolay görebilen öğrenci gençliği, toplumsal sorunlara daha duyarlı olması gerekirken duyarsız kalmıştır. Geçtiğimiz senelerde başlayan, öğrenci demeklerinin gerilemesi, kitleden kopması ve dağınlığı iyice belirginleşmiş, öğrenci demekleri parmakla sayılabilecek kadar örgütlü, insanın bulunduğu küçük marjinal yapılanmalar durumuna gelmiştir. Üniversite gençliğinin içerisinde, içinde devrimci bir potansiyel barındıran büyük bir kesim bulunmasına rağmen, bu büyük kesim dahi bir türlü demeklere ve mücadeleye çekilememiştir.

Üniversitelerin açıldığı ve binlerce yeni öğrencinin eğitime başladığı, demeklerin toparlanması için birlik arayışlarına gildiği şu günlerde, geç bile kalınmış olsada, bu güne kadar yapılan hata ve eksikliklerin, demek sorunlarının net bir biçimde ortaya konması ve çözüm yollarının bulunması gerekmektedir. Geçmişin eksiklikleri ve hataları üzerine kurulacak birlikler ve ne kadar iyi niyetli de olsa toparlanma çabaları boş birer çaba olarak kalacaktır. Sağlıklı birlikler ancak sağlam temeller üzerine oturtulabilirse gerçek anlamını bulabilir. Bu doğrultuda biz, demeklerde gördüğümüz hata eksik ve sorunları ortaya koyup, çözüm yolları üretmek için genel bir değerlendirme yapmayı uygun buluyoruz.

Bizce göze batan ilk sorun demek örgütlenmelerinin gerçek bir örgütlülük haline getirilememesi, demek içinde bir keyfiyetin ve dağınlığın var olmasıdır. bir örgütü örgüt yapan temel ilke demokratik merkezyetçi işleyiş ilkesidir. Bu ilke tabanın düşünceleri ve istekleri doğrultusunda merkezin karar alması ve alınan bu karara tüm üyelerin zorunlu katılımını gerektirmektedir. Bu işleyişte azınlık olanlar, düşüncelerine uymasada kararlara uymak zorunda olup, eleştiri hakkına sahiptir. Demek içerisinde muhalefet yürütebilecek olan bu azınlık, her zaman için çoğunluk olabilme şansınada sahiptir. Ancak bu şekilde işleyen bir demek disiplinli ve gerçek an-

lamda bir örgüt olabilir. Fakat ne yazık ki demekler ilk çıkış dönemlerinden sonra bu işleyişe hiçbir zaman sahip olamadılar. Demek üyelerinin büyük bir kesimi ne kadar bu ilkeyi savunsalarda, pratikte uygulayamadılar. İstenilen eyleme katılmadı istenilmeyen eyleme katılmadı. Demeklerin yürüttükleri kampanyalarda ya görev alınmadı, ya da alınan görevler layıkıyla yerine getirilmedi. Bunda da demek içerisinde bulunan ve toplumsal mücadele içerisinde çeşitli örgütlerde örgütlü bulunan üyelerin kendi örgüt çıkarlarını, genel hareketliliğin önüne koymaları ve demeklerde birebir adam örgütlemek amacıyla yeraltı etkili olmaktadır. Demek yönetimine giremeyen ya da etkili olamayan gruplar demek içerisinde aktif olarak çalışmayı ve hep beraber eylemler örgütleyip, demeklerini güçlendirmek için çalışmayı eksik bıraktılar. Demeklerin çoğu işi ve çalışmalarını demek yönetimlerine ve birşeyler yapmak isteyen bağımsız insanlara terk edildi. Azınlık olup demek yönetimlerinden uzak kalan gruplar bu durumdayken, demek yönetimine gelenler ise ikameci bir mantıkla hareket etmeye başladılar. Demeklerde kendi örgütsel kararlarını dayatarak bunları hayata geçirmeye çalıştılar. Bu da demokratik merkezyetçi ilkede doğal olarak aksamaları meydana getirdi. Yönetim ile demek içerisindeki azınlık grupların örgütsel kararlarının çatışması bu sonucu her zaman için doğuracaktır. Bu doğrultuda demekler kendilerini aşan durumlarda karar almamalı ve demek yönetimleri kendi örgütsel kararlarını demek üyelerine dayatmamalıydı.

Gerek demek yönetimlerinin ikameci mantığı, gerek se azınlık grupların grup çıkarı, küçük hesapları, ne demeklere ne de kendi örgütlerine bir yarar sağlayamazdı ve sağlayamazdı da. Bu gün demeklere bakıldığında karşılaşılan tablo ve demek içerisindeki grupların hala üç beş kişiden oluşması bunu doğrular yöndedir. Demekler, üniversite öğrencilerinin örgütlülüğüdür ve bu örgütlülük içerisinde bulunan öncü misyonunu yüklenmiş devrimci öğrencilere düşen geniş öğrenci kesimini mücadeleye çekebilmek ve bu kesimi demek çatısı altında örgütlemek olmalıdır. Bunu başarmakta demekleri disiplinli, kararlı ve sağlam birer örgüt haline getirip, bu çatı altında birlik içerisinde çalışarak mümkün olacaktır. Aynı zamanda bu bakış açısıyla, nitelikli bir öğrenci hareketi yaratmaya çalışıp, doğru politikalar üretip, bu politikaları doğru pratiklerle hayata geçiren grup veya gruplar güçlenecek, kitleleşecek ve demek içerisinde yönlendiriciliği ve inisiyatifli eline alacaktır.

Yine bir başka sorunda demek üyesi öğrencilerin kendilerini geniş öğrenci kesimden soyutlamalarıdır. Sürekli olarak kantin ve yemekhanelerdeki demek masalarına ve bu binalara hapsolmaları derslere girmedikleri gibi, diğer öğrenciler için önemli olan sorun ve değerlere yüksekte bakan demek üyeleri, üniversite içinde öğrencilikten ve öğrenci sorunlarından kopuk bir grup oluşturdular. Basından ve diğer kanallardan sürekli olarak demek üyelerini «bunlar anarşist, terörist, örgüt üyesi» diyerek kendilerince karalayan, bizleri ortak ka- nıştıran, öldüren, parçalayan vahşiler olarak tanıtmaya çalışan

polis ve yöneticilerin çabaları ve demek üyelerinde kendilerini dış çevreye kapamaları, diğer öğrencilerle ilişki kurmaları, yalnızca forumlarda diğer etkinliklerde bahçeye, yalnızca sınıf konuşmalarında sınıflara çıkmaları öğrenci gençliğinde demek ve üyelerine kuşkuyla bakmalarına yol açtı. Öğrenciler demek üyelerinden korkar ve onların bulunduğu ortamlardan kaçır oldular. Demek üyelerinin arkadaş çevreleri bile yine demek üleriyle sınırlı kaldı. İçlerinde belli bir potansiyel taşıyan ve akademik ve demokratik mücadelenin bir ucundan tutmak isteyen insanlara dahi kendimizi tam olarak anlatamadığımızdan, onların istek ve taleplerini karşılayamadığımızdan dolayı aramıza alamadık.

Üniversitelerin yeni açıldığı ve eğitime başladığımız şu günlerde demek içerisinde bu sorunda sık sık gündeme girer oldu. Herkes zaten yaz dönemi belirlemiş olduğu düşüncelerini hayata geçirmeye başladı. Bir takım üyeler hala eskisi gibi devam ederken, diğer taraftan bir grup üye ise çözüm ortadayken başka bir uca savruldu. Başını, zaten mücadeleden elini eteğini çekmekte olan eski DY gençliğinin çektiği bu uç ise salt derslere girmek, sınıflarda olmak ve diğer öğrenciler arasında erimek düşüncesinde. Geniş öğrenci kesiminden soyutlanmamız, insanların bizden ürker, korkar olması karşısında çözüm üretemeyen bu çözümsüzlükle beraber karamsarlık ve yığınlık batağına batan bu kesim çareyi sürekli sınıflarda, derslerde olmak ve öğrenciler arasında kaybolmakta görüyor. Hatta «Biz sınıflara öğrencileri kazanmak için değil mezun olmak için giriyoruz. Herkes kendi sorunuyla kendi uğraşın» diyerek devrimcilikten ve öncü misyonundan vazgeçtiklerini de gösteriyorlar. Sınıflara girmek, derslerde olmak düşüncesinde doğruluk payı olduğunu kabul ediyoruz. Ancak demek mücadelesinin ve bugüne kadarki kazanımların bir köşeye atılması kullanılan mücadele araç ve yöntemlerinin tamamıyla yadsınması, eylemsellikten vazgeçilmesi bu kesimin genel kitle içerisinde eriyip gitmesini getirecektir. Nasıl TBKP gençliği üniversite içerisinde entellektüel ve eylemsellikten uzak, silik bir kesim oluşturduysa, bugünkü devrimci gençliğin gideceği noktada bu olacaktır. Biz sınıflara girmek, derslerde olmak derken bunu öğrenci gençlik içerisinde kaybolmak için değil, aksine öğrencileri sınıflardan tutup, demeklere ve mücadeleye çekebilmek için söylüyoruz. Bir yandan demek örgütlenmesini ve mücadelesini güçlendirme çalışırken, mevcut araçlarımızı daha da zenginleştirerek ajitasyon-propaganda çalışması yaparken ve akademik demokratik mücadeleyi kesintisiz sürdürürken, diğer yandan sınıflarda ve derslerde olarak, diğer öğrencilerle bağlanmayı sağlamlaştırarak, birebir ilişkilerle bu çalışmalarımızı desteklemeli ve sınıflardaki bu öğrenci kitlelerini, özgül sorunlarımıza ve toplumsal sorunlara karşı mücadele için demeklere çekmeli ve demeklerde örgütlemeliyiz. Bölüm ve sınıflarda demeklere bağlı amfi komitelerini oluşturarak, varolan oluşmaları daha da güçlendirerek demek örgütlenişini geliştirmeli ve sınıflara kadar sokmalıyız.

Demeklerin disiplinli sağlam birer örgüt haline getirilemesi demek üyelerinin kitleden soyutlanması ve kötü bir görüntü sergilemesi ve demeklerde tam anlamıyla akademik ve

demokratik mücadele verilememesi demeklerin bugün yaşadığı sorunlar olan; dağınlığı, kitleselleşememeyi ve öğrenci gençlik gözünde marjinalleşmeyi de beraberinde getirdi. Yazımızın bu bölümüne kadar ilk iki sorunu ortaya koyduktan sonra bu bölümde de akademik ve demokratik mücadele üzerinde duracağız.

Ülkemizin üzerinden 12 Eylül gibi bir silindir geçmiştir. 12 Eylül yalnızca o dönemde yaptığı baskı, işkence ve katliamlarla kalmamış, uyguladığı politikalar eğitimde, kültürde, sanatta... vb. yaşamın her alanında günümüze kadar gelmiştir. Uygulanan bu politikalarla bencil, pasif, gölgesinden bile korkan bireysel kurtuluşa yönelmiş bir gençlik yaratılmıştır. Bu durum üniversitelerde de kendisini göstermiş yoz kültürüyle, yoz ilişkileriyle, kendi hakkını bile aramadaki acizliği ile geniş bir lümpen kitle yaratılmıştır. Öğrenci demekleri kuruluşlarıyla beraber; kültürde, sanatta, insan ilişkilerinde bu yozlaşmayı kırıp, öğrenci gençliği değiştirme ve geliştirme görevinde üstlenmiştir. Nevar ki öğrenci demekleri bu şekillenmeyi kırmakta, insanları sorunlara duyarlı hale getirmekte ve değiştirmekte yeterli çabayı harcamamıştır. Kısmen demeklerin etkisi, kısmende kendi çabalarıyla düzenin dışına çıkan öğrenciler bir araya gelerek demeklerde salt politik mücadele verdiler. Akademik ve demokratik mücadelenin, akademik kısmının rafa kaldırılarak sırf diğer yön üzerine eğilimesi ve bunun bile layıkıyla yerine getirilmemesi, demeklerden gidenin yerinin doldurulamaması gelişmek, artmak bir yana, gerilemeyi getirdi. Demeklerin forumlarını, yürüyüşlerini, çatışmalarını uzaktan seyreden ve kendi sorunlarına daha duyuşuz kalan bu geniş öğrenci kesiminin doğrudan politik bir mücadeleye katılmalarını beklemek de doğru olmazdı zaten.

Öğrenci demekleri, katliamlara, işkencelere, faşizme, ulusal soruna ... vb. yönelik, yapılması zorunlu olan eylemler yaparken, akademik sorunların çözümüne ilişkin yeterli çabayı harcamadı, mücadelenin bu yönünü eksik bıraktı. (Bunu da yaptık demek için yapılan bir iki küçük eylemde ise gerekli çaba harcanmadığı gibi bu bile birçok anlayış tarafından reformistlikle suçlanmıştı.) Oysa ki hangi alanda olursa olsun bir yandan devrimciler toplumsal sorunlara yönelik, politik eylemleri hayata geçirirken diğer yandan ise o alanda var olan fakat politik mücadeleye katılacak duyarlılıkta ve bilinçte olmayan geniş kitleyi, kendi özgül sorunlarından yola çıkarak, hareketlendirmeli ve zamanla bu harekete politik bir nitelik kazandırarak devrim mücadelesine bağlamalıdır. Üniversitelerde durum bundan farklı değildir. Demekler öğrencilerin özgül sorunları olan akademik sorunlardan yola çıkarak bir hareketlilik yaratmalıdır. Zaten bu hareketlenmeyle birlikte polisi ve idaresiyle, devleti karşısında bulacak olan öğrenci gençlik, sözle uzun sürede anlatılamayacak bir çok şeyi kendi gözleri ile görecektir, bilince çıkaracaktır. Bu hareketliğin önderliğini ve öncülüğünü yapacak olan devrimci öğrenciler ise kitle önünde yapacakları her konuşmada, dağıtacakları her bildiride asacakları her afişte ve her birebir ilişkilerinde bu sorunların sistem kaynaklı olduğunu, kapitalist sömürü düzeninin yıkılıp, yerine sosyalizm gelinceye dek hiçbir sorunun kökten çözülemeyeceğinin propagandasını yaparak bu

hareketliliği mücadeleyi kapitalizme karşı yönelteceklerdir. Şu anda hemen akla; bu arada bunca katliama, baskıya, işkenceye sessizmi kalınacak sorusu gelebilir. Tabii ki kalınmayacak, üniversitelerdeki devrimci öğrenciler mevcut olan tüm güçleriyle; toplumsal sorunlara, gündemdeki olaylara yönelik, ajitasyon-propaganda çalışmalarını ve eylemlerini, darlaştırmak, kitle körkar, kitle kaçır gibi hiçbir endişeye kapılmadan sürdürmelidirler. Yazımızın şu ana kadar ki bölümünde derneklerin gerilemesine neden olan temel eksik ve hataları göstererek, çözüm önerilerimizi ve derneklere bakış açımızı belirttik. Fakat demeklerin istediğimiz düzeye gelmesi yalnızca tartışarak ve yazarak olanaksızdır. Bunun için derneklere görülen hata ve eksikler bir an önce pratik mücadele içerisinde çözümlenmelidir. Yeni döneme girerken karşımızda akademik ve demokratik mücadeleyi hızlandıracak, daha geniş kitleye seslenilerek, bu kitleyi mücadeleye çekebilecek sorunlar duruyor. Bu sorunların üzerine yeterince eğilmek ve pratik mücadelesini vermek; demeklerin toparlanmasına, sorunlarımızın giderilmesine ve daha geniş kesimlerin mücadeleye çekilmesine olanak sağlayacaktır.

Üniversiteler açılmadan kısa bir süre önce İstanbul Valisi, Emniyet müdürü, jandarma komutanı ve Rektörlerin yer aldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantı sonucu alınan kararlar burjuva basın bile «Üniversitelerde sıkıyönetim» olarak yansıttı. Aslında daha öncede var olan bu uygulamaların, böyle bir toplantıda karar olarak alınıp kamuoyuna yansıtılması; Üniversitelerdeki baskıların, polis saldırılarının ve atılmaların meşrulaştırılmasından ve devrimci demokrat öğrencilerin gözünü korkutmak çabasından başka birşey değildi. Bu güne kadar zaten üniversiteler polis işgali altında olup, girişlerde kimlik kontrolleri ve üst aramalar yapıyordu. Devrimci öğrenciler keyfi olarak gözaltına alınıyordu. Okul içlerinde veya önlerinde bulundurulmuş çevik kuvvet ve sivil polisler en ufak bir hak arama mücadelesinde öğrencilere saldırıyordu. Okul idaresi hak arama mücadelesi veren öğrencilere disiplin cezaları veriyordu. Geçtiğimiz senelerde yürürlükte olan bu uygulamaların karar olarak, sanki yeni şeylermiş gibi karşımıza çıkarılması, öğrenci gençlik mücadelemizde temelde birşey değiştirmiyor. Fakat şüde açıktır ki; bu sene üniversitelerdeki baskı ve polis saldırıları daha da artacak. Gerek kayıt dönemi danışma ve rehberlik masalarındaki arkadaşlarımıza yapılan polis saldırıları, gözaltı ve işkenceler, gerekse geçtiğimiz 3-4 hafta içerisinde yapılan keyfi gözaltılar bunun göstergeleridir. Geçtiğimiz sene olduğu gibi bu sene de üniversitelerde polise karşı mücadele verilmeden, akademik ve demokratik bir mücadele verilmesi olanaksız olacaktır. En küçük bir hak alma mücadelemiz bile karşısında polisi bulacaktır. Bunun için daha şimdiden başlatığımız kampanyalarla polis teşhir edilmeli ve öğrenci kitlesine polise ve devlete karşı mücadele bilinci verilmelidir.

Bir yandan çıkarılan kararlar ve arttırılan baskılarla öğrenci gençlik hakkını arama mücadelesinden uzaklaştırılmaya çalışılırken, diğer yandan üniversitelerin paralı hale getirilmesinin adımları da atılıyor. Geçtiğimiz sene paralı üniversiteler karar olarak çıkarılmış ve temelleri atılmıştı. Fakat bir anda pa-

ralı eğitime geçilmesinin tepki alacak olması nedeniyle uygulanmamıştı. Harçlar aynı seviyede tutulmuştu. Öğrenci gençliğin güçlü bir hareketliliğinin olmayışı ve var olan gücünde dağınık olması karşısında paralı eğitim uygulamalarına başlandı. Üniversite harçları bir anda ikiyüzbin ile bir buçuk milyon lira arasında değişen rakamlara yükseltildi. Bu daha önce defalarca söylediğimiz gibi; devletin, üniversiteleri işçi ve emekçi çocuklarına kapatarak, sadece burjuva çocuklarına eğitim hakkı tanıyacağına göstergesidir. Gerçekten de astronomik rakamlara yükselen bu harçların, işçi ve emekçi aileler tarafından karşılanması olanaksızdır. Önümüzdeki senelerde, bu yüzde oranıyla harçların geleceği noktayı düşünürsek; üniversitelerde okuyan işçi ve emekçi çocukları için okulu bırakmaktan, üniversite kapılarına dayananlar için ise hiç imtihana girmekten başka çare kalmayacaktır. Bu durum sanıldığı gibi üniversite öğrencileri tarafından umursanmıyor ve düşünülüyor değil. Konuşulduğu zaman hemen her öğrenci yükselen harçlara tepki duyduğu gibi üniversite daha şimdiden sayılan hiçte az olmayan bazı öğrenciler okulu bırakmış veya kayıt dondurmuş durumdadır. Herkesin dağınık bir şekilde tek tek tepki duyduğu harç sorunu öğrenci dernekleri için bir çıkış noktası olacaktır. Bu tepkileri bir çatı altında toplamak, yönlendirmek ve sisteme karşı yönelmek görevi, öğrenci derneklerinin üzerine düşüyor. Bu da bıkmadan, usanmadan propaganda yaparak ve değişik ve çekici eylem biçimlerini hayata geçirerek yaratılabilir.

Harçların yanısıra bazı üniversitelerde %100'e varan yemek zamlarında çözülmesi gereken bir başka sorundur. Devlet üniversitelerinde gençleri parasız bir şekilde okutup, yemek, barınma vs. gibi sorunlarında çözmesi gerekirken, öğrencilerin kullandığı her yeri ticarethaneye çevirmekte, Yurt zamları, yurt kantin ve yemekhanelerinin özelleştirilip, ticarethaneye çevrilmesi, okul yemeklerine yapılan zamlar, medikolların paralı hale getirilmesi sorunlarının çözümü öğrencilerin ve öğrenci derneklerinin vereceği mücadeleye bağlıdır. Bunlar öğrenci derneklerinde tartışılmalı ve geniş kesimler bu mücadeleye çekilmelidir.

Değınmeden geçemeyeceğimiz birbaşka sorun ise geçtiğimiz sene güçlenen, palazlanan ve saldırmaya hazır sivil faşist güçler olacak. Devlet tarafından desteklenen ve eğitilen bu güç, bizim akademik ve demokratik mücadelemizin güçlendiği her an karşımızda olacaktır. Geçen seneki çatışmalarda gerçek yüzünü sergileyen, fakat buna rağmen sol içinde görüş ayrılıklarına yol açan sivil faşist güçlere karşı görüş ve düşünceler netleştirilmeli ve saldırıları karşısında birlik içinde, devrimci şiddetle karşılık verilmelidir. Bu ihtimal karşısında genel öğrenci kitlesine sivil faşistlerin gerçek yüzü anlatılıp, teşhir edilmelidir. Dün demeklere saldıran, yarı ise tüm halkı karşısına alacak olan bu güce karşı mücadele bilinci verilmelidir.

Öğrenci derneklerinin önünde zor ama başarılabılır zorunlu bir görev var: Geniş bir öğrenci hareketi yaratarak, bu hareketi devlete yönelmek ve toplumsal muhalefet içerisindeki layık olduğu yeri almak. Bu da tüm grup çıkarıcı düşüncelerin, birliği zedeleyici hareketlerin bir köşeye atılıp, tüm dernek üyelerinin daha fazla, daha fazla ve yine daha fazla çalışmasıyla mümkün olacaktır.

LİSELİ GENÇLİK VE EĞİTİM

Türkiye’de liselerin, içinde bulundurduğu çelişkiler, buralarda yaşanan sorunlar üzerine yazı yazmak, ancak eğitim üzerine yoğun araştırmalar yapmakla mümkündür. Biz, «Liseli Devrimci Öğrenci Birliği» (Liseli DÖB) olarak bu yazıyı eğitim üzerine bir araştırmaya giriş mahiyetinde ve bir başlangıç olarak yazıyoruz. Yazımızı yazarken de araştırmamıza başlar kende biliyoruz ki alanımız olan liselerde yaşanan sorunlar, genel olarak sınıflı toplumlarda eğitimin iç çelişkilerinden bağımsız sorunlar değildir. Bu yüzden bu yazıya sınıflı toplumlarda eğitimin amacına, niteliğine kısaca değinerek başlamayı uygun gördük.

Sınıflı toplumlarda eğitimin amacı; üretimin sürekliliğini sağlamak için gerekli olan bilgi ve beceriyi kişilere kazandırmaktır, yani sömürü düzenin sürdürülebilmesi için gerekli itaatkar, sömürüyü kader olarak benimsemiş, boyun eğmiş, bilimsellik ve kültürden yoksun, aynı zamanda bu acizlik içinde tamamen kendi çıkarlarını düşünen emekçi yığınlar ile, bu emekçi yığınları sömürecek, sömürü yöntemlerini geliştirebilecek bilgi ve beceriye sahip, idealist felsefenin ve özellikle pragmatizmin kişiliklerini oluşturduğu sistemin egemen sınıfına burjuvaca düşünen beyinler aktarmaktır. Aynı zamanda düzenin devamı için gerekli olan işsizleri yetiştirmekte eğitimin üzerine düşen görevlerdendir. Eğitim süresi boyunca yanlış sınıfa yanlış eğitim verilmemesine de büyük özen gösterilir. Bu da eğitimin paralı hale getirilmesinin en büyük nedenidir. Bu niteliğiyle eğitim tamamen egemen sınıfın desteği ve hizmetinde, fakat egemen sınıf adına devletin yönetiminde, sistemin korunması ve sürekliliğinde kullanılan en büyük kurumlardan-

dır. Bu nedenle sömürü sisteminin yıkılmasında, eğitimin bu işlevlerinin tasfiyesinin ve halk içinde yarattığı etkinin kırılmasının büyük önemi vardır. Nasıl ki sömürü sisteminin devamını sağlayan eğitim ise, geleceğin sınıfsız, sömürsüz sistemini yaratacak olan da eğitimidir. Sınıflı toplumlarda sömürünün devamını sağlayan eğitim, toplumların daha ileriki aşamasında ilerici, bilimsel bir nitelik kazanacaktır. Bu niteliğin kazanılması eğitimin içeriğini belirleyen sınıfın değişmesiyle mümkündür. Ve bu işçi sınıfı kendi diktatörlüğünü kurduktan sonra gerçekleşecektir. Çünkü bir toplumdaki üretim ilişkileri, o toplumda varolan kurumların (eğitimde dahil) amaç ve niteliğini belirlemede temel etkindir. İşçi sınıfı diktatörlüğü olan bir toplumsal yapı, diğer toplumsal yapılara göre ilerici bir yapıdır. Çünkü işçi sınıfı toplumu yeniden şekillendirecek tek devrimci sınıftır. Bunu, sınırların ve sınıfların kalkması yolunda, bir sınıf olarak kendini yok etme amacından anlıyoruz. Biz eğitim alanında bulunanlara ise; bu nitelik değiştirmeyi beklemek değil, toplumdaki bu altüst oluşu gerçekleştirmek için çalışmak ve sosyalizmi müjdelemek düşer. Bu müjdeyi de eğitim alanındaki akademik demokratik kazanımlarımızla ve rebiliriz.

ÜLKEMİZDE EĞİTİM

Ülkemizde eğitim, çocuğun doğumundan itibaren (her ülkede olduğu gibi) aileyle başlıyor. Türkiye’nin ekonomik alt yapısına bağlı olarak gelişen, yetişen kapitalist sistemin değer yargılarına sahip aile, çocuğunu da, yaşayarak veya eğitimle kazandığı bilgi ve görgüyle yetiştirmeye başlıyor. Çocuk üzerindeki eğitimde, ailenin ekonomik durumu çok önemlidir. Çünkü ailenin kültürü, ekonomik durumundan

bağımsız değildir. Emekçi bir ailenin çocuğu, ailesi tarafından, karakter olarak, bir emekçinin özelliklerini taşıyacak şekilde yetiştirilmeye başlanır. Aynı şekilde burjuva ailenin çocuğuda burjuva kültürüyle yetiştirilir. Bunun dışında ailenin verdiği eğitim, temel din eğitimine dayanır. Toplumun tüm kesimlerinde geçerli olan din olgusunu ailenin çocuğuna kazandırması gayet doğal ve mecburi hale getirilmiştir.

Ailedeki eğitimden sonra ilk okulda eğitim tamamen devletin güdümüne girer. İlkokullarda asıl amaç, Türk milliyetçiliğinin (şovenezmin) temellerini atmak böylece bu okullarda bulunan diğer uluslara mensup öğrencilerin asimilasyonunu sağlamak, ailece temelleri atılmış olan şükürçülüğe alıştırma, ezilme ve sömürüye boyun eğmeyi sağlamak açısından egemen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki en büyük silahlarından olan din olgusunu iyice körüklemek ve bilimsellikten uzak idealist felsefenin temellerini atmaktır.

Bu sağlam temellerin atıldığı kimse artık bir üst kuruma terfi ederek orta öğretime geçer. Bu dönem tam ergenlik çağına rastlar. İnsanların kişiliklerinin oluşmasında çok önemli olan bu çağ özellikle kişilerin kişiliklerinin bastırılmış mı yoksa direngen, mücadeleci bir kişilik mi olacağı konusunda şekillendikleri dönemdir. Bunu çok iyi bilen burjuvazi, özellikle emekçi çocuklarını sindirme politikaları güden eğitim programları geliştirmiştir. Kendi çocukları için ise, özel, paralı okullar açmıştır. Devlet okullarına göre daha serbest olan ve nispeten iyi eğitim veren bu okullarda geleceğin sömürücüleri yetiştirilir. Emekçi çocukları ise burjuvazinin yönetimindeki devlet okullarında, orta öğretimin son eğitim gördükleri

kurum olduğu düşünülerek, sisteme tam olarak hazırlamak amacıyla her geçen gün daha fazla baskıya maruz kalmaktadırlar. Ama bu kurumdan çıktuktan sonra yine bırakılmıyorlar.

Bu seferde askerlik veya üniversite gibi sindirme politikalarının egemen olduğu, fakat birbirinden az da olsa farklı eğitim kuruluşlarına geçiyorlar. Askerlik tamamen, politik olarak sindirme metodlarının geliştirilip uygulandığı bir kurumdur. Burada mücadele etmeden bu eğitime boyun eğmiş ve verilmek istenen politikayı benimsemiş insanlar ömürleri boyunca «Vatan, millet, sakarya» edebiyatı yaparak üzerlerinde bir çok baskı ve sömürü metodları denenirken bile gözlerini gerçeklere kapatır ve sistemin çarkında bir dişli olarak hayatlarını sürdürürler.

Üniversiteler de ise toplumun nispeten aydın kesimleri yer alır. Bunu göz önüne alarak baskıyı askerlikteki kadar boyutlandıramazlar ve göstermelik haklar vererek buradaki genç kitleyi susturmaya çalışırlar. Fakat sistemde sağlam dişliler olarak yer almaları için yapılan çalışmalar, bütün kurumlardan daha güçlü, ileri yöntemlerle gerçekleştirilir. Buralardan yetiştirilen insanlar geleceğin teknik olarak tek yönlü geliştirilmiş, bir alanda uzmanlaştırılmış kafa emekçileridir. Burada kafa ve kol emeği arasındaki çelişkiler boyutlandırılır. Ve genelde geleceğin küçük burjuvaları yetiştirilir.

Bütün bu olumsuzluklara, elemelere karşı halen direngen kişiliklerini, boyun eğmeme karakterini kaybetmemiş, mücadele yolunu seçmiş insanlar vardır. Bu kişilere düşen görev, yaşamın her alanında sınıf mücadelesini yükseltmek ve sistemin yıpratmış kişiliksizleştirdiği kişileri sisteme karşı mücadeleye çekmektir. Ama bu yol yürünmesi zor olan, sistemin devamında kârı bulunanlar tarafından birçok engel-

le donatılan bir yoldur. Bilinmesi gereken tek şey ise yolun sonunda zaferin olduğudur. Geleceğin aydınlığına inanan, zaferin müjdesini bilimsel düşünüler ve doğru tahliller yoluyla almış kimseler, halkların kardeşliği ve sınıfsız sömürsüz toplumu yaratma yolunda ilerlerken, güçlerine güç katarken, sistemin efendilerine düşen, son zamanlarını iyi değerlendirmek ve can çekişme süresini biraz daha uzatabilmek için sonuçsuz çarpınışlardır. Bu çarpınmalarını emekçi yığınlar üzerindeki baskılarını arttırarak, dünyayı her geçen gün daha da çekilmez hale getirerek gösteriyorlar. Bizim gençler olarak görevimiz, bize zaferin çok yakında olduğunu anlatan tüm çarpınışlara (baskılara) boyun eğmeden, sınıf bilincimizi kaybetmeden, bulunduğumuz her alanda kısıtlanmış demokratik haklarımızı aramak bu mücadeleden yola çıkarak mücadelemizi sömürünün asıl kaynağına yöneltmektir.

Alanlarımızın orta öğretim olduğunu söylemiştik, birazda bu alanlara özel sorunlara değinip, hangi sorunlardan yola çıkabileceğimizi anlatmaya çalışalım.

Orta öğretimde verilen derslerin bilimsellikten uzak olması bu alandaki en temel sorunlardan biridir. Verilen dersler tamamen metafizik metodla, idealist felsefenin yerleştirilmesine yönelik olduğu için buralarda yetişen hiçbir öğrenci dünyayı algılama ve değerlendirmede doğru bir bakış açısı yakalayamıyor. Bu gayet doğal, çünkü yanlış metodla doğru sonuca ulaşması mümkün değildir. Oysa eğitimin asıl amacı «toplumsal kültürü gelecek kuşaklara aktarmak, bunu yaparkende geleceğin kapılarını açacak anahtar genç beyinlere vermek»(1) olduğuna göre eğitim yaparken tamamen bilimsel metodlar kullanılmalıdır. Ülkemizde orta öğretimde yapılan bilim dışı eğitime örnek olarak, en başta din derslerinin zorunluluğunu verebiliriz. Din,

insanların ilk başta korktukları açıklayamadıkları, güçlerine akıl erdiremedikleri doğa olaylarına boyun eğip, onlardan yaşayabilmek için medet ummalarıyla ortaya çıkmıştır. Daha sonra bilimin gelişmesiyle bu basit doğa olaylarının açıklanması sonucu evrenin, insanın oluşumu dışında açıklanamayan pek olay kalmamıştır. Böylece insanlar doğa olaylarının, algılayabildikleri nesnelere ötesinde, bütün evrendeki olayları kontrol altında tutan, bilinmez bir kuvvete inanmaya başlamışlardır. Bilimsellikten uzak, tamamen hayal ürünü olan din olgusu, sınıflı toplumların oluşumundan itibaren toplumların egemen sınıfları tarafından, ezilen sınıflara boyun eğdirmek, yapılan haksızlıklar karşısında sadece şükretmelerini sağlamak amacıyla kullanılmaya başlanmıştır. Ülkemizin egemen sınıfı olan işbirlikçi tekeli burjuvazi de emekçi yığınları bastırmak amacıyla dini en bilimsel (olması gereken) yapıya bile sokmuştur. Buna eğitim kurumları da dahildir. Eğitim kurumlarına sokulmasının amacı kişilere bu olguyu çekirdekte yerleştirmektir. Bunun yanında nispeten bilimsel dersler de de din olgusunu kuvvetlendirmeye yönelik çabalar vardır. Örneğin, biyoloji dersinde Darwin'in evrim teorisini anlatan öğretmen, dersin sonunda öğrenciyi çelişkiye düşürmekten korktuğu için bu teoriyi «kendine göre» çürütüp dini, körüklemeye çalışır. Bunun yanında en gericisinden en bilimseline kadar verilen derslerin ezberciliğe dayalı olması, bilgilerin pratik yoluyla pekiştirilmemesi sonucu eğitim öğretim olmaktan öteye geçmemiştir. Not, sınıfta kalma korkusu, öğrencinin araştırmacılığını engelleyen, önüne amaç olarak öğrenmeyi değilde ezber yöntemiyle eğitimde başarı sağlamayı koyan uygulamalardır. Eğitimde bilimselliği sağlamak eğitimin amacını değiştirmekle olur. Bunun içinde eğitim alanında bulunanların mücadelesi

gerekir. Sorun, biz öğrenci gençliğin sorunudur, çözümde bizim elimizdedir.

Ülkemizde eğitimin temel sorunlarından biride ulusların anadilde eğitim hakkının olmamasıdır. Okullarda Türk milliyetçiliğinin şovenizm boyutlarında aşılmasının yanında, ulusları asimile etmenin etkili yollarından olan kültürlerini yok etme çabaları da dil sansürü olarak boyutlanıyor. Biz okullarda aynı sorunları paylaştığımız ezilen ulus bireyleriyle birlikte bu sorunların üzerine gitmeliyiz. Ayrıca eğitim, ezilen ulusun ikinci sınıf vatandaş muamelesi gördüğü alanlardan biridir. Kürdistan'daki okul ve öğretmen yetersizliği sebebiyle oralarda yetişen Kürt gençlerinin eğitim hakkı kısıtlanıyor. Gerçi Türkiye'deki eğitim kurumlarındaki çarpık eğitimi almamaları onlar için bir şans, ama bir toplumun bütün fertlerinin eğitim alma hakkının TC tarafından da kabul edildiği düşünülürse, bu durum TC deki eğitimin çarpıklığına örnek olarak verilebilir.

Bilim dışı eğitim ve ulusların asimilesiyle birlikte eğitimde, özellikle orta öğretimde yaşanan en büyük sorunlardan biri de (daha doğrusu ülkemizde eğitimin üstlendiği görevlerden biri) gençliğin apolitikleştirilmesidir. Gençliğin apolitikleştirilmesi için yapılan çalışmalara çeşitli örnekler verilebilir. Mesele kışla tipi disiplin ve ceza yönetmeliği. Okullarda yaşanan dayaktan başlayıp okuldan atmaya kadar uzanan cezalar gençliği sindirmeye yönelik çalışmalardır. Hiç kimsenin başı boş olmadığını başlarında sürekli onları yönlendirecek birileri olduğunu gençlerin beynine kazımak için bu yöntemlere başvuruyorlar. Bu baskılar, sonu intiharlara kadar varacak şekilde boyutlanıyor. En son geçtiğimiz haftalarda İNSA Lisesinden genç bir arkadaşımız bir öğretim üyesinden dayak yemiş ve bunu sindiremediği için okulda buldu-

ğu cam kırıklarıyla intihara kalkmıştır. Oysa bu şekildeki baskılar bizi kendimize zarar vermeye değil, demokratik akademik hak mücadelemizi yükseltmeye yönelmelidir.

Kişilere, kişisel kinini sorunların asıl kaynağına, sisteme yöneltmelerini sağlayacak bilincin verilmesi gerekir. Bu görev de toplumun aydın kesimine düşer. Eğer bu bilinç verilmezse kişisel kazanımlar için yapılan birbirinden kopuk çalışmalar toplumsal kurtuluşu geciktirecektir. Liselerdeki tek tip elbise sorunu da aynı amaca yönelik çalışmalardır. Orta öğretimde tekdüze bakış açısını vermek için öğrencilere zorunlu olan tek tip kıyafet düşünce sistemleride dahil hiçbir şeyde alternatif kabul etmeyen beyinler yetiştirmede etkili bir yöntemdir. Egemen sınıfça ve devlet tarafından ilim irfan yuvası olarak nitelendirilen eğitimde özellikle liselerde, resmi elbiseli subayların verdiği «Milli Güvenlik» isimli derslerde bilimle uzaktan yakından hiçbir ilgisi bulunmayan, tamamen gençliğin sindirme yoluyla apolitikleştirilmesini amaçlayan derslerdendir. Bu derste öğrencilere kolluk güçleri ve bu güçlerin ne kadar kuvvetli olduğu en ayrıntılı detaylarına kadar anlatılıyor. Aynı zamanda okul askeri üst gibi kullanılıyor. Örneğin öğretmen gelirken (bu öğretmen yüksek rütbeli bir subaydır) önceden seçilmiş bir öğrenci «dikkat» çığlığını savurduktan sonra bütün öğrenciler hazırol vaziyetinde öğretmeni selamlıyor ve ders başlıyor. Bütün derslerden daha dikkatli dinlenen derslerde öğrenciler derse ilgilerinden değil öğretmenlerinden korktukları için put gibi oturuyor ve beyinlerinin yıkanmasına izin veriyorlar. Bunları takiben okullarda egemen sınıfın, kolluk güçlerinin ve faşist devletin uzantısı olan gerici yönetim tarafından en büyük suç olarak siyasi olma, özellikle sosyalist ol-

ma ilan ediliyor. Ne yazıkki bu yöneticiler cezalandırdıkları insanların kendileri içinde çalıştıklarını anlamayacak kadar geri kafalılar. Ayrıca her okulun önündeki sivil polis ve etrafındaki cezaevini andıran yüksek duvarlar öğrenciyi sürekli psikolojik bir baskı altında tutuyor. Ve dış dünyadan ilişkilerini kesmeye yarıyor.

Tüm bu apolitikleştirme çalışmalarından en etkili olanlardan biride öğrencilerin içine eğitim süreci boyunca meşgul olacağı gelecek korkusunun yerleştirilmesidir. Her yıl üniversite sınavının daha da zorlaşması, bu sınavı kazanmayı tek kurtuluş yolu olarak gören öğrenciler üzerinde büyük bir psikolojik baskı oluşturuyor. Gece gündüz dersten başka hiçbirşeyle ilgilenmeyen öğrenciler bile bu sınavda başarıya ulaşamıyor. Üniversite kapılarındaki yağılma gün geçtikçe artıyor. Bu durum egemen sınıf için sorun değil, oldukça kâr getiren bir durumdur. Son yıllarda dersanelerin güç bulmasının sebebi tamamen budur. Böylece dersaneye giden öğrenciler belirli gelir düzeyindeki öğrenciler olduğuna göre üniversitelerin sınıfsal yapısında değişmiş oluyor. Üniversite sınavını kazanamayan öğrenciler ise işsizlere katılarak yedek sermaye ordusunu güçlendirmede sisteme faydalı oluyor.

Düz liselerden farklı olarak orta öğretimde önemli yer tutan kurumlardan biride meslek liseleridir. Buralara girişte henüz 13-14 yaşındaki arkadaşlarımız gelecekteki hayatlarında çok önemli bir etken olacak bir seçime meslek seçimine zorlanıyorlar. Hayat hakkında herhangi bir tecrübeye sahip olmadan doğru bir bakış açısı kazanmadan yapılan seçim, tabiki sağlıklı bir seçim olamaz, üstelik ne kadar sağlıklı olursa olsun, önemli olan öğrencinin seçtiği mesleki okul değil, kazanabildiği okuldur. Okulu kazandık

tan sonra yapılacak birşey yok, artık vasıflı bir emekçi olarak yetişip, sistemin hizmetinde bir dişli olarak yaşayacaktır. Meslek lisesi öğrencileri, amacı sözde eğitim ve öğretimi kaynaştırmak olan staj uygulamalarıyla sömürüye ve patron baskısı altında yaşamaya alıştırıyor. Asgari ücretin üçte biri gibi düşük bir ücretle çalıştırılan stajyer öğrencinin çalışması okul tarafından denetlenmediği gibi uzmanlaştığı öğrenim gördüğü alanda değil, nerede elaman eksikliği varsa orada çalıştırılıyor. Daha çok temizlik ve takım götürüp getirme gibi işlere veriliyorlar. Böylece patronlara yeni sömürü alanları yaratılıyor. Örnek olarak Motor Meslek Liselerini alırsak teoride motor teknisyeni pratikte ise temizlik görevlisi olarak yetişmiş diplomalı teknisyenler ortaya çıkıyor.

Yaşanan tüm bu olumsuzluklara rağmen biz eğitim alanındakilere proleter sınıf bilincini kazanıp, tüm zorluklara karşı bilinci korumamız, sistemin kişiliksizleştirme çalışmalarına kapılmamamız, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek için çalışmamız gerekiyor. Bu çalışmaları yaparken diğer alanlarda bulunan kimselelere göre nispeten daha şanslıyız çünkü, eğitim alanındaki olumsuzluklar, çarpıklıklar sistemin bozukluğunu görmede bireylere büyük olanak sağlıyor. Bireyleri bu aksaklıkları düzeltmek için mücadeleye sevk ediyor. Yapılması gereken böyle kişileri açığa çıkarıp, mücadelelerini sınıf mücadelesine bağlamaktır.

Liseli Genç Yoldaş;

Artık susma. Akademik demokratik eğitim hakkını kazanmak için mücadeleyi yükselt.

Bu yolda her kazanımın geleceğin sınıfsız toplumunu yaratmada atılmış bir adımdır.

Gençlik gelecek, gelecek Sosyalizm

Liseli DÖB

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ'NDE İSKENDERUN İMYÖ-DER KURULDU

Faşizmin en vahşi en azgınca devam ettiği bu günlerde tarih bir kez daha bize göstermiştir ki, burjuvazi ne kadar demokrat olursa olsun demokratiği belirli bir döneme kadar, ondan sonra en ufak hak aramaya bile tahammül edemez, en vahşi en kanlı terörü uygular. Kürdistan halkı ve ayaklanan işçi sınıfı biliyor, kısacası hakkını almaya kalkışanlar yaşayarak öğreniyor.

İşte yaşadığımız bu dönemde İskenderun'da yüksek öğretime devam eden öğrenciler uzun çalışmalar sonucu derneklerine kavuştular. Kendileriyle görüştüğümüz öğrenciler, «okulda gerici eğitime ve paralı eğitime karşı mücadele edeceklerini, okullarda kölelik veya askerliği değil, bilimi öğrenip, bilimi insanlığın yararına kullanmak istediklerini, bunun kapitalizm koşullarında mümkün olmadığını, ancak sosyalizmde olabileceğini» belirttiler.

Paralı eğitimi şu an basın açıklamasıyla protesto ettiklerini eylemliklerine devam edeceklerini belirttiler.

Öğrenci gençlik, Özerk-Demokratik Üniversite uğruna verdiği mücadeleyi, proletaryanın sınıfsal kurtuluş mücadelesiyle bütünleştirmelidir. Ve bu uğurda verilen mücadele daha militan, daha kararlı olarak sürdürülmeli, okulların duvarları içine hapsedilmeden, sokaklara taşınmalıdır.

Yaşasın Devrimci Öğrencilerin Mücadele Birliği

<F41 <Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm

Yaşasın Marksizm - Leninizm

Kahrolsun Faşizm

İskenderundan bir devrimci emek okuru

ÇÜ. İSKENDERUN MYO. ÖĞRENCİ DERNEĞİ (İMYÖ-DER) BASIN AÇIKLAMASI DEVLET

«PARAN YOKSA OKUYAMAZSIN» DİYOR!

En açık ifadesini har(a)ç ödemelerinde bulan "paralı eğitim sistemi" üniversiteleri tam bir ticarethane ye dönüştürme işlemini hızlandırdı. Son alınan bakanlar kurulu kararıyla "öğrenci katkı payı" adı altında öğrencilerden zorla alınan har(a)ç miktarları %400-%800 arasında artırılarak yoksul öğrencilerin öğrenimlerini sürdürmeleri neredeyse imkansız hale getirildi.

Yüksek Öğrenim Gençliğine dayatılan bu har(a)ç artışlarının son bulmayacağını düşünüyor ve bu artışları protesto ederek, Yüksek Öğrenim Gençliğini ve tüm kamuoyunu bu paranın ödenmemesi için mücadeleye çağırıyoruz.

PARALI EĞİTİME SON

TİCARETHANE DEĞİL, BİLİM YUVASI İSTİYORUZ

Ç.Ü İSK. MYO ÖĞR. DER. (İMYÖ-DER)

BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİNİN ÖNEMİ*

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi halka karşı olan düzeni ortadan kaldırdı, eskimiş devlet biçimini parçaladı, proletaryanın diktatörlüğünü getirdi ve sovyetlerin sosyalist Devletini kurdu.

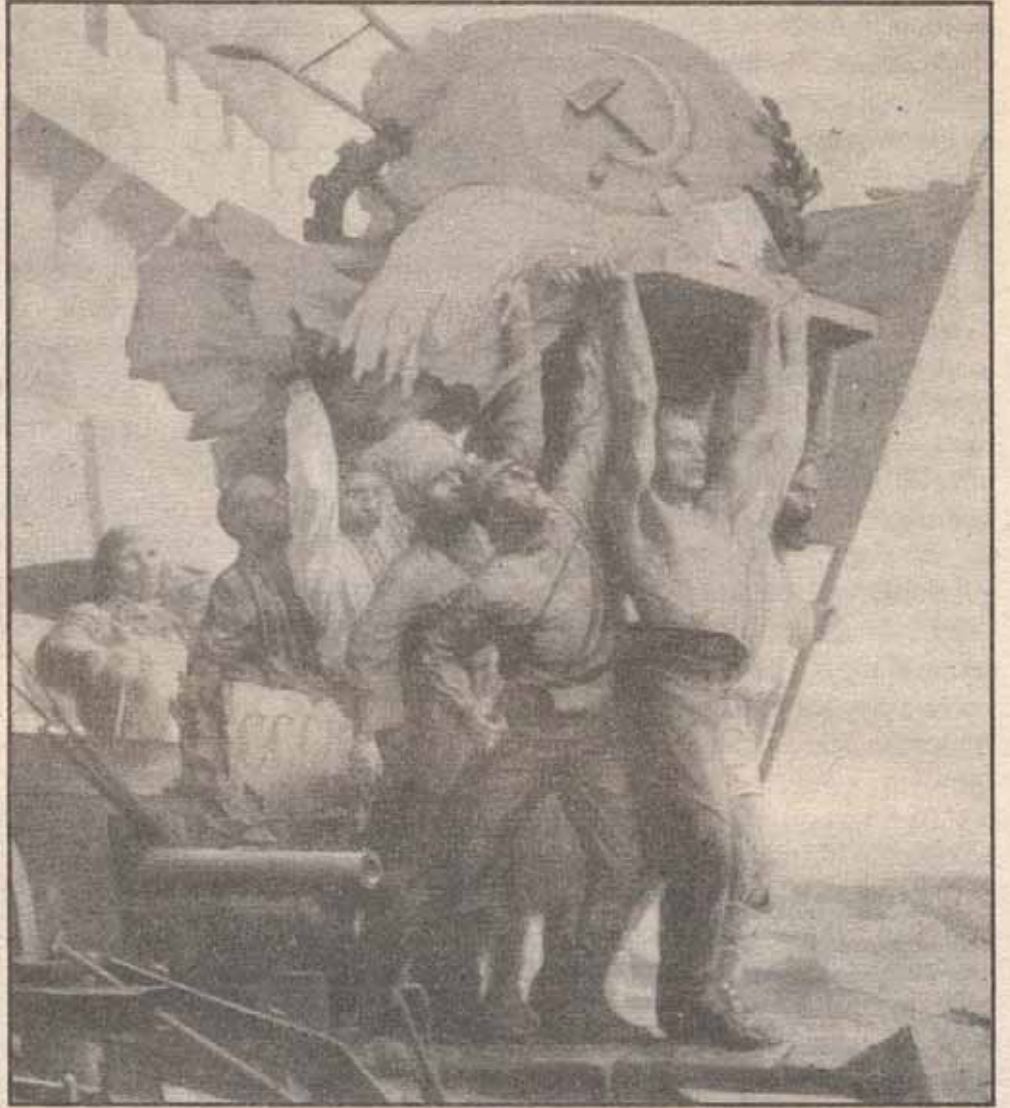
Ekim Devrimi ile tarihin tanıdığı bütün öteki devrimler arasındaki farklılık, her şeyden önce, onun, yoksul köylülükle müttefik işçi sınıfı tarafından gerçekleştirilmesi olgusunda yatar. İşçiler ve köylüler devrim boyunca kendilerine özgü devrimci örgütlerini kurdular: Sovyetler. Bunlar herhangi bir siyasi parti tarafından icad edilmiş ama ilk Rusya Devrimi yıllarından itibaren işçilerin yaratıcı zekası tarafından, yığınların kendisi tarafından yaratılmıştı. Lenin bu ilk sovyetlerde yeni iktidarın ilk örneğini farketmeyi bilmişti. Şubat Devrimi sırasında sovyetler yeniden ortaya çıktılar ve bütün ülkede örgütlendiler. Yığınların devrimci seferberliğinin ve silahlı ayaklanmanın hazırlanmasının örgütleri olan sovyetler, Ekim Devrimi'nin zaferinden sonra yeni işçi ve köylü iktidarının organları haline geldiler. Sovyetler, çalışan yığınları Devlet yönetimine ve sosyalizmin kuruluşuna katmak için mümkün olan en iyi koşulları yaratmıştı.

Ekim Devrimi ülkenin parçalanmasına ve yabancı emperyalistlerin ellerinde bir oyuncak haline gelmesine engel olmuş, onun bağımsızlığını ve özerkliğini pekiştirmişti. Acı çekmiş yığınların tutkulu barış arzularını dile getiren sovyetlerin iktidarı Rusya'yı harpten çıkarmak halklara barış getirmek için mücadeleyi başlattı.

Devrim, egemen ulusa mensup olmayan halkların baskısı ve köleliğe mahkum edilmesini isteyen emperyalizmin orman kanununu paramparça etti. Proletaryanın yönetimi altında Rusya'daki «halklar hapisanesi» üssü bile yerle bir edildi. Vaktiyle ezilen halklar özgürlüğü elde ettiler ve muzaffer proletaryanın yardımıyla geri kalmışlıklarını hızla ortadan kaldırmak, böylelikle de ülkenin ileri uluslarına yetişmek olanağına kavuştular.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ülkenin yüzyıllık ekonomik geriliğinin üstesinden gelmek için gerekli koşulları yarattı ve üretici güçlerin gelişmesine geniş olanaklar açtı. Halkın kültürel geriliğinin bütünüyle ortadan kaldırılmasına başlangıç oldu.

Ekim Devrimi marksizm-leninizmin zaferiydi. O, bütün emekçilere devrimci marksist partinin rolünü ve önemini açıkça gösterdi. Rusya'daki işçi sınıfı ve emekçiler başlarında devrimci marksist-leninist teorini uygula-

yan Bolşevik Partisi'ne sahipti. Halka bağlılığını ve doğrultusunun haklılığını ispat etmiş olan Lenin'in Partisi halk yığınlarının inkar edilmez kılavuzu olmuştu. O, enternasyonalist görevini yerine getirmiş ve emperyalizmin cephesini yaran ve sosyalizmin kurulması yoluna giren Rusya proletaryasının zaferini sağlamıştı.

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin uluslararası büyük bir önemi vardı. Bütün emekçilerin başında bulunan proletarya, insanlık tarihinde ilk kez uçsuz bucaksız Avrupa ve Asya topraklarını kapsayan bir Devlet içinde üstün geldi. 150 milyondan fazla nüfuslu bir ülke emperyalist sistemden kopmuştu. Dünyanın altında biri üzerinde şimdi sosyalizmin kıvılcık bayrağı dalgalanıyordu. Yoksul köylülük tarafından desteklenen Rusya proletaryası, uluslararası proletaryaya yol göstererek, sosyalizmin yolunu açmakta birinci oldu.

Rusya emekçilerinin bu büyük başarısı insanlık tarihinin derin bir döneme-

mecini maydana getiriyordu. Ekim Devrimi bütün ülkelerin işçilerini coşturuyor ve onların devrimci girişkenliklerini uyarıyordu. Proletaryanın devrimci hareketi her yerde pekişmişti. Birçok ülkede komünist partiler ortaya çıkmıştı. İşçilerin ve bütün emekçilerin örgütlenmeleri güç kazanmıştı.

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin etkisiyle ulusal kurtuluş hareketi sömürge egemenliğinin temellerini sarsan bir genişlik kazandı. O emperyalist boyunduruğa karşı insanlığın büyük kurtuluş mücadelesinin başlangıcını belirledi. Dünya üzerinde yeni bir çağın, kapitalizmin kaldırılması, sosyalist toplumun kuruluşu, insanlığın kapitalizmden komünizme geçişi çağının güneşi yükseldi.

İnsanlığın gerçek bir baharı başlamıştı.

*Bu yazı B. Ponomarev Başkanlığındaki bir kurul tarafından hazırlanan ve Bilim Yayınları tarafından türkçeye çevrilerek yayınlanan «Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi»nden alınmıştır.

TKEP/LENİNİST

I. KONGRE SONUÇ BİLDİRİSİ*

Türkiye ve Kürdistan'da olgunlaşan devrimci durumun bir iç-savaş biçimini alarak sürdürdüğü; işçi sınıfının ve Kürt halkının sermayeye ve faşizme karşı verdiği mücadelenin yaygınlık, yoğunluk ve sertlik kazanarak daha da boyutlandığı bir sırada toplanan TKEP/LENİNİST I. kongresi çalışmalarını tamamlayarak sonuçlandı.

Faşist devlet ve polisinin, partimize darbe indirmek için saldırılarını arttırdığı ve sinsi planlar içinde olduğu bir zamanda başarıyla sonuçlanması Kongre'nin önemini ve anlamını bir kat daha arttırmıştır. Türkiye'de mücadelenin yoğunlaştığı bir bölgede yapılan Kongre, aldığı kararlarla devrim yolunda ileri bir adımdır.

Merkez Komitesi'nin sunduğu «Rapor»u onaylayan Kongre, devrimci bir içeriğe sahip olan «Program»ını, marksist-leninist bilgi birikimine dayanarak yeni bir sistematığe kavuşturdu. Program'ın düzenlenmiş ve genişletilmiş şimdiki biçiminde, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk İktidarı devrim stratejisi anlamına uygun bir hale getirildi. TKEP/LENİNİST Programı hem bir eylem kılavuzu, hem de bilimsel bir belgedir.

Kongre, güncel politik konularda önemli kararlar aldı. Bu kararlar: Devrimi zafere ulaştırmak için devrim güçlerini birleştirme, gözüpek askeri saldırıların örgütlenmesi, Kürdistan proletaryasının yükselen devrimde öncülük yapması için politik olarak örgütlenmesinin zorunluluğu vb. içeriyor. Bunun yanında Küba, Vietnam ve K. Kore halklarıyla enternasyonal dayanışma üzerine karar alınmıştır.

Kongremizin aldığı önemli kararlardan biri silahlı mücadelenin örgütlenmesiyle ilgili karardır. Şimdiye kadar yürütülen silahlı mücadele, alınan kararlar bundan sonra daha örgütlü ve sistemli olarak sürdürülecektir. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinin silahlanması için propaganda ve ajitasyon çalışmalarının yaygınlaştırılması ve yoğunlaştırılmasının altını çizen Kongre, silahlanmış halkın milisler biçiminde örgütlenmesi için partinin teşvik ve öncülük görevini yerine getireceğini belirtmiştir. Bunun yanında, partinin ideolojik, politik ve pratik önderliğinde LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ (LGB)'nin oluşturulmasının kararlaştırılmış olması partimiz ve halk kitleleri için çok önemli bir adımdır.

Kuruluş Konferansının yapıldığı 1 Eylül 1990'dan bu yana, örgütsel olarak büyüyen ve gelişen parti, politik etkinliğini daha da arttırdı. Örgütsel büyüme ve gelişme hem nitelik yönünden, hem de nicelik yönünden oldu. Tüm bu gelişmeye rağmen Kongre «işin başında» olduğunu belirtmiştir. Bu kısa süre içinde arkamızda mücadele dolu günler bıraktık, önümüzde ise büyük bir gelecek uzanıyor.

I. Kongresini tamamlayan TKEP/LENİNİST şimdi daha da güçlüdür. Parti, yükselen ve sertleşen sınıflar mücadelesine bu güçle giriyor. Şimdiye kadar «bir avuç» çekirdek kadro ve yiğit sempatizanlarla mücadelede iyi örnekler yaratan parti, bundan sonra da devrimci kalıplara öncülük yapacaktır.

«Şimdiye kadar örgütsel planda genel olarak tutunma ve direnme çizgisi izledik. Bunu kesin olarak başardık. Şimdiden sonrası "partinin yükselme dönemi" olacaktır. Açılan bu yeni dönem bilinç, yürek ve silaha dayanacaktır.»

YAŞASIN MARXSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

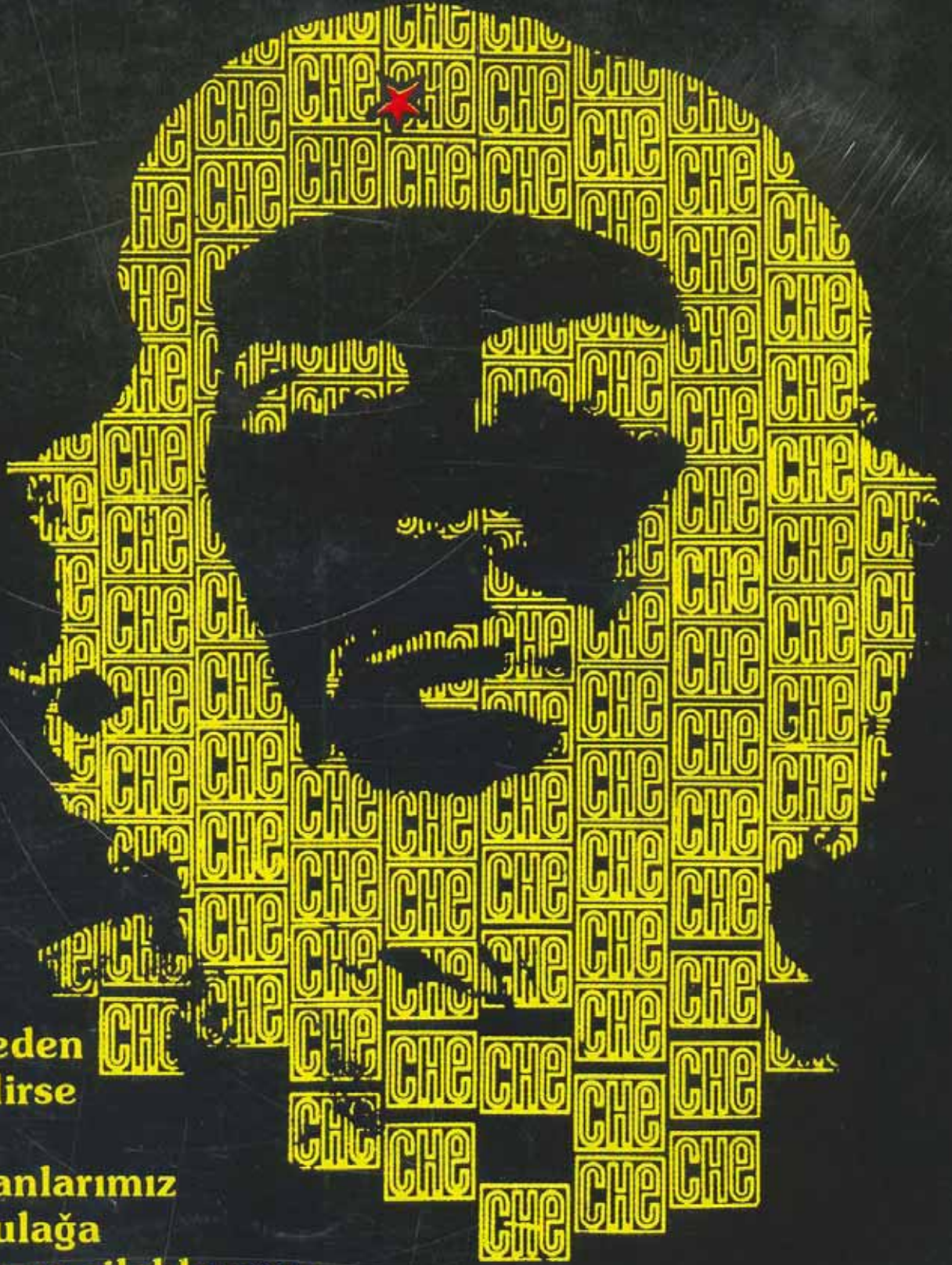
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

EKİM 1992

**TKEP/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ**

* Dergimize posta yolu ile ulaştırılan ve TKEP/LENİNİST I. Kongresinin sonuçlarını bildiren bu bildiriye yayınlıyoruz.

KOMUNIST ÜNDER, BUYUK GERILLA KOMUTAN «CHE» ARAMIZDA

«Ölüm nereden
ve nasıl gelirse
gelsin...
Savaş sloganlarımız
kulaktan kulağa
yayılacaksa ve silahlarımız
elden ele dolaşacaksa,
ve başkaları mitralyöz sesleriyle
savaş ve zafer naralarıyla
cenazelerimize ağıt yakacaksa
ölüm hoş geldi, sefa geldi!»

DEVİRİMCİ
emek